

Tử Thiên Thần

Contents

Tử Thiên Thần	2
1. Chương 1: Mùi Hương	2
2. Chương 2: Phố Mưa	3
3. Chương 3: Thiên Hà	4
4. Chương 4: Hồn Chiến	6
5. Chương 5: Chiến Binh	7
6. Chương 6: Y Tuyết	10
7. Chương 7: Kẻ Phẫn Bội Dễ Thương	12
8. Chương 8: Hiên Hạ	14
9. Chương 9: Sắc Kế	17
10. Chương 10-1: Hainiido (phần 1)	21
11. Chương 10-2: Hainiido (phần 2)	22
12. Chương 11-1: Giám Sát (phần 1)	25
13. Chương 11-2: Giám Sát (phần 2)	26
14. Chương 12-1: Thiên Thần Và Tử Thần (phần 1)	28
15. Chương 12-2: Thiên Thần Và Tử Thần (phần 2)	30
16. Chương 13-1: Thảm Họa (phần 1)	31
17. Chương 13-2: Thảm Họa (phần 2)	32
18. Chương 14-1: Iriy (phần 1)	34
19. Chương 14-2: Iriy (phần 2)	35
20. Chương 15-1: Hy Ca (phần 1)	36
21. Chương 15-2: Hy Ca (phần 2)	37
22. Chương 16-1: Thương Thảo (phần 1)	38
23. Chương 16-2: Thương Thảo (phần 2)	39
24. Chương 17-1: Đêm Thanh (phần 1)	41
25. Chương 17-2: Đêm Thanh (phần 2)	42
26. Chương 17-3: Đêm Thanh (phần 3)	43
27. Chương 18-1: Tử Chiến (i)	45
28. Chương 18-2: Tử Chiến (ii)	46
29. Chương 18-3: Tử Chiến (iii)	48
30. Chương 18 - Tử Chiến (iv)	49
31. Chương 19 - Hoa Tiên (i)	51
32. Chương 19 - Hoa Tiên (ii)	52
33. Chương 20 - Bí Mật Của Xương Uy (i)	54
34. Chương 20 - Bí Mật Của Xương Uy (ii)	57
35. Chương 20 - Bí Mật Của Xương Uy (iii)	58
36. Chương 21 - Diệt Trùm (i)	59
37. Chương 21 - Diệt Trùm (ii)	61
38. Chương 21 - Diệt Trùm (iii)	63
39. Chương 21 - Diệt Trùm (iv)	64
40. Chương 21 - Diệt Trùm (v)	66
41. Chương 22 - Huy Am (i)	67

42. Chương 22 - Huy Am (ii)	69
43. Chương 22 - Huy Am (iii)	71
44. Chương 22 - Huy Am (iv)	74
45. Chương 22 - Huy Am (v)	76
46. Chương 23 - Đường Tới Illen (i)	78
47. Chương 23 - Đường Tới Illen (ii)	79
48. Chương 23 - Đường Tới Illen (iii)	81
49. Chương 23 - Đường Tới Illen (iv)	84
50. Chương 24 - Nhiên Sa Và Nhan Vỹ (i)	85

Tử Thiên Thần

Giới thiệu

- Xương Uy: Người thừa kế đầy triển vọng của tập đoàn công nghệ lớn nhất thế giới. 18 tuổi, văn võ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-thien-than>

1. Chương 1: Mùi Hương

Trong gió phảng phất hương mùa xuân, êm đềm, thanh khiết.

Trên đồng cỏ hoang vu, hoa oải hương nở tím ngắt, một cô gái đang thong thả bước đi.

Những bước chân trần nhẹ bẫng, thân thể nàng cũng hoàn toàn không một mảnh vải che đậy, ánh trắng bàng bạc tỏa chiếu trên làn da trắng ngần, tôn lên từng đường nét mềm mại, thanh tao. Gương mặt nàng mang một vẻ đẹp dịu dàng, tươi nhiên, không chút gì ưu tư. Đôi mắt sáng, long lanh, và đẹp hơn cả ánh sao trời.

Nàng vẫn chậm rãi bước đi trên cánh đồng hoa, từng làn tóc mây đen tuyền tung bay lất phất, bỏ lại ở phía sau một đống lửa lớn đang cháy rừng rực!

Tên nàng là Huệ Nha, đó là điều đầu tiên nàng cần phải ghi nhớ!

Đống lửa đã ở rất xa rồi, hơi sương lạnh lẽo vờn trên da thịt thiếu nữ. Trên bầu trời đêm, mây giông đang kéo đến che khuất những vì tinh tú. Chẳng mấy chốc mà ánh trăng trong veo đã lịm tắt, và mưa bắt đầu rào rào đổ xuống.

Huệ Nha vẫn lặng lẽ bước đi giữa những làn mưa giá buốt, cái lạnh này đâu thấm gì.

GRÀOOOO!!!

Một tiếng gầm khùng khiếp bất chợt vang lên khiến không gian rung động! Và... từ trong một lùm cây rậm rạp, một con mãnh thú chồm ra! Một con sư tử với bộ lông trắng muốt, to lớn, hung tợn, bộ bờm đồ sộ trườn tới bụng, cặp mắt sáng rực lóe lên man dại!

Không chút giật mình hay hoảng sợ, Huệ Nha vẫn điềm nhiên bước tiếp về phía trước, nàng chỉ thoáng quay đầu liếc nhìn con ác thú bằng ánh mắt nhẹ nhàng.

Con sư tử há rộng cái mõm đầy răng nhọn gầm lên một tiếng lộng óc, sửa soạn tư thế vồ mồi, nó thêm khát được cắn xé, thêm khát máu tươi trong cái thân thể nòn nà kia!

Nhưng...

... chợt có điều gì đó khiến nó khựng lại...

Đó là một mùi hương... tỏa lan trong cơn mưa...

Mùi hương huyền diệu ấy... dường như... đang dập tắt dần bản năng săn mồi trong nó...

Mùi hương từ cơ thể cô gái kia...

UỒMMM!!!

Con sư tử lại gầm lên một tiếng thịnh nộ, nó hùng hổ phóng mình lên chặn đường đi của Huệ Nha!

Nàng dừng bước, đưa ánh mắt nhìn con ác thú, nét mặt nàng vẫn bình thản như thể đang nhìn một vật vô hại.

Con sư tử nhe nanh gầm gừ, đôi mắt hoang dại long lên, nó gầm ghè tiến lại gần Huệ Nha.

Nàng vẫn đứng lặng yên, đôi mắt trong veo, không mấy sợ hãi, nhìn thẳng vào cặp mắt dữ tợn kia.

Trong vài giây, thiếu nữ và con mãnh thú như nằm trong một bức tranh tĩnh kì lạ, chỉ thấy sự chuyển động của những vệt mưa.

Và rồi, tiếng gầm gừ nhỏ dần trong cuống họng con sư tử, nó hơi héch mũi lên, ánh mắt dịu lại, hương thơm của nàng khiến nó cảm thấy dễ chịu. Nhẹ nhàng âu yếm, nó giụi bồm vào người nàng, như một con mèo khổng lồ đáng yêu.

Nàng khẽ chớp mắt, đôi đồng tử thêm sáng trong. Con sư tử uy phong giờ đang phủ phục dưới chân nàng, nó thè chiếc lưỡi đỏ dịu dàng liếm láp những vết bùn đất vấy bẩn hai bàn chân ngọc ngà của nàng.

Rào rào!

Cơn mưa ngày càng nặng hạt thêm, người và thú đều ướt sũng. Nàng leo lên cưỡi trên lưng con sư tử tuyết, dáng ngồi duyên dáng mà uy quyền. Ánh mắt nàng chợt sáng lên lấp lánh, cánh tay trái của nàng đưa lên chỉ thẳng về phía trước.

Và con sư tử sải vuốt phóng mình lao đi vun vút trên đồng cỏ mưa...

2. Chương 2: Phố Mưa

“Trời đã mưa suốt mấy hôm nay rồi, thời tiết sao lạ vậy?” - Xương Uy lẩm nhẩm.

“Nhưng em thích mưa.” - Thiên Nhi nũng nịu nói.

Hai người đang dạo bước trên con phố ẩm thực Nhật Bản. Chiều mưa mà phố vẫn khá nhộn nhịp, trên đường ngược xuôi những du khách đa quốc tịch thảnh thơi qua lại với những chiếc ô đủ màu sắc, những nhà hàng tiệm quán trang trí rất bắt mắt dễ thương.

“Em thích thật không?” - Xương Uy liếc nhìn Thiên Nhi, rồi... quàng chiếc ô trắng trên tay xuống đường.

“Úi, gì thế!?” - Thiên Nhi hét lên.

“Mát thật.” - Xương Uy ngửa mặt lên đón lấy những hạt mưa.

“Anh điên à! Ướt hết rồi!” - Thiên Nhi nhăn nhó.

“Chẳng phải em vừa nói là thích mưa sao?” - Xương Uy hồ hững nói.

“Anh có bị điên không? Anh thừa biết là tôi không chịu được nước mưa mà!” - Thiên Nhi gân cổ lên.

“Thì bây giờ tập chịu dần cho quen đi.” - Xương Uy thản nhiên nói.

“Anh đúng là đồ điên!”

“Cô không còn câu gì khác nữa sao?”

Đôi tình nhân trẻ đứng dầm mưa cái nhau giữa đường phố khiến ai đi qua cũng phải ngoái lại nhìn, chiếc ô trắng thì nằm buồn tênh trong vũng nước chẳng ai đoái hoài.

“Anh... thật hết thuốc chữa! Hắt xì... Chắc tôi bị cảm rồi, hu hu...” - Thiên Nhi rên rỉ.

Xương Uy lạnh nhạt nhìn Thiên Nhi, nhưng rồi trong một thoáng anh chợt choàng tay ôm cô vào lòng.

“Thôi nào, để anh giúp em ấm lại.”

Cô nép mình vào ngực anh, đôi môi hồng khê mỉm cười, chẳng kêu ca gì nữa.

Mưa vẫn rơi, tiếng mưa như một bản nhạc dịu dàng.

* Thiên Nhi: Thiên kim tiểu thư của tập đoàn truyền thông đa quốc gia MFJ - Đối tác quan trọng của tập đoàn công nghệ Egyh mà cha Xương Uy làm chủ sở hữu. 17 tuổi, nhan sắc hơn người, nhưng tính tình rất... khó chiều.

Dù sao thì hôn ước của Xương Uy và Thiên Nhi cũng đã được lập định, một cuộc hôn nhân mang tới những siêu lợi ích cho đôi bên.

3. Chương 3: Thiên Hà

Mưa vẫn rơi rả rích.

Bóng đêm lan tỏa.

Những làn hơi lạnh phảng phất không trung...

Khu biệt thự của chủ tịch tập đoàn MFJ. Trong một căn phòng rộng và vô cùng sang trọng, trên chiếc giường công chúa, Thiên Nhi đang nằm duỗi thẳng, mảnh chăn mỏng đắp ngang người, chiếc túi hạ nhiệt đắp trên trán, cô đang thấy khó chịu kinh khủng.

“Khốn nạn thế, không ngờ mình lại bị cảm thật... Hắt xì!!!”

Ầm ầm!!!

Ngoài trời chợt vang rền một tiếng sấm, cũng vừa lúc cánh cửa phòng bật mở rầm rầm!!!

Một chàng trai cao lớn tóc dài đen ngang bước vào như một vị thần quyền uy!

Chàng rải những bước mạnh mẽ tới ngồi bên giường Thiên Nhi, đôi mắt sáng của chàng đầy lo lắng xót xa nhìn cô, rồi chàng cất lên một chất giọng thâm trầm:

“Thiên Nhi, nghe tin em ốm anh liền bay về đây ngay. Em mệt lắm không? Uống thuốc chưa? Bác sĩ khám rồi chứ?”

Thiên Nhi chẳng mở mắt nhìn chàng, cô chán nản nói:

“Thiên Hà, anh đừng làm quá lên thế!”

* Thiên Hà: Anh trai của Thiên Nhi. 20 tuổi, người đẹp như tên. Vô cùng, cực kì và rất rất... yêu em gái.

Thiên Hà dịu dàng đưa bàn tay áp lên bờ má Thiên Nhi, trái tim bỗng nhói buốt, anh thở dài thê lương:

“Người em nóng quá! Không ổn rồi...”

“Tại tay anh lạnh thì có!” - Thiên Nhi gắt.

Thiên Hà cau mày, trên đôi mắt chợt lóe lên lửa hận:

“Em đi chơi với thằng kia về lần nào cũng bị ốm! Nó lại bắt em dầm mưa phải không?”

“Không, là em tự nguyện...” - Thiên nhi khê nói.

Rầm!!!

Thiên Hà vung nắm đấm xuống... giường.

“Thằng mất dạy! Hôm nay nó sẽ phải... chết!”

Thiên Nhi quắc mắt nhìn anh trai:

“Thôi đi! Anh để em nghỉ yên được không! Giường sắp bây giờ!”

Thiên Hà vẫn bưng bưng tức giận:

“Để anh dạy cho nó một bài học!”

“Nhưng mà có lần nào anh thắng được anh ấy đâu.” - Thiên Nhi lẩm bẩm.

Thiên Hà nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay Thiên Nhi, nâng lên và đặt lên đó một nụ hôn, giọng anh chua xót:

“Em gái anh xinh đẹp đáng yêu thế này mà nó dám không coi ra gì, tội này không thể dung thứ! Phải chấn chỉnh ngay từ bây giờ, chứ sau này em về nhà nó là khổ đấy!”

“Khổ cũng mặc kệ em!” - Thiên Nhi lườm.

Thiên Hà với lấy chiếc smartphone và bấm số của Xương Uy. Một bản nhạc... rock siêu nặng vang lên chát chúa.

“Grừ! Nhạc gì tởm thế!” - Thiên Hà chỉ muốn bóp nát chiếc điện thoại.

Chờ mãi cuối cùng giọng Xương Uy cũng vang lên:

“Gì thế?”

Thiên Hà nghiến răng trèo trẹo, giọng lạnh lẽo chết chóc:

“Tao muốn nói chuyện với mày, gặp tao ở chỗ cũ, xuất phát luôn đi, nghe rõ chưa!”

“Ồ, anh trai.” - Giọng Xương Uy thản nhiên.

Rầm!!!

Thiên Hà đập chiếc di động xuống sàn vỡ tan tành.

“Thằng cờ hó!!!” - Anh gầm lên một tiếng rồi hùng dũng lao về phía cửa phòng.

“Ồ nhưng đó là... điện thoại của em mà!” - Thiên Nhi nhăn nhó - “Ui hôm nay là ngày gì mà xui thế!!!!!!”

4. Chương 4: Hồn Chiến

Mưa rơi không ngớt.

Tiếng mưa buồn thê thảm.

Phía Tây Nam thành phố là một khu đô thị bỏ hoang, thường được gọi là tiểu thành phố chết!

Những tòa cao ốc tối đen, những con đường vắng lặng u ám.

Trên một con đường như thế, có hai bóng người đứng đối diện với nhau, tư thế như chuẩn bị bước vào một trận quyết đấu.

Hai người ấy tất nhiên là... Thiên Hà và Xương Uy rồi.

Thiên Hà cố gắng kìm nén cơn phẫn nộ, giữ giọng lạnh lùng:

“Tao cho mày một cơ hội, đến xin lỗi và chăm sóc con bé cho đến khi nó khỏe.”

“Tôi bận lắm.” - Xương Uy nói ngắn gọn.

Thiên Hà siết chặt hai nắm đấm răng rắc:

“Mày bận ăn chơi chứ bận cái quái gì!”

“Thì sao?” - Xương Uy hơi cau mày, anh ta biết gì mà nói thế chứ.

Ánh mắt Thiên Hà đã ngập đầy sát khí:

“Tao hỏi mày một câu cuối, mày có đối xử tử tế hơn với em gái tao không?”

“Tôi đâu có làm gì?” - Xương Uy lại cau mày, mình có làm gì đâu nhỉ?

“Mày... thế thì mày... hết đường sống rồi nhé!” - Thiên Hà gằn giọng, rồi cởi chiếc áo vest ngoài quảng lên trời.

Đó là một hiệu lệnh!!

Ngay lập tức, từ sau mấy tòa chung cư, khoảng 40 tay vệ sĩ vest đen lũ lượt tiến ra rồi đứng lố nhố dàn trận phía sau lưng Thiên Hà.

Xương Uy kéo môi cười:

“Đông hơn lần trước.”

“Mày trần trối đi!!” - Đôi mắt Thiên Hà sáng lên ánh hủy diệt.

Xương Uy không mặc vest nên đành giắt tung chiếc áo sơ mi trắng trên người và... quảng lên trời. Rất nhanh chóng, phía sau lưng anh lần lượt xuất hiện mấy chục tay vệ sĩ trong những bộ vest trắng!

Mưa như trút nước.

Gió lạnh thét gào.

Trận chiến chính thức bắt đầu!

Hai đội quân vest đen và vest trắng hùng hục khí thế lao vào nhau!

Những pha va chạm nảy lửa!

Gần một trăm con người chìm vào một cuộc chiến vô cùng khốc liệt! Những đòn quyền cước tung ra không chút nhân nhượng... Máu và nước miếng tỏa văng vào cơn mưa mùa xuân...

Xương Uy và Thiên Hà ở hai phía tả xung hữu đột, thẳng tay đánh đấm. Sau cùng cũng đối diện trực tiếp với nhau. Thiên Hà tung ra một quyền khiến Xương Uy... tím mắt. Xương Uy liền đáp trả bằng một đòn đá xoay tuyệt đẹp làm... lung lay răng cửa Thiên Hà. Xung quanh hai người, đám vệ sĩ đen trắng cũng đang mặc sức xuất chiêu, đấm đá từng bừng...

Đúng lúc ấy...

... chợt vang lên... tiếng còi xe cảnh sát!

Và rồi hàng chục chiếc xe cảnh sát nhanh chóng lấp kín hai đầu con đường, ánh đèn pha sáng lóa mắt.

Những kẻ đang tham chiến đều khựng cả lại, trong lòng không khỏi những lo sợ.

“Chết tiệt, đứa nào báo bọn cớm thế!” - Thiên Hà gầm lên.

Xương Uy thở dài:

“Tệ thật, đang vui...”

5. Chương 5: Chiến Binh

Nàng ngược nhìn lên bầu trời, chỉ thấy muôn trùng những hạt mưa.

Con sư tử tuyết đã dừng lại, sau khi đưa nàng vượt qua đồng cỏ mênh mông, rồi vượt qua một khu rừng rậm rạp. Nàng đưa mắt nhìn xuống thung lũng, dưới đó là một thị trấn nhỏ bé thanh bình chìm trong mưa.

Huệ Nha rời khỏi lưng sư tử tuyết, nàng nhẹ nhàng bước thẳng xuống sườn dốc. Con sư tử tuyết liền đi theo nàng, nhưng càng tới gần thị trấn nó càng tỏ ra e dè, nó biết nơi ấy không phải chốn dành cho nó!

Cuối cùng con sư tử không bước tiếp nữa, nó ngồi lại nhìn theo dáng hình nàng đang xa dần, đôi mắt nó như long lanh nước.

Nàng vẫn lạnh lùng bước đi, không quay lại nhìn nó lấy một lần.

Trong cổ họng con sư tử khẽ vang lên những tiếng rên gừ gừ buồn bã...

...

Giờ đang là buổi rạng sáng, những ngôi nhà trong thị trấn vẫn im lìm tĩnh lặng, đường xá vắng tanh không một bóng người.

Mưa vẫn rơi lất phất.

Huệ Nha nhìn thấy một chiếc váy trắng rách rưới mắc trong bụi cây ven đường. Nàng bước về phía đó, chiếc váy rách tả tơi rất thảm hại, nhưng là vật cần thiết lúc này. Nàng mặc nó lên người, dù sao cũng không thể ở trần mãi được.

Rồi Huệ Nha tiếp tục tiến bước vào trong thị trấn.

Không gian dần sáng hơn đôi chút.

Gió xuân vi vút thổi.

Những hạt mưa bay bay.

Những bước chân của Huệ Nha thý thoảng lại hơi chệch choạng, dáng đi của nàng hơi liêu xiêu vì... đói, nàng cũng cần phải ăn, đã mấy ngày rồi...

Phía bên kia đường, có 4 gã thanh niên đang đi ngược chiều Huệ Nha, thân hình chúng đều rất lực lưỡng, xăm trổ đầy mình, tóc tai cổ quái đã vậy còn nhuộm xanh nhuộm tím. Chúng vừa đi vừa nốc rượu ừng ực. Rồi một tên trong bọn chúng chợt liếc thấy Huệ Nha, hấn hứ lên một tiếng:

“Ú ừ... Ma... Ma!!!”

Ba tên còn lại giật mình hướng ánh mắt sang bên đường, chúng mở tròn mắt nhìn Huệ Nha.

“Thằng điên! Ma mà... đẹp thế à?”

“Con bé nào thế nhỉ? Tao chưa bao giờ thấy nó?”

“Trông nó cũng sạch sẽ, sao lại mặc váy rách thế kia?”

“Hề hề, ra hỏi chuyện nó nào, tụi bay!”

Và 4 gã cùng hí hửng tiến tới gần Huệ Nha.

Nàng chỉ thoáng liếc nhìn chúng, rồi lại hướng ánh mắt về phía trước, tiếp tục bước đi.

Bốn gã thanh niên ngẩn người trước thái độ kiêu kì ấy, ở cự li gần chúng mới thấy hết vẻ đẹp của nàng.

“Đẹp... đẹp quá! Trên đời sao lại có... thần tiên?”

“Nàng xài nước hoa gì mà thơm quá! Tao... chết mất!”

“Mùi hương này rất... tự nhiên, chắc phải là loại cao cấp lắm! Mỗi tội... váy rách.”

“Kìa đừng để nàng đi mất!”

Chúng chạy theo bước đi hai bên Huệ Nha, buông lời chòng ghẹo:

“Em gái, đi uống rượu với bọn anh không?”

“Mưa gió thế này lang thang ngoài đường làm gì cho khổ hử em? Tới chỗ bọn anh ấm lắm.”

“Em đẹp thế sao lại mặc váy rách? Đi thăm mĩ nhiều quá hết tiền mua váy mới à?”

“Da em trắng quá, tắm trắng ở đâu? Mai này cho anh tắm cùng với, hề hề...”

Đôi mắt sáng trong của Huệ Nha vẫn nhìn về phía trước, đôi chân vẫn chậm bước, nàng coi mấy gã kia như... cát bụi.

XOẢNG!!!

Một gã quẳng chai rượu xuống nền đường phía trước Huệ Nha, tan tành.

Nàng dừng bước, đưa mắt nhìn xuống những mảnh thủy tinh vỡ la liệt, nàng đang đi chân trần, nếu cứ bước tiếp chắc sẽ... chảy máu.

Bốn gã lưu manh cười hềnh hếch, chúng vây quanh nàng:

“Biết sợ rồi hử em, tưởng em gan lắm chứ?”

“Nói gì đi cưng, sao cứ im lặng mãi thế?”

“Em bị... câm hử? Hay em là... tiên nên không hiểu tiếng người?”

“Này này, bọn anh bực mình rồi đấy nhé! Có mở mồm ra không!”

Xooooaat!!!

Tiếng xé vải vang lên tê tái tâm hồn. Gã tóc tím vừa nắm lấy một mảnh vải rách trên váy Huệ Nha và kéo toạc một đường, lộ ra cả một khoảng da thịt trắng nõn trên vùng eo nàng.

“Ồ anh xin lỗi nha, anh không... cố ý, anh đâu ngờ váy của em lại mỏng đến thế, hí hí...”

“Nhưng anh thấy thế này lại rất... thời trang cưng à!”

“Cưng muốn thời trang hơn nữa không? Càng hở nhiều càng đẹp, hà hà...”

“Tụi mày để đó, tao sẽ thiết kế cho em nó một bộ váy thật... nghệ thuật!”

Ánh mắt 4 gã lưu manh ngập đầy dục vọng, chúng như muốn nhảy xổ vào xé toang váy áo Huệ Nha...

Nàng nhẹ nhàng đưa tay lên... tóc, một chiếc lá úa vàng vừa rơi xuống mái tóc nàng.

“Để anh tạo thêm một khoảng hở phía trên cho cân nha cưng!” - Gã tóc xanh cười nham nhở rồi đưa bàn tay nhơ bẩn về phía ngực Huệ Nha...

Bôôp!!!

Một chiếc... giày thể thao màu trắng không hiểu từ đâu bay tới đáp thẳng vào mặt gã tóc xanh khiến gã bật ngã ngửa xuống đường, bất tỉnh nhân sự.

“Cái quái gì thế??” - Ba gã còn lại ngơ ngác.

Từ phía xa, có một chàng trai rất cao lớn đang lững lững đi tới!

Ba gã lưu manh cảm thấy hơi chột dạ, đó chắc chắn không phải là một đối thủ dễ chơi.

Mưa vẫn rơi lâm thâm.

Chàng trai đã bước tới gần, dáng đi của chàng hơi khập khiễng vì chân chỉ đi có... một chiếc giày, chàng vận một chiếc quần thể thao dài màu đen, để mình trần, các cơ bắp đẹp hoàn hảo, nước da nâu mịn tràn đầy sức mạnh.

Ba gã lưu manh đang bước lùi cả lại, vẻ lãnh khốc trên khuôn mặt chàng trai kia khiến chúng cảm thấy bất an.

Huệ Nha hờ hững liếc nhìn chàng trai, ánh mắt nàng dừng lại khoảng chừng... 2 giây, rồi lại hướng về phía khác.

Gã tóc xanh đã gượng dậy được, hấn hét lên:

“Chúng mày còn chờ gì nữa mà không xông lên! Nó đáp gãy răng tao rồi! Bể xương nó cho tao!!!”

Và 4 gã lưu manh cùng gầm thét lao về phía chàng trai! Những nắm đấm tung ra dồn dập, nhưng tất cả đều... trượt, vì thân pháp chàng trai quá nhanh nhẹn. Rồi chàng bay người lên, thi triển liên hoàn cước...

Trong lúc mấy người kia đánh nhau kịch liệt, thì Huệ Nha nhẹ nhàng ngồi xuống bên một gốc cây, đang đói bụng không nên đứng lâu kéo tụt... huyết áp. Nàng đưa đôi mắt trong veo nhìn lên bầu trời, ngắm mưa bay.

Trận chiến đã kết thúc, 4 gã lưu manh mặt mày thâm tím trong khi chàng trai chẳng mảy may thương tích.

“Mày nhớ đó, thằng kia! Chưa xong đâu!” - Gã tóc xanh hầm hè sữa, rồi cùng 3 gã đồng bọn... bỏ chạy mất dạng.

Chàng trai vuốt lại mái tóc ướt rồi bước đến gần Huệ Nha. Khoảnh khắc ấy, ánh mắt chàng như đông cứng trong vài giây bởi vẻ đẹp của nàng, nhịp thở của chàng như chậm lại bởi những cảm giác xao xuyến...

Mưa xuân như tỏa hương, hay là mùi hương thiếu nữ...

Chàng trai mỉm cười, cất giọng ấm áp:

“Em không sao chứ? Đừng sợ, bọn chúng không dám quay lại đâu.”

Huệ Nha không nhìn chàng, vì nàng còn đang bận nhìn... mưa.

Chàng trai lại hỏi:

“Em mới đến thị trấn này phải không?”

“...”

“Em là khách du lịch ư?”

“...”

“Nơi đây an ninh không tốt lắm, em không nên đi một mình.”

“...”

Huệ Nha không hồi đáp, cũng chẳng hề để mắt tới chàng trai, nàng vẫn lặng lẽ ngắm mưa.

Chàng trai hơi chau mày trước thái độ ấy của nàng. Một cô gái thật kì lạ! - Chàng thầm nghĩ - Hay có lẽ cô ấy đang bị shock vì gặp phải bọn cướp? Nhìn bộ váy rách rưới của nàng mà lòng chàng ngập tràn xót xa... Bọn đôi bại!!! Chúng đã làm những gì với cô ấy? Giá như mình đến sớm hơn...

Chàng bước tới và ngồi xuống bên nàng. Hương thơm của nàng khiến trái tim chàng như tăng thêm nhịp đập... Chàng mỉm cười:

“Anh tên là Xuyên Sơn. Còn em tên gì?”

* Xuyên Sơn: Cầu thủ bóng đá nghiệp dư, nghề nghiệp chính: Chủ cửa hàng hoa quả. 22 tuổi, gương mặt và dáng vóc đẹp như một chiến binh thời cổ đại. Anh có thói quen sáng nào cũng chạy... 10 vòng quanh thị trấn, bất kể mưa bão.

“Em tên gì?” - Xuyên Sơn lặp lại câu hỏi, cảm giác hơi vô vọng, có lẽ cô ấy... không nói được.

Những cơn gió loáng thoáng, mưa bay buồn bã...

Mấy chiếc lá vàng úa rơi rơi...

“Huệ Nha.” - Một âm thanh nhẹ nhàng và trong veo vang lên, khi đôi môi nàng hé mở.

Trái tim Xuyên Sơn đập chệch một nhịp...

Giọng nói của nàng mong manh như một làn hương tan vào hư không...

“Em tên là Huệ Nha ư? Rất đẹp!” - Xuyên Sơn cười tươi tắn, cảm giác hân hoan trong lòng, cuối cùng nàng cũng đã đáp lời anh rồi.

“Em đến từ đâu?” - Xuyên Sơn hỏi tiếp.

Huệ Nha hơi cúi đầu xuống, bàn tay nhỏ nhắn của nàng khẽ vân vê một miếng vải rách trên chiếc váy.

Lại không trả lời rồi - Xuyên Sơn khẽ thở dài.

“Tôi... đói.” - Giọng nói huyền diệu của Huệ Nha chợt ngân lên.

“Hả??” - Xuyên sơn mở tròn mắt - “À... vậy để anh mời em một bữa nhé? Nhưng... giờ này chắc chưa có hàng quán nào mở cửa... Về nhà anh được không?”

Huệ Nha đưa tay... khẽ vuốt mái tóc dài dầm nước.

Chắc như thế có nghĩa là đồng ý - Xuyên Sơn vui vẻ nghĩ. Anh đứng lên, tươi cười nói:

“Đi theo anh nào, Huệ Nha. Nhà anh gần đây thôi.”

Huệ Nha dịu dàng đứng lên, rồi chậm bước theo sau Xuyên Sơn, những bước chân trần nhỏ nhắn lướt trên nền đường đầy bong bóng nước.

Phố vắng, mưa bay, chỉ có hai bóng người.

Chợt...

Huệ Nha khụy ngã...

Xuyên Sơn vội lao đến đỡ lấy nàng, giọng anh đầy lo lắng:

“Em đã nhện đói bao lâu rồi?...”

Nàng đã lịm ngắt, Xuyên Sơn bế nàng lên, nàng nhẹ quá, mềm mại trong vòng tay anh.

Trên con đường mưa, người chiến binh cất bước, trên tay anh ẵm một thiên thần.

6. Chương 6: Y Tuyệt

“Mưa... cảm giác như không bao giờ tạnh.” - Giọng Xương Uy trầm mặc - “Lẽ nào đây là một điềm báo... sắp có một trận đại hồng thủy?”

“Cái gì?” - Thiên Hà cau mày hỏi.

Hai người đang ở trong... buồng tạm giam. Xương Uy đứng nhìn ra bầu trời mưa qua những chấn song của khung cửa sổ, còn Thiên Hà thì ngồi dựa vào một góc tường.

“Đó là ngày tận thế trong truyền thuyết Noah.” - Gương mặt Xương Uy chợt tối sầm như bóng đêm - “Thiên chúa phần nộ trước những tội ác của loài người nên đã tạo ra một trận đại hồng thủy hủy diệt thế giới...”

“Mày điên à?” - Thiên Hà cười khẩy - “Mày muốn thế chứ gì?”

“Ha ha ha!” - Xương Uy phá lên cười.

Ầm ầm!!!

Những tiếng sấm rền vang ngoài trời.

“Ha ha!” - Thiên Hà cũng cười lớn - “Tao bắt đầu tin mày rồi đây!”

Rầm rầm!!!

Tiếng dùi cui gõ vào cửa phòng giam. Viên cảnh sát nói vọng vào:

“Hai phạm nhân trật tự! Bị giam trong đó mà còn cười được hả?”

“Phạm... nhân? Nhục quá!” - Thiên Hà xiết chặt nắm đấm, chỉ muốn tung một quyền vào... tường.

Xương Uy ngồi xuống sàn, ngáp dài một cái.

Thiên Hà vẫn găm gù:

“Tao nhất định sẽ tìm ra cái đứa đã báo cảnh sát, phải đập cho nó một trận, cho nó xuống địa ngục...”

Xương Uy nằm xuống sàn, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ...

Khi Xương Uy thức giấc, mở hé mắt ra thấy

Thiên Hà đang đi đi lại lại như đang bức xúc điều gì.

“Sao thế?” - Xương Uy hỏi.

“Hừm hừm.” - Nét mặt Thiên Hà đầy căng thẳng, mái tóc dài mượt giờ đã rối bung - “Thiên Nhi của tao đang ốm như thế mà tao lại phải chết dí ở đây! Ở nhà nhờ con bé xảy ra mệnh hệ gì...”

Xương Uy lại nhắm mắt lại:

“Cảm xoàng ấy mà, không chết được đâu.”

“Mày...” - Giọng Thiên Hà run lên vì giận dữ - “Chẳng lẽ... mày... không có chút lo lắng gì cho con bé sao?”

“Không.” - Xương Uy uể oải đáp, vẫn thấy buồn ngủ quá.

Toàn thân Thiên Hà đã bốc hỏa:

“Mày... đừng quên nó là vợ chưa cưới của mày đấy!”

“Cũng phải mấy năm nữa...”

Câu nói của Xương Uy chưa dứt, Thiên Hà đã nhảy bổ tới túm cổ áo Xương Uy lôi dậy, nắm đấm của anh vung lên...

Rầm rầm!!!

Cánh cửa phòng giam bật mở, viên cảnh sát đứng giữa khung cửa quát:

“Này! Vẫn muốn đánh nhau tiếp hả! Hai cậu đã được bảo lãnh rồi đó. Biến khỏi đây! Nhanh!”

...

Ra khỏi sở cảnh sát, phía dưới đường đã có hai chiếc xe hơi sang trọng chờ sẵn. Thiên Hà tức tốc lao vào xe của mình, anh cần phải trở về nhà ngay để xem... tình hình của Thiên Nhi. Xương Uy lững thững bước tới chiếc xe còn lại, đưa tay mở cửa xe anh thoáng liếc nhìn lên bầu trời mưa gió, lòng bỗng cảm thấy nôn nao lạ thường.

“Về trước đi, tôi còn có việc.” - Xương Uy nói với tay tài xế, rồi cất bước về hướng khác.

Mưa vẫn rơi lác đác, bầu trời vẫn xám ngắt mây mù.

Xương Uy bước đi vô định trên con phố dài ẩm đạm, nước mưa thấm ướt trên mái tóc, nhỏ xuống thành từng giọt trong veo. Từ xưa tới nay, mỗi khi mưa rơi anh lại cảm thấy tâm trạng bất an... Lần này mưa đã rơi triền miên suốt gần một tuần lễ, nỗi bất an càng tăng thêm...

Cơn mưa dai dẳng mang tới những linh cảm rất xấu... như sẽ có một điều khủng khiếp sắp xảy đến...

Brùm Brùm!!!

Tiếng động cơ chợt vang rền từ phía sau lưng Xương Uy. Và một chiếc mô tô siêu phân khối màu đỏ rực hùng dũng phóng lên chặn trước mặt anh!

Cưỡi trên chiếc mô tô đồ sộ ấy là một thân hình thiếu nữ mảnh mai trong bộ trang phục toàn một màu đen thẫm: Từ chiếc áo khoác da, chiếc váy ngắn cho tới đôi tất dài và đôi boots thấp.

“Y Tuyết, lại là cô!” - Xương Uy nhận ra ngay.

* Y Tuyết: Con gái rượu của ông trùm xã hội đen khét tiếng nhất thành phố. 18 tuổi, tuyệt sắc siêu sắc nữ, tính cách hết sức... ngang tàn không ai chịu nổi.

Y Tuyết đưa tay gỡ bỏ chiếc mũ bảo hiểm, để lộ ra gương mặt vô cùng xinh đẹp với mái tóc dài mềm mại. Cô nàng mỉm cười sắc sảo, rồi cất giọng:

“Lên xe, tôi đưa anh tới một nơi!”

7. Chương 7: Kẻ Phản Bội Dễ Thương

Mưa rơi lách tách trên sàn gạch.

Chiếc xe hơi vừa dừng lại, Thiên Hà đã đập tung cửa xe lao ra ngoài, rồi anh chạy như bay vào nhà. Gặp bà quản gia ở đại sảnh, anh hỏi dồn dập:

“Sao rồi? Bé Nhi sao rồi?”

Bà quản gia tủm tỉm cười:

“Cậu chủ đừng lo. Cô chủ đã hết sốt rồi.”

“Thật không? Thế bây giờ...”

“Cô chủ vẫn đang ngủ.”

Thiên Hà vội bước tới phòng Thiên Nhi.

...

Cố gắng thật khê khàng, Thiên Hà ngồi xuống bên giường em gái. Anh thở ra một hơi nhẹ nhõm khi thấy sắc mặt Thiên Nhi đã hồng hào tươi tắn trở lại. Anh cúi xuống và đặt một nụ hôn phớt lên chóp mũi Thiên Nhi. Cô bé vẫn đang say giấc, hơi thở rất nhẹ.

Căn phòng im phăng phắc, thời gian như đã ngừng lại, Thiên Hà ngồi lặng lẽ ngắm nhìn cô em gái thân yêu, đôi môi anh khẽ mỉm cười, trong lòng là một cảm giác rất dễ chịu...

Được một lúc, Thiên Hà bắt đầu thấy mí mắt mình trĩu lại, anh cởi bỏ áo khoác ngoài rồi nhẹ nhàng nằm xuống bên em gái, dần chìm vào giấc ngủ, từ lúc bị bắt giam trong sở cảnh sát anh chưa chớp mắt được một giây phút nào...

Khi Thiên Hà thức giấc, trên chiếc giường chỉ còn một mình anh. Thiên Nhi đã biến mất rồi!!!

Thiên Hà ngồi bật dậy, lo sợ nhìn khắp phòng:

“Thiên Nhi, em đâu rồi? Chuyện gì đã xảy ra???”

Trong lòng đầy nôn nao, Thiên Hà lao ra khỏi phòng. Thấy cô hầu gái đang lau chùi ở hành lang, anh liền hỏi:

“Này, Thiên Nhi đâu rồi?”

“Cô chủ đang ở phòng ăn ạ.”

“Phòng ăn? Nó ở đó làm gì?”

“Còn làm gì được nữa ạ, hi hi.” - Cô hầu gái khúc khích cười.

Thiên Hà lừ mắt nhìn cô ta một cái, rồi cấp tốc chạy tới phòng ăn.

Cánh cửa phòng ăn mở ra, Thiên Nhi đang ngồi một mình bên chiếc bàn lớn, trên bàn xếp đầy đặc những đĩa thức ăn, mà đĩa nào cũng đã... vơi quá nửa.

“Nhi Nhi, vậy là em đã khỏe lại thật rồi.” - Thiên Hà mỉm cười nhẹ nhõm.

Thiên Nhi đang nhai ngon lành miếng mực rán, cô đưa mắt liếc nhìn anh trai:

“Anh cũng tới ăn luôn đi.”

“Ừ.” - Thiên Hà bước tới kéo ghế ngồi xuống bên Thiên Nhi, nhưng anh chẳng hề động tới chút thức ăn nào, chỉ ngồi chống tay lên thái dương ngắm em gái ăn. Phải, chỉ cần ngắm Thiên Nhi ăn là anh đã thấy no rồi, xưa nay vẫn vậy. Chợt thấy một chút nước sốt dính trên mép Thiên Nhi, anh liền lấy khăn giấy cẩn thận lau cho cô. Thiên Nhi gạt tay anh ra:

“Thôi đi, em không phải là trẻ con đâu nhé!”

Với anh em sẽ mãi mãi là một cô bé - Thiên Hà mỉm cười nghĩ - Trông cái miệng bé Nhi lúc ăn đáng yêu thế!

Bỗng thấy mấy sợi tóc lòa xòa rơi xuống trước mặt Thiên Nhi, anh liền đưa tay vén lại tóc cho cô. Thiên Nhi lại gạt tay anh ra:

“Đủ rồi, anh phiền quá!”

“Tóc em... rối quá!” - Thiên Hà khẽ nói, anh rút trong túi ra một chiếc lược ngà rồi bắt đầu nhẹ nhàng chải tóc cho em gái.

Thiên Nhi thực sự muốn... khóc, cô lẩm nhẩm nói:

“Anh để em ngồi ăn yên ổn một chút được không? Sao anh không chải lại tóc của anh trước đi, trông tả tơi thế kia kia...”

Ầm ầm!!!

Ngoài trời lại vang lên những tiếng sấm.

Không hiểu sao Thiên Hà lại thoáng giật mình, anh chợt nhớ tới những lời của Xương Uy: Đại hồng thủy... Sự phẫn nộ của Thiên chúa... Ngày tận thế...

“Hừ, thẳng đở hơi.” - Anh lẩm rầm rửa.

“Anh nói ai đấy?” - Thiên Nhi cau đôi mày mảnh mai.

“Ồ, anh không nói em.” - Thiên Hà vội nói.

Giờ Thiên Nhi mới nhận thấy trên môi Thiên Hà có vết sứt, cô liền hỏi:

“Xương Uy không sao chứ? Anh ấy có bị thương không?”

Thiên Hà cau mày đáp:

“Em không phải lo cho nó! Anh còn chưa kịp nện cho nó một trận thì bọn cớm đã tới.”

Thiên Nhi thở phào:

“Họ tới kịp lúc thật đấy.”

Rắc rắc!!!

Thiên Hà bóp gãy nát chiếc lược, ánh mắt lại rực lửa:

“Anh mà biết đứa nào báo tin cho bọn cớm thì anh sẽ cạo đầu nó, khâu mồm nó...”

Rầm!!!

Thiên Nhi đập tay xuống bàn, giọng lạnh lẽo:

“Là tôi báo đấy! Anh làm gì tôi thì làm!”

Thiên Hà thấy bầu trời như sụp đổ:

“Là... em ư? Không thể nào, anh đã... đập cái điện thoại của em rồi mà.”

“Anh nghĩ tôi chỉ có một cái thôi ư?”

“Sao... sao em nỡ làm thế?”

“Bởi vì tôi đã chán mấy cái trò bạo lực của các anh lắm rồi! Thiên Hà, anh nghe đây, từ nay chuyện của tôi và Xương Uy, tôi cấm anh không được can thiệp nữa!”

Nói rồi Thiên Nhi xô ghế đứng lên và bỏ đi.

Trong căn phòng rộng mênh mông chỉ còn lại một mình Thiên Hà, trên đôi mắt anh chợt rơi ra một giọt lệ...

8. Chương 8: Hiên Hạ

Mưa lại bắt đầu nặng hạt rồi.

Xuyên Sơn bước vội vào nhà, trên tay anh vẫn đang bế Huệ Nha. Rồi anh cẩn trọng đặt nàng xuống chiếc ghế sofa phòng khách.

Hai hàng mi của Huệ Nha đang khẽ động đậy, có một thứ mùi hương rất hấp dẫn đang đánh thức nàng... Và rồi, đôi mắt sáng trong đẹp mê hồn của nàng đã mở ra!

“Em tỉnh lại rồi ư, Huệ Nha.” - Xuyên Sơn mỉm cười.

Huệ Nha chống tay ngồi dậy, Xuyên Sơn vội nói:

“Em cứ nằm xuống nghỉ thêm đi, để anh...”

Huệ Nha đang chậm chậm đưa cánh tay trái lên và... chỉ về một hướng.

Xuyên Sơn nhìn theo hướng chỉ của nàng, đó là... giỏ táo xanh đặt trên bàn.

Xuyên Sơn quay nhìn Huệ Nha, anh dịu dàng nói:

“Em muốn... ăn táo ư? Không được đâu, em nhin đói đã lâu giờ chỉ nên ăn những thứ nhẹ nhàng thôi. Em đợi chút, anh sẽ nấu cháo cho em.”

Huệ Nha khẽ lắc đầu, nàng lại đưa cánh tay trái lên chỉ vào giỏ táo.

Xuyên Sơn chớp mắt nhìn nàng, cuối cùng anh đành với lấy một quả táo đưa cho nàng. Nàng đón lấy trái táo và đưa lên... mũi, hương táo thơm nức, đôi mắt nàng khép lim dim. Xuyên Sơn bật cười, trông nàng vô cùng đáng yêu.

Ngoài kia tiếng mưa xuân vẫn rơi rộn rã.

“Em cứ ngồi đây nha, để anh làm thêm ít thức ăn.” - Xuyên Sơn đứng lên và đi vào bếp.

...

Một lúc sau, Xuyên Sơn trở ra với hai đĩa thức ăn nóng hổi trên tay, anh hơi khựng lại khi thấy... giỏ táo đã không còn quả nào, chỉ còn lại... mấy cái lõi thôi. Huệ Nha thì đang nằm co người ngủ ngon lành trên ghế sofa.

Cô ấy thích ăn táo đến thế ư? Xuyên Sơn khẽ khàng bước tới, anh đặt hai đĩa thức ăn xuống bàn, một đĩa cơm rang thập cẩm và một đĩa hải sản xào rau củ.

Trong căn phòng ấm cúng, mùi hương của Huệ Nha tỏa lan, nàng như một bông hoa xinh đẹp nhất thế gian.

Xuyên Sơn quỳ xuống bên nàng, lặng lẽ ngắm nhìn nàng, trong lòng anh lại dâng lên vô vàn những xuyến xao...

Từng đường nét trên gương mặt nàng đều đẹp đến thuần khiết... đôi môi đỏ như cánh hoa hồng mềm mịn, ngọt ngào... nàng ngủ thật ngoan...

Không thể kìm chế nổi mình, Xuyên Sơn cúi xuống và... đặt một nụ hôn lên... bờ má nàng.

Ầm ầm!!!

Những tiếng sấm nổ ngoài trời.

Xuyên Sơn đứng lên, bước về phía phòng tắm, anh cần phải dập tắt ngọn lửa đang cháy rực trong tim...

...

Nửa giờ sau, khi Xuyên Sơn trở lại phòng khách thì Huệ Nha đã thức giấc rồi, nàng đang chậm rãi ăn những món anh làm.

Xuyên Sơn ngồi xuống chiếc ghế đối diện Huệ Nha, ngắm nhìn nàng ăn mà tâm hồn anh như nở rộ một vườn hoa xuân. Nàng có phải là món quà mà Thượng Đế ban tặng cho anh?...

Huệ Nha đã ăn tới miếng cuối cùng, nàng đặt thìa đĩa xuống, rồi đưa tay... vuốt tóc, mái tóc nàng vẫn còn ướt.

Xuyên Sơn dọn hai chiếc đĩa và nói:

“Huệ Nha, em đi tắm đi, để nước mưa ngấm lâu không tốt đâu.”

Trong lúc Huệ Nha tắm thì Xuyên Sơn lo kiếm đồ cho nàng thay. Nhưng anh sống có một mình, lại không coi trọng chuyện ăn mặc nên tủ quần áo chẳng có mấy, mà nàng xinh đẹp như thế cũng không thể để nàng mặc đồ nam được. Mãi rồi Xuyên Sơn cũng nghĩ ra được giải pháp, anh cầm lấy chiếc ô rồi rời khỏi nhà.

Chạy bộ qua hai dãy phố, Xuyên Sơn tới trước thềm của một ngôi nhà gỗ sơn trắng, anh đưa tay nhấn chuông cửa.

Sau ba hồi chuông cánh cửa đã mở ra, đứng sau ngưỡng cửa là một cô gái có gương mặt xinh như búp bê với mái tóc nâu dài gợn sóng, cô nở nụ cười rạng rỡ:

“Xuyên Sơn, anh vào nhà đi.”

Xuyên Sơn cũng cười đáp lễ, rồi anh nói:

“Hiên Hạ, cho anh mượn... một bộ váy được không?”

* Hiên Hạ: Trưởng Fan Club đội bóng của Xuyên Sơn, nghề nghiệp chính: Y tá cho phòng khám gia đình. 19 tuổi, rất xinh xắn dễ thương, yêu đơn phương Xuyên Sơn đã... 18 năm ròng.

“Dạ?” - Hiên Hạ nghĩ mình vừa nghe nhầm.

Xuyên Sơn đỏ mặt lắp lại:

“Anh muốn mượn một... bộ váy của em.”

Hiên Hạ tròn mắt nhìn Xuyên Sơn:

“Ồ, anh mượn làm gì ạ?”

Xuyên Sơn đưa tay gãi đầu:

“Anh... sẽ nói sau, lấy cho anh bộ nào... đẹp nhất ấy.”

Ít phút sau, Hiên Hạ mang ra một bộ váy ngắn màu tím pastel với họa tiết hoa đào trắng. Xuyên Sơn ngắm nghía bộ váy, anh nói:

“Em còn bộ nào... đẹp hơn không?”

Hiên Hạ cảm thấy hơi tự ái:

“Anh nghĩ em là siêu mẫu thời trang ạ?”

“Thôi được, anh mượn tạm bộ này. Tạm biệt em nhé!” - Nói rồi Xuyên Sơn bật ô lên và quay người bước ra đường.

Hiên Hạ đứng nhìn theo bóng Xuyên Sơn trong cơn mưa, đôi lông mày thanh tú của cô hơi chau lại - Hm, không biết anh ấy đang làm gì thế nhỉ??

Về tới nhà, Xuyên Sơn bước đến gõ cửa phòng tắm:

“Huệ Nha, đồ mới anh để bên cửa, em tắm xong lấy thay nhé.”

Rồi anh trở ra phòng khách uống một cốc nước, bỗng chợt nhớ ra:

“Thôi chết, mình quên mượn... áo lót cho cô ấy rồi!”

Nhưng mà ai lại đi mượn mấy thứ đồ ấy - Anh bối rối nghĩ - Dù vậy... cũng không thể thiếu được... Đi qua đi lại một hồi, đắn đo mãi rốt cuộc anh cũng đành bật ô lên chạy tới nhà Hiên Hạ.

Lần này mượn khó khăn hơn một chút vì Hiên Hạ cứ cố gắng gặng hỏi.

Không biết còn thiếu gì nữa không nhỉ? - Xuyên Sơn đứng dựa bên cửa phòng tắm nghĩ ngợi - Mấy thứ phụ tùng của con gái là rắc rối lắm... Ah, có lẽ nên mượn thêm cho Huệ Nha một đôi tất dài, chứ bộ váy này... hở hang quá.

Và anh lại mang ô chạy tới nhà Hiên Hạ một lần nữa...

Mang được đôi tất dài màu trắng về tới nhà, Xuyên Sơn lại sực nhớ...

Sao mình không mượn luôn cho cô ấy một đôi giày chứ? Chạy đi chạy lại mệt quá! Anh thầm than thở rồi lại quay trở lại nhà Hiên Hạ, hi vọng đây sẽ là lần cuối cùng...

9. Chương 9: Sắc Kế

Mưa rơi dầm dề, buồn thảm.

Chiếc mô tô siêu phân khối như một mũi tên lửa lao đi vun vút trên đường. Người cầm lái đương nhiên là Y Tuyết rồi, còn Xương Uy ngồi phía sau đang dựa đầu vào lưng cô mà ngủ ngon lành.

Y Tuyết nhếch môi cười... cay đắng, khi này cô cũng tự hỏi vì sao hôm nay Xương Uy lại dễ dàng leo lên xe của cô như vậy, thì ra cũng chỉ vì hấn đang... buồn ngủ. Tên này chẳng chịu được, cô theo đuổi hấn đã lâu, đã giở đủ mọi chiêu kế mà vẫn không tài nào lấy được... trái tim hấn. Khóc hận đã quá nhiều rồi, lần này cô quyết tung ra... độc chiêu cuối cùng!

Ra tới đường cao tốc rồi, Y Tuyết vặn tay ga tăng tốc, chiếc mô tô gầm rú phóng đi như một cơn bão.

Mưa bay tả tơi.

Y Tuyết cho xe lượn vào khu rừng ven rìa thành phố, giảm dần tốc độ. Xương Uy bây giờ mới thức giấc, ngơ ngác hỏi:

“Gì thế? Cô đưa tôi vào rừng làm gì?”

Y Tuyết không đáp, khóe môi khẽ cong lên một nụ cười ma mị.

Hừ, đồ... yêu nữ - Xương Uy chán nản nghĩ - Đi theo cô ta chẳng có gì tốt đẹp cả.

Chiếc mô tô tiến sâu vào khu rừng.

Xương Uy nhìn qua vai Y Tuyết, thấy phía trước có một đám người... quái dị đang đứng chờ sẵn!

Khoảng cách được thu hẹp nhanh chóng, và rồi chiếc mô tô dừng bánh trước đám người ấy. Chúng là những gã thanh niên mặt mày bặm trợn ngổ ngáo, tên nào tên ấy cũng đều cời trần khoe những hình xăm phủ kín khắp cơ thể. Xương Uy đưa mắt đếm lượt cũng được khoảng... 50 tên. Lại sắp có chiến trận rồi đây - Anh đâu lạ gì ả Y Tuyết này.

Đám người xăm trổ đang cúi rạp cả xuống trước Y Tuyết, đồng thanh hô:

“Cô chủ!”

Y Tuyết bước xuống khỏi chiếc mô tô, cất giọng lạnh lẽo:

“Tình hình thế nào?”

Xương Uy cũng bước xuống nền đất rừng, giờ anh cảm thấy thực sự tỉnh ngủ rồi.

Một tên đàn em của Y Tuyết chỉ tay về phía khoảng rừng trống, nơi có một căn biệt thự gỗ hai tầng:

“Chúng đang tụ tập ở trong đó. Hơn ba mươi mạng, tiệc tùng linh đình lắm.”

Ánh mắt Y Tuyết lóe lên tia sát khí:

“Lũ chó, chỉ là một băng mới thành lập mà dám đụng đến người của ta! Hôm nay tao sẽ xóa sổ chúng mày!”

“Cô chủ, bọn Vazer này đáng gờm đấy! Nghe nói tên trùm là một cao thủ bất khả chiến bại!”

“Hừ, cao thủ... ở đây chỉ có một thôi.” - Y Tuyết liếc nhìn Xương Uy.

Xương Uy cũng nhận thấy ánh mắt ấy:

“Thì ra cô đưa tôi đến đây là để...”

Y Tuyết cắt lời:

“Anh không thích thì cứ đứng ngoài xem cũng được, tôi đâu ép.”

“Vậy thì diễn đi.” - Xương Uy hời hợt nói.

“Ha ha!” - Y Tuyết phá lên cười, rồi rút ra chiếc dùi cui chích điện chỉ thẳng hướng căn biệt thự gỗ: “Tiến lên các anh em!”

Y Tuyết đi dẫn đầu như một nữ hung thần, 50 tên đàn em xăm trổ theo sau không khác gì lũ âm binh. Xương Uy chậm rãi bước sau cùng.

Rầm rầm!!!

Xoảng!!!

Đám đàn em Y Tuyết bắt đầu ném gạch đá vào các vách tường và cửa sổ căn biệt thự!

Ngay lập tức, bọn người thuộc băng Vazer bên trong nhà hùng hổ vác gậy gộc kéo ra, cất tiếng chửi bới:

“Mẹ kiếp, bọn diên nào đấy!”

“Lũ khốn kiếp, chúng mày dám khiêu chiến thì bọn tao sẽ chiêu!”

Y Tuyết uy phong quát lớn:

“Ngậm mồm chúng mày lại, quỳ cả xuống nhận tội đi rồi chị đây sẽ tha chết cho!”

Một tên Vazer gầm lên:

“Câm mồm con quỷ cái...”

Reeet!!!

Y Tuyết quăng thẳng chiếc dùi cui chích điện vào đầu tên Vazer lộng ngôn khiến hắn giật tung người.

Và trận chiến lập tức được bắt đầu!

Hai băng nhóm côn đồ hò hét lao vào nhau quên sống chết! Gậy sắt, dùi cui vung lên đập chém thẳng tay!

Mưa rơi thảm sầu.

Khoảng sân cỏ trước thềm căn biệt thự gỗ trở nên hỗn loạn khủng khiếp!

Bọn người băng Vazer là bọn tứ xứ đa quốc tịch, tên nào cũng đô con lực lưỡng ngoại hạng. Nhưng đám đàn em xăm trổ của Y Tuyết với số lượng đông hơn nên chẳng hề lép vế.

Trận chiến càng lúc càng khốc liệt!

Y Tuyết dù thân hình mảnh mai nhưng nội công thâm hậu, mỗi đòn quyền cước tung ra đều khiến đám Vazer xây xẩm mặt mày bầm dập thân thể.

Bên ngoài cuộc chiến, Xương Uy bình thản đứng dựa lưng vào một gốc cây, bỏ thời gian đến đây để xem màn phim chương này kể ra cũng... khá vui.

Bỗng...

Có một thứ thu hút sự chú ý của Xương Uy...

Anh đẩy người lên, lưng thưng bước thẳng vào chiến trường.

Mặc cho đám người đang gào thét đấm đá náo loạn xung quanh, đôi mắt Xương Uy vẫn tập trung vào vật ấy, đôi chân vẫn chậm rãi bước tới.

Và rồi anh dừng bước, cúi xuống nhìn chăm chú. Dưới nền đất là một... bông hoa vừa chớm nở, ngay giữa chiến trường chết chóc này.

Xương Uy mỉm cười, đưa tay xuống ngắt lấy bông hoa... Cánh mềm mại... màu vàng tươi... rất đẹp...

Anh đưa bông hoa lên mũi, hít thử một hơi... Cảm giác thất vọng:

“Hoa đẹp mà không hương, cũng chỉ là thứ rác rưởi.”

Và anh phất tay quăng bông hoa xuống bãi bùn nước.

RẦM!!!

Cánh cửa căn biệt thự bất chợt bật tung, nặng nề bắn văng xuống những bậc thềm! Và từ bên trong khung cửa nhảy xộc ra một...!!!

Xương Uy quay đầu nhìn, sống lưng hơi lạnh lạnh...

Mấy tên đàn em của Y Tuyết hét lên đầy khiếp đảm:

“Trùm Vazer xuất hiện rồi!!!”

Tên trùm lừng lững bước vào trận chiến, những bước chân uy dũng nên thành thạch rung chuyển nền đất cỏ! Gã cao tới hơn 2 mét, đầu trọc lóc, da đen thẫm, cơ bắp cuộn cuộn rất khủng khiếp! Khuôn mặt hằn đầy sẹo, với đôi mắt dữ tợn như loài mãnh thú!

Mưa vẫn rơi rơi đầy bi ai.

Tên trùm Vazer chiến đấu với một sức mạnh vô song, mỗi nắm đấm tung ra là khiến một tên đàn em của Y Tuyết văng xa cả chục mét.

Rečet! Rečet!

Đám đàn em Y Tuyết bủa vây tên trùm Vazer và không ngừng chọc dùi cui chích điện vào người hắn. Những ánh điện thi nhau sáng lóe lên. Nhưng... tên trùm vẫn đứng sừng sững, hắn gầm lên một tiếng rồi điên cuồng tung quyền đánh bay tất cả đám người vây quanh mình.

“Hic, thằng đó là... kẻ hủy diệt à?” - Đôi môi Xương Uy khê mấp máy.

Y Tuyết đã tiến lên đứng đối diện với tên trùm Vazer, ánh mắt cô sáng quắc, giọng đầy uy vũ:

“Thằng bò mộng kia, tao sẽ xé xác mày!”

Tên trùm chiếu ánh mắt man rợ vào Y Tuyết, cất giọng ồm ồm như tiếng sấm:

“Con nhãi ranh xác lác, tao thì chỉ cần xé... vấy của mày ra thôi! Ha ha ha!”

Đôi mắt Y Tuyết bùng bùng hỏa nộ, cô chớp nhoáng tung người lên thực hiện một đòn phi cước thẳng vào ngực tên trùm, ngay sau đó là hai đòn đá xoay liên tiếp trúng mặt hắn! Nhưng... tên trùm Vazer vẫn chẳng mấy may suy chuyển, hắn nở nụ cười khinh miệt:

“Mày không thể đánh mạnh hơn chút à, con mèo cái!”

Y Tuyết liền nhặt một cây gậy sắt phang mạnh vào bụng hắn, nhưng... cảm giác như vừa phang vào một bức tường thép.

“Khốn kiếp, mày đéo phải... người!” - Y Tuyết ngược nhìn tên trùm. Hắn một tay giật lấy cây gậy sắt, một tay vươn ra tóm lấy cổ họng cô!

Y Tuyết cảm thấy cơ thể mình đang bị bàn tay cường bạo ấy nhấc bổng lên khỏi mặt đất, những ngón tay răn lạnh như thép của hắn đang từ từ siết chặt...

Khí quản bị ép mạnh, Y Tuyết không thể thở được nữa... đôi đồng tử trong mắt cô nở rộng hết cỡ... nỗi sợ hãi... cô biết chỉ cần hắn dùng thêm chút lực nữa là có thể bóp nát cổ cô...

BỐP!!!

Một cú đấm đầy uy lực giáng thẳng vào một bên thái dương tên trùm khiến hắn hơi lảo đảo.

Kẻ vừa xuất chiêu chính là... Xương Uy, một pha bay người tung cước rất... đẹp mắt.

“Buông cô ấy ra.” - Xương Uy lạnh lùng ra lệnh - “Mày đánh nhau với con gái mà không biết nhục sao?”

Tên trùm vung tay quăng Y Tuyết sang một bên, hắn quay nhìn Xương Uy bằng ánh mắt cuồng nộ:

“Mày khá đấy! Vì con nhỏ đó mà không tiếc mạng sống! Tao sẽ phanh thây mày!!!”

“Lại đây!” - Xương Uy nhẹ nhàng thách thức.

Y Tuyết gương đứng dậy, đưa tay khê nắn cổ họng, hơi thở vẫn còn khó khăn nhưng nụ cười nửa miệng đã hiện trên môi:

“Hi, người hùng... đã ra tay rồi.”

Ầm ầm!!!

Tiếng sấm nổ trên trời. Tên trùm Vazer lao cả thân hình đổ sập vào Xương Uy, quyền cước tung ra như vũ bão! Xương Uy bình tĩnh hóa giải tất cả, rồi vụt tung ra đòn phản công, một cú đâm móc không thể chệ vào đâu được khiến cằm tên trùm Vazer rung lên bần bật.

Không cho hắn kịp hoàn hồn, Xương Uy dồn hết nội lực bồi thêm một chiêu nữa, một pha thúc cùi trở như sấm sét vào mạng sườn đối thủ. Và tên trùm Vazer bắn văng ra xa, tấm lưng kình cang của hắn đập uỳnh xuống nền đất cổ ứat át.

Trận chiến kết thúc chóng vánh.

Lũ người băng Vazer chỉ còn biết quỳ gối đầu hàng.

Y Tuyết ngạo nghễ điếu qua trước mặt chúng:

“Chúng mày nhớ ngày hôm nay đó! Muốn sống yên thân thì phải biết vâng lời, còn không tao sẽ cho chúng mày nằm chơi trong nhà xác! Giờ thì biến hết cho khuất mắt tao!”

Tên trùm Vazer cũng được lũ tay chân dìu lên, lê lét bỏ chạy.

Y Tuyết ra lệnh cho đám đàn em của mình:

“Được rồi, giải tán!”

Cuối cùng khoảng sân cỏ chỉ còn lại Y Tuyết và Xương Uy. Hai người bước vào căn biệt thự gỗ. Y Tuyết ngọt ngào nói:

“Ui, khi này hắn bóp cổ... em đau quá, may mà có anh.”

“Sao hôm nay cô... yếu thế?” - Xương Uy nhăn mũi.

“Anh nghĩ em mạnh lắm sao?” - Y Tuyết khoác lấy cánh tay Xương Uy. Thực ra khi này cô cố ý không dùng hết sức đánh tên trùm Vazer cũng chỉ là để... tận hưởng cảm giác được Xương Uy cứu. Giờ thì cô đã mãn nguyện rồi, thực sự rất mãn nguyện...

Giữa phòng khách là một bàn tiệc lớn ê hề đồ ăn thức uống. Y Tuyết đập rầm một phát vào chân bàn:

“Mẹ lũ rẻ rách, toàn ăn mấy thứ tởm lợm!”

Xương Uy bật nắp một lon bia rồi tu một hơi. Y Tuyết gạt mấy đĩa thức ăn rơi loảng xoảng xuống sàn, rồi ngồi lên mặt bàn:

“Xương Uy, hôm nay em... có chuyện muốn nói với anh.”

Xương Uy rùng mình, nghe giọng cô ta ngon ngọt thật... đáng sợ.

“Em... yêu anh!”

Xương Uy vờ như không nghe thấy, tu một hơi bia nữa.

Y Tuyết xịu mặt:

“Chẳng lẽ anh... không có một chút quan tâm gì tới em sao? Em đã cố gắng thay đổi rất nhiều vì anh mà.”

“Tôi có thấy cô thay đổi gì đâu?” - Xương Uy hờ hững nói.

Y Tuyết đưa tay vuốt mái tóc đầm nước:

“Kiểu tóc này em mới đổi, đúng kiểu anh thích nhé.”

Ầm ầm!!!

Những tiếng sấm lại bắt đầu rền vang.

“Có chuyện quái gì trên trời thế?Ồ ào quá!” - Y Tuyết cau mày.

Xương Uy bước về phía khung cửa sổ, nhìn qua ô kính vỡ, bầu trời vẫn xám xịt lạnh lẽo, mưa bay bi sầu... Một linh tính mơ hồ về những...thảm họa sắp xảy đến...

Phía sau lưng Xương Uy, Y Tuyết đang từ từ... trút bỏ y phục...

“Xương Uy, đừng nhìn ra ngoài ấy nữa. Nhìn em được không?”

Giọng thổn thức của Y Tuyết vang lên khiến Xương Uy lạnh người, anh chậm chậm quay đầu lại và... sững người trong một giây...

Y Tuyết đã không còn... một mảnh vải trên người!

Những hình xăm hoa mỹ phủ kín suốt dọc một nửa thân thể cô nàng, nửa còn lại là nước da trắng muốt.

Xương Uy thấy toàn thân nóng rực... hình ảnh kia đầy ma lực... Y Tuyết giờ trở nên thật dịu dàng nữ tính, cô nàng đang bước từng bước nhẹ nhàng đến gần anh...

Một cảm giác mãnh liệt đang trào dâng, và anh chỉ muốn chồm tới bế thốc cô gái kia lên, muốn được thỏa sức vẫy vò trên da thịt thiếu nữ... Nhưng...

“Mặc đồ vào đi, cô làm tôi thấy... gớm!” - Xương Uy cất giọng băng lãnh, rồi quay người bước thẳng về phía cửa. Lí trí của anh đã chiến thắng bản năng, anh biết chỉ một lần dính vào ả Y Tuyết này thì anh sẽ mãi mãi không bao giờ thoát ra được! Anh còn tương lai sự nghiệp, những mục tiêu ở phía trước...

“Thấy... gớm... ư?” - Y Tuyết đổ sụp xuống sàn gỗ, nỗi đau trong tim đáng sợ hơn bất kì nỗi đau nào...

Cảm giác nhục nhã...

Rồi nổi uất hận...

Hắn đã khinh bỉ cô... hắn dám xúc phạm cô...

Không thể tha thứ!

Đôi mắt lóe lên ánh lửa, Y Tuyết đứng thẳng dậy, tung một cước đạp đổ bàn tiệc mười hai thước.

Rầm rầm!

LOẢNG XOẢNG!

Hầm hầm nhìn theo bóng Xương Uy đang xa dần trong cơn mưa, Y Tuyết hét lên một tiếng:

“Xương Uy, ta sẽ khiến ngươi phải trả giá đắt!!!”

10. Chương 10-1: Hainiido (phần 1)

Ánh mắt Xuyên Sơn như bất động, nhưng trong lồng ngực, trái tim anh đang đập rất nhanh. Huệ Nha đã thay bộ váy áo của Hiên Hạ, giờ trông nàng như một nàng công chúa bước ra từ tiên truyện.

Đôi môi Xuyên Sơn khẽ cất tiếng, một cách vô thức:

“Huệ Nha, em... rất đẹp.”

Sắc mặt Huệ Nha không hề thay đổi, như thể nàng không nghe rõ câu nói của Xuyên Sơn, nàng quay người đổi hướng bước về phía khung cửa kính lớn trông ra khu vườn.

Những bước chân nhẹ nhàng, rồi nàng dừng bước ngay bên bức tường kính, khuôn mặt nàng từ từ ngước lên, đôi mắt to tròn long lanh nhìn chăm chú giỏ hoa treo lơ lửng.

Xuyên Sơn bước lại gần Huệ Nha, anh nói:

“Đó là hoa Thủy Hồng Lan, em thích không?”

Những bông hoa màu phấn hồng, cánh to và cong, thực sự rất rực rỡ. Huệ Nha ngắm nhìn mà chẳng hề chớp mắt.

“Đây là một loài hoa mới được phát hiện, rất quý hiếm. Chắc lần đầu tiên em được thấy phải không?” - Xuyên Sơn hỏi.

Giờ thì Huệ Nha mới khẽ chớp mắt, nàng đưa cánh tay trái lên chỉ vào giỏ hoa.

Xuyên Sơn hơi thần người ra trong giây lát, rồi anh chợt hiểu ý nàng. Và anh đưa tay lên, không chút do dự ngắt lấy một bông Thủy Hồng Lan. Giỏ hoa này vô cùng quý giá, nhưng trong giây phút này Xuyên Sơn không còn quan tâm đến điều đó nữa, anh chỉ muốn làm Huệ Nha vui.

“Tặng em.” - Xuyên Sơn đưa bông hoa về phía Huệ Nha, trên môi anh là nụ cười tươi tắn.

Nàng nhẹ nhàng cầm lấy bông hoa, nét mặt dường như cũng có một chút khởi sắc.

Ngoài trời kia mưa phùn bay trắng xóa, những tán cây ướt đẫm, run rẩy trong lạnh lẽo. Nhưng trong căn phòng này thực sự rất ấm áp. Xuyên Sơn chưa từng có được cảm giác nào tuyệt vời đến vậy... khi ở bên một người con gái...

Huệ Nha dịu dàng ngồi xuống mặt sàn gỗ, tựa người vào tường kính, ánh mắt nàng không rời khỏi bông Thủy Hồng Lan trên tay.

Xuyên Sơn ngồi xuống bên nàng, và nhìn sâu vào đôi mắt nàng. Trong đôi mắt ấy là một sự thanh bình thuần khiết tựa như ánh ban mai. Xuyên Sơn cảm thấy như xung quanh thời gian đang lắng đọng, giây phút này sẽ mãi mãi ghi sâu trong kí ức của anh...

Huệ Nha chậm chậm đưa bông Thủy Hồng Lan lên mũi, hít nhẹ một hơi, đôi mắt nàng hơi lim dim. Rồi nàng đưa lưỡi... liếm nhẹ lên cánh hoa!

Trái tim Xuyên Sơn đập chệch một nhịp, chiếc lưỡi đỏ ỏm ướt trong khuôn miệng bé nhỏ của nàng thực sự rất... quyến rũ.

Huệ Nha đang đưa lưỡi vào phần nhụy hoa, nàng như muốn kiểm tra vị ngọt.

Xuyên Sơn bắt đầu cảm thấy khó thở...

Đừng... ăn nó nhé, Huệ Nha - Anh thầm cầu khẩn.

Huệ Nha đã thu lưỡi về, đôi lông mày mảnh mai của nàng thoáng chau lại trong khoảnh khắc, như không tìm được điều mong muốn. Nàng đưa mấy ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cánh hoa.

Xuyên Sơn cố gắng lấy lại nhịp thở nhưng dường như không được nữa rồi, trong anh đang dâng trào một khao khát, càng lúc càng mãnh liệt hơn cháy bỏng hơn, anh muốn... đặt một nụ hôn lên đôi môi nàng...

Và giây phút ấy, anh... nhào người về phía nàng...

Rầm Rầm!!!

Cánh cửa chính bất chợt bật tung! Và một dáng người to cao vạm vỡ xuất hiện trên ngưỡng cửa!

11. Chương 10-2: Hainiido (phần 2)

Huệ Nha liếc nhìn về phía đó, chỉ trong một giây, rồi nàng lại tập trung vào bông Thủy Hồng Lan.

Xuyên Sơn miễn cưỡng đứng lên, anh cau mày nói với kẻ phá đám kia:

“Hainiido, cậu thôi cái kiểu đập cửa mỗi khi đến nhà tớ đi được không!”

* Hainiido: Đội trưởng đội bóng của Xuyên Sơn. 22 tuổi, quốc tịch Brazil. Tóc vàng, mắt xanh, da trắng, nói chung là đẹp như thiên sứ. Vị trí: Tiền đạo. Vua phá lưới, và cũng là vua... phá hoại.

Hainiido cười lớn:

“Hờ hờ, sorry, tại tớ... ngứa chân quá.”

Xuyên Sơn bước về phía cửa, vẫn chưa hết bực bội:

“Hừm, cửa nhà tớ bao lần thay vì cậu rồi đấy!”

“Sao hôm nay cậu nóng tính thế? Ồ... ai kia?” - Hainiido nện bước tiến vào, ánh mắt anh dừng lại ở Huệ Nha.

“Ồ, à, đó là...” - Xuyên Sơn lúng túng không biết trả lời sao.

“Bạn gái mới à?” - Hainiido cười.

Không hiểu sao Xuyên Sơn lại đỏ mặt:

“Không, cô ấy...”

Hainiido vỗ bôm bốp lên vai Xuyên Sơn:

“Đừng chối nhé! Cô ấy tên gì?”

“Huệ Nha.” - Xuyên Sơn đáp.

“Tên đẹp thế.” - Hainiido bước qua Xuyên Sơn, và tiến tới gần Huệ Nha.

Nàng vẫn ngồi trên sàn với bông hoa, không mấy may quan tâm tới sự xuất hiện của anh.

Hainiido cảm thấy hơi tự ái, nhưng anh vẫn tươi cười chào hỏi:

“Chào em, Huệ Nha.”

Nàng không đáp lời, cũng không ngước lên.

Hainiido cau mày, anh lặp lại:

“Chào em, rất vui được làm quen!”

Ánh mắt Huệ Nha vẫn chú mục vào bông Thủy Hồng Lan, như thể Hainiido là người vô hình.

Hainiido nghiêng răng ken két, khí nóng ngùn ngụt bốc lên, chưa từng có cô gái nào dám phớt lờ anh như vậy!

“Thôi đủ rồi, Hainiido. Ra đây nào.” - Xuyên Sơn vội kéo Hainiido trở ra phòng ngoài.

“Sao thế? Sao ‘nó’ không nói gì?” - Hainiido bức xúc.

“Từ từ để tớ giải thích.” - Xuyên Sơn khề nói.

Hai người ngồi xuống ghế sofa, rồi Xuyên Sơn bắt đầu kể lại chuyện anh đã cứu Huệ Nha khỏi tay bọn cướp.

Nghe xong, Hainiido bẻ khớp tay răng rắc:

“Mấy thằng cướp khốn nạn! Vào tay tớ thì chúng đã tàn phế suốt đời!”

Xuyên Sơn đưa ánh mắt về phía tường kính, nơi Huệ Nha vẫn đang ngồi ve vuốt bông hoa:

“Chắc cô ấy đang bị chấn động tâm lí nên mới như thế. Tội nghiệp...”

“Thế bây giờ cậu định làm gì với cô ấy?” - Hainiido hỏi.

Xuyên Sơn giật mình:

“Hả? À, tớ... cũng chưa biết.”

“Thôi cứ giao cô ấy cho cảnh sát là xong.” - Hainiido nói.

Cảnh sát ư? Xuyên Sơn cũng biết đó là cách tốt nhất, nhưng... anh thực sự không muốn rời xa Huệ Nha, anh muốn được ở bên che chở bảo vệ cho nàng.

“Tớ nghĩ cứ để cô ấy ở lại đây vài hôm.” - Xuyên Sơn chậm rãi nói - “Biết đâu khi đã tỉnh tâm cô ấy sẽ trở lại bình thường.”

Hainiido cười nửa miệng:

“Hà hà, tớ đoán ra ý đồ của cậu rồi nhé!”

“Vớ vẩn! Ý đồ gì!” - Xuyên Sơn gắt, để chữa ngượng.

Hainiido cười ha hả:

“Thôi tùy cậu, tớ không can thiệp.”

Xuyên Sơn lại đưa mắt về phía Huệ Nha. Không biết nàng là người ở đâu? Có gia đình không? Có người thân thích không? Anh có cảm giác rằng nàng đã phải trải qua những chuyện rất khủng khiếp...

“Mà đang mưa gió thế này cậu đến nhà tớ có việc gì không?” - Xuyên Sơn quay nhìn Hainiido.

Hainiido đưa tay gỡ đầu, đáp:

“À tớ định đến ở nhờ nhà cậu mấy hôm, chỗ tớ đang bị... sự cố điện.”

“Được thôi.” - Xuyên Sơn nói - “Chỉ cần cậu đừng phá tan hoang nhà tớ ra là được.”

Hainiido cười rộng miệng:

“Ha ha, tớ sẽ cố gắng kiềm chế...”

Ầm Ầm!

Những tiếng sấm lại nổ vang trời.

Hainiido thở dài:

“Hừ, thời tiết càng lúc càng tệ. Mấy hôm nữa là tới trận chung kết cúp quốc gia rồi. Tớ không muốn phải đá trong cảnh mưa gió một chút nào.”

Xuyên Sơn khẽ gật:

“Ừ, đội mình thiên về kỹ thuật, đá trong mưa sẽ gặp bất lợi không nhỏ.”

“Hà hà, nếu chúng ta chiến thắng và giành cúp, cậu thế nào chẳng được gọi lên tuyển.” - Hainiido nháy mắt.

Xuyên Sơn mỉm cười, được thi đấu trong màu áo đội tuyển quốc gia là mơ ước từ bé của anh. Giờ mơ ước ấy có thể sẽ trở thành sự thật. Anh đã thi đấu với phong độ vô cùng chói sáng ở giải cúp quốc gia năm nay và được giới truyền thông chú ý.

Hainiido lại hỏi:

“Còn lời đề nghị từ Illen City, cậu nghĩ sao?”

Xuyên Sơn đáp:

“Ừm, đó là một đội bóng mạnh của giải hạng nhất, được đá cho họ thì còn gì bằng. Nhưng chuyển sang thi đấu chuyên nghiệp chắc sẽ mất tự do, ngoài ra còn phải cạnh tranh suất đá chính.”

Hainiido khoác vai Xuyên Sơn, cười hớn hớn:

“Thôi lo xa làm gì cho mệt, tớ và cậu đâu thể đá cho đội bóng tỉnh lẻ mãi được. Chúng ta sẽ trở thành những ngôi sao rực rỡ!”

12. Chương 11-1: Giám Sát (phần 1)

Đại học tổng hợp Illen, một trong những trường đại học danh giá bậc nhất quốc gia, nơi mọi sinh viên đều ao ước được theo học. Trong thư viện, Xương Uy và Thiên Nhi đang ngồi bên nhau xem chung một cuốn sách. Về hạnh kiểm của hai người này thì khỏi phải bàn, nhưng xét về học lực thì luôn đứng nhất nhì khoa, nói tóm lại trong mắt mọi người đây là một cặp đôi vô cùng hoàn hảo.

“Đọc xong cuốn này chúng ta đi chơi bowling nhé anh?” - Thiên Nhi thì thầm.

“Ừm.” - Xương Uy ậm ừ.

“Mà thôi em đổi ý rồi, em muốn đi xem phim cơ.” - Thiên Nhi ngả đầu vào vai Xương Uy.

“Cũng được.” - Xương Uy đáp.

“Nhưng anh thích thể loại gì, kinh dị hay phim hài?” - Thiên Nhi hỏi.

“Tùy em.” - Xương Uy lơ đãng nói.

“Ồ thế thì đi luôn đi anh.” - Thiên Nhi kéo tay Xương Uy.

“Để lát nữa!” - Xương Uy gắt.

“Không, em muốn đi ngay bây giờ! Bỏ quyển sách xuống!” - Thiên Nhi ra lệnh.

“Đủ rồi. Im đi.” - Xương Uy đương nhiên là không nghe theo.

Xooooat!!!

Chỉ trong 1,5 giây; Thiên Nhi đã giật lấy cuốn sách trên tay Xương Uy và xé toạc ra làm đôi.

“Cô...” - Xương Uy quắc mắt nhìn Thiên Nhi, trên trán anh nổi rõ một đường gân xanh.

Thiên Nhi mỉm cười tỏ vẻ hối lỗi:

“Em xin lỗi. Em... lỡ tay.”

Xương Uy giật tím mặt, không thể nói gì, vừa nhắm mắt lại cố gắng hạ hỏa thì đã... cảm nhận ngay đôi môi Thiên Nhi ép trên môi mình... Một nụ hôn bất ngờ dù sao cũng... thật tuyệt...

Thiên Nhi đang đắm chìm trong đôi môi Xương Uy, chợt cô liếc ánh mắt về một bàn đọc sách ở phía xa, có một kẻ đang chĩa camera điện thoại hướng vào cô và Xương Uy!

Khốn nạn!! Thiên Nhi lập tức rời khỏi môi Xương Uy, đứng phắt dậy rồi dậm bước tiến về phía đó.

Kẻ kia liền thu điện thoại lại, cất vào trong túi áo. Đó là một cô gái tóc dài, đeo kính.

Thiên Nhi đã đứng trước mặt cô gái đeo kính, giận dữ cất giọng:

“Cô vừa làm gì đó?”

Cô gái đeo kính mặt mũi trắng bệch:

“Tôi... đâu có làm gì.”

Nét mặt Thiên Nhi càng lộ thêm sát khí:

“Còn chối hả! Cô vừa quay lén bọn tôi phải không?”

Cô gái đeo kính ấp úng:

“Kh... không... tôi... tôi làm thế để làm gì...”

“Thế thì đưa điện thoại đây cho tôi kiểm tra!” - Thiên Nhi quát.

Giọng cô gái đeo kính run run:

“Không... cô không có quyền...”

Chát!!!

Một cú tát như trời giáng từ Thiên Nhi khiến chiếc kính lệch trên mặt cô gái. Không để cô ta kịp trấn tĩnh, Thiên Nhi liền thọc tay vào túi áo cô ta lôi ra chiếc điện thoại, ánh mắt cô tóe lửa:

“Con khốn! Mà biết nội quy trường cấm sinh viên hôn nhau trong thư viện nên mà quay phim bọn tao để nộp cho giám thị phải không!”

Cô gái đeo kính nước mắt đỏ hoe, yếu ớt thanh minh:

“Tôi... không hề có ý định ấy...”

Rầm!!!

Thiên Nhi đập chiếc điện thoại xuống sàn và dẫm tan tành:

“Hay mà định tung lên mạng phải không! Sao mà hèn thế? Con điên này, mà có biết tao là ai không hả? Mà hết muốn sống yên ổn trong cái trường này rồi đúng không!”

Cô gái đeo kính run rẩy cúi đầu:

“Tôi... xin lỗi... thành thật xin lỗi...”

Thư viện lúc này đang khá đông sinh viên, nhưng tất cả đều chỉ lén lút liếc nhìn không ai dám can thiệp, vì họ đã biết quá rõ gia thế của Thiên Nhi.

“Mày tưởng xin lỗi là xong hả! Hôm nay mà chết với tao!” - Thiên Nhi vẫn chưa nguôi giận, muốn cho cô gái kia thêm vài cái tát nữa, và cô vung tay lên...

Pập!

Một bàn tay rắn chắc đã kịp tóm lấy cổ tay Thiên Nhi! Người đó không ai khác ngoài Xương Uy:

“Đủ rồi, Thiên Nhi!”

Thiên Nhi cố gỡ tay Xương Uy ra:

“Buông em ra! Để em dạy cho nó biết lễ độ!”

“Thôi đi!” - Xương Uy kéo tay Thiên Nhi lôi đi.

Thiên Nhi còn cố ngoái lại:

“Con kia, đừng bao giờ để tao thấy mặt mày nữa đó!”

...

13. Chương 11-2: Giám Sát (phần 2)

Ra khỏi thư viện, Thiên Nhi phụng phịu:

“Xương Uy, anh bóp cổ tay em đau quá...”

Xương Uy bấy giờ mới thả tay Thiên Nhi ra:

“Hừ, cô làm tôi xấu mặt quá.”

Thiên Nhi liền cãi:

“Sao chứ! Người xấu mặt phải là cái con đó chứ!”

Xương Uy lờm:

“Cô không thể cư xử đáng hoàng hơn một chút à? Đâu cần phải làm ầm lên như thế.”

Thiên Nhi khoác lấy cánh tay Xương Uy, cười nịnh:

“Ôi đừng lườm em, em đau tim lắm. Đúng là khi này em có hơi nóng... Nhưng với cái loại hèn hạ chuyên ném đá giấu tay soi mói đời tư người khác ấy thì không thể nhẹ nhàng với chúng nó được. Em ghét lắm!”

“Hừm.”

“Thôi đi xem phim nào anh, xong đi ăn nhé?”

Bóng tối đã phủ xuống ngôi trường.

Mưa rơi lâm thâm, quện vào hơi sương lạnh lẽo.

Cầm chiếc ô cũ kĩ trên tay, cô gái đeo kính lặn lẽ băng qua khoảng sân trường vắng lặng. Trên má cô vẫn còn lẩn những vết đỏ do cú tát khi nãy, miệng thầm rửa:

“Đau quá... Con quỷ cái! Mẹ kiếp!”

Đi vòng qua đài phun nước, cô tới bên một gốc cổ thụ rậm rạp. Đứng dưới tán cây, nơi chỉ có bóng tối, cô bỗng thấy... lạnh người!!

“Sao?” - Một giọng nói u trầm vang lên từ cội bóng tối.

Bàn tay cầm ô của cô gái đeo kính run run, giọng cô cũng run theo:

“Tôi... bị phát hiện rồi ạ...”

“Vô dụng!” - Một dáng người rất cao lớn đang... lừng lững tiến ra!! Bóng tối quá dày đặc nên không thể thấy rõ hình dạng hẳn, chỉ thấy đôi mắt sáng lấp lánh.

Cô gái đeo kính bước lùi lại một bước, răng đánh lập cập.

Bóng đen lại cất giọng âm u:

“Mi có khai ra ta không?”

Cô gái đeo kính ngược lên, ánh mắt đầy sợ hãi:

“Không, tôi không hề nói gì...”

“...” - Bóng đen chiếu ánh mắt sáng xuống đôi mắt cô gái, như đang dò xét.

Những giây phút im lặng.

Không khí trở nên thật nặng nề.

Cô gái bé nhỏ run rẩy trước bóng đen cao lớn, trong cơn mưa u sầu.

Và rồi bóng đen chợt vung tay lên...

Xoạt!

Những tờ tiền bay tả tơi trong không trung.

“Nhận lấy và biến đi!” - Bóng đen ra lệnh.

Cô gái đeo kính vội vã thu nhặt những tờ tiền rơi vương vãi, không bỏ sót một tờ nào, rồi nhanh chóng bỏ chạy mất dạng.

Bóng đen quay đầu nhìn về hướng khác, khẽ thở dài một tiếng:

“Hừ, ta sẽ... đích thân ra tay!”

14. Chương 12-1: Thiên Thần Và Tử Thần (phần 1)

Mưa.

Hay là nước mắt của trời mây?

Khung cảnh thị trấn Minija điêu tàn chết chóc.

Những ngôi nhà đều đã sụp đổ, những cây cổ thụ trụi cành lá, những xác người cháy đen la liệt trên đường phố.

Mưa rơi lất phất không thể dập tắt được những đám lửa lớn đang bốc lên rừng rực, và từng cột khói đen ngùn ngụt không ngừng tỏa lên không trung.

Giữa tất cả những hoang tàn thê lương ấy, Huệ Nha vẫn chậm rãi bước đi, ánh mắt trong veo của nàng hướng thẳng về phía trước, và trên tay nàng vẫn đang cầm bông Thủy Hồng Lan xinh đẹp.

Từng cơn gió lạnh xua tàn tro và khói bụi bay rợp không gian, bộ váy màu tím của Huệ Nha đã lấm lem những muội than, nhưng làn da nàng vẫn trắng hồng trẻ trung như không gì có thể vấy bẩn. Nàng vẫn chậm bước, như chẳng để tâm đến bất kì điều gì xung quanh.

“Huệ Nha!”

Chợt vang lên một tiếng gọi.

Huệ Nha dừng bước, từ từ quay người lại.

Đó là... Xuyên Sơn, người anh đầy máu và những vết thương! Anh đang cố gắng lê từng bước về phía nàng.

Huệ Nha khẽ chớp mắt. Mái tóc dài của nàng bay loáng thoáng trong cơn hàn phong.

“Huệ Nha... Em...” - Xuyên Sơn khó nhọc cất lời, dường như anh sắp kiệt sức rồi - “... em... đừng đi...”

Huệ Nha hơi nghiêng đầu nhìn Xuyên Sơn, nhưng rồi... nàng toan quay đi.

“Huệ... Nha...” - Xuyên Sơn chợt khựng ngã, một bùm máu đỏ thẫm trào ra từ miệng anh.

Huệ Nha hơi sững người lại, từ sâu thẳm trong trái tim nàng chợt le lói lên một điều, nhưng... nàng cũng không biết đó là điều gì nữa...

Xuyên Sơn gắng gượng đứng lên, anh lại tiếp tục bước về phía Huệ Nha với những bước chân ngày càng nặng nề.

Huệ Nha đứng lặng thinh, nàng đưa mắt nhìn Xuyên Sơn, lần đầu tiên ánh mắt nàng dừng lại ở anh lâu đến vậy, lần đầu tiên nàng không muốn rời mắt khỏi anh.

Mưa vẫn rơi. Khói lửa vẫn rừng rực. Tang thương. U uất.

Xuyên Sơn đã dừng bước trước mặt Huệ Nha, đôi mắt anh nhìn sâu vào đôi mắt nàng, ánh nhìn thiết tha ấm áp.

Nàng ngược lên nhìn anh, đôi mắt long lanh những tia sáng thanh bình.

Huuuuuu...

Một tiếng rít bất chợt vang lên, cùng lúc với sự xuất hiện của một đám sương đen tối!!

Xuyên Sơn quay người lại, trái tim anh giật một nhịp nặng nề... ngay phía sau lưng anh... tử thần đang đứng đó!!!

Hắn, với đôi mắt đỏ rực, chiếc áo choàng là màn sương đen âm u tang tóc!!!

Vụt!

Bàn tay mực rữa đầy vuốt nhọn của hắn vươn ra và tóm lấy cổ anh... Hắn nhấc bổng anh lên khỏi mặt đất...

Đôi mắt của Huệ Nha như bất động trước cảnh tượng ấy, bàn tay nhỏ bé của nàng vô thức nắm chặt lấy cành hoa Thủy Hồng Lan.

Tử thần, hấn quá mạnh, bàn tay hấn như một gọng kìm thép đang ngày càng xiết chặt hơn trên cổ Xuyên Sơn...

Đôi môi Huệ Nha như đang mím lại, và từ trong đáy mắt nàng dường như đang... ngấn lệ?

Những ngón tay của tử thần lạnh buốt... lạnh đến mức cháy bỏng da thịt... Xuyên Sơn cảm thấy đã thực sự hết hi vọng rồi... cổ họng anh như đang nát vỡ... hình ảnh cuối cùng hiện lên trong tâm trí anh là gương mặt của... Huệ Nha...

Rắắắ!

Tiếng xương gãy vang lên sao thật thảm khốc...

Tử thần vung tay quăng Xuyên Sơn sang một bên...

Biiịch!

Cơ thể Xuyên Sơn sóng xoài trên nền đất bụi, cổ anh đã... gãy...

Huệ Nha đưa đôi mắt ướn nhìn xuống Xuyên Sơn, đóa hoa Thủy Hồng Lan rơi xuống dưới chân nàng...

Tử thần lướt tới bên Huệ Nha, với dáng vóc cao lớn hấn phủ bóng tối lên nàng, giọng hấn vang lên vô cùng âm lãnh:

“Huệ Nha! Người... là của... ta!”

Nàng không run sợ, cũng không phản ứng, đôi mắt nàng vẫn tập trung vào Xuyên Sơn...

Đôi mắt anh ấy vẫn mở... nhưng... sự sống trong đó đã không còn nữa...

Huệ Nha như vẫn muốn kiếm tìm... một chút hi vọng... nhưng... đã quá muộn rồi... đôi mắt Xuyên Sơn đã hoàn toàn đông cứng... vô hồn...

“Đi... cùng... ta!” - Bàn tay tử thần vươn ra hướng vào Huệ Nha.

Xeẹt!

Một tia chớp vụt lóe lên đánh thẳng vào tay hấn!

Tia chớp phóng ra từ một đám sương trắng vừa xuất hiện trên không trung!

Đôi mắt tử thần cháy rực, hấn giận dữ ngược nhìn lên.

Một thiên thần đang hiện nguyên hình, với đôi cánh trắng sải rộng! Chàng mang một vẻ đẹp hoàn hảo và cao sang, giọng chàng cũng đầy uy quyền:

“Huệ Nha là của ta!”

“Khốn kiếp!” - Tử thần rít lên, ánh mắt thêm rực lửa - “Cút ngay! Trước khi ta xé xác người!”

Đôi mắt Thiên Thần sáng lên lấp lánh:

“Láo xược! Ta sẽ trừng trị người, tên man rợ hèn kém kia!”

“Khôôông!!!” - Tiếng hét của Huệ Nha vang vọng vào không gian đầy tử khí.

Thiên thần và Tử thần cùng quay nhìn Huệ Nha... nỗi sợ hãi bao trùm cả hai sinh vật ấy... Huệ Nha đang biến đổi!!!

Đôi mắt nàng đã trở thành hai luồng sáng chói lòa, mái tóc nàng lấp lánh, và... một nguồn sức mạnh khủng khiếp đang bùng nổ từ trong cơ thể nàng, cùng cơn thịnh nộ:

“Ta không thuộc về các người! Ta... sẽ tiêu diệt tất cả các người!!!”

15. Chương 12-2: Thiên Thần Và Tử Thần (phần 2)

“A a a a a!!!!”

“Huệ Nha! Huệ Nha!”

Xuyên Sơn cố gắng lay gọi Huệ Nha, nàng đang trong cơn mê man.

“Tỉnh dậy đi, Huệ Nha! Huệ Nha!”

Àooo!

Hainiido hắt một cốc nước lạnh vào mặt Huệ Nha.

“Hainiido, cậu làm cái gì vậy!!” - Xuyên Sơn quay lại mắng.

Hainiido nhe răng cười:

“Cô ấy tỉnh rồi kìa.”

Xuyên Sơn lại quay nhìn Huệ Nha. Nàng đã mở mắt ra rồi, đôi mắt mở to đầy nỗi khiếp đảm!

Ban này, trong lúc Xuyên Sơn và Hainiido đang mải bàn về việc chuyển nhượng tới câu lạc bộ bóng đá Illen City, thì Huệ Nha ngồi bên tường kính ngủ thiếp đi lúc nào không hay...

“Em đã mơ thấy ác mộng ư? Đừng sợ, đã qua rồi.” - Xuyên Sơn mỉm cười, dịu dàng lấy khăn mềm thấm nước trên mặt Huệ Nha.

Huệ Nha vẫn mở to đôi mắt sáng long lanh nhìn Xuyên Sơn, nàng không biết đây là mơ hay thực nữa... Xuyên Sơn đang ngồi trước mặt nàng đây, anh ấy vẫn sống, lành lặn, vẹn nguyên, không chút thương tích... và trong đôi mắt anh ấy vẫn tràn đầy sinh khí...

“Thôi nào, đừng ngồi đây nữa. Nếu em vẫn buồn ngủ, anh sẽ chuẩn bị giường cho em...” - Xuyên Sơn chợt dừng câu nói. Huệ Nha đang đưa bàn tay bé nhỏ của nàng lên và... chạm vào mặt anh!

Trái tim Xuyên Sơn như muốn tan chảy, cảm giác mềm mại và rất ấm, những ngón tay của nàng trên bờ má anh...

Đôi mắt Huệ Nha đang ngẩn lệ, lần này, những dòng nước mắt đã thực sự lăn ra, lăn dài trên gương mặt nàng. Nàng đang khóc ư? Không, chỉ là một cảm xúc mà nàng không thể gọi tên, thứ cảm xúc lần đầu tiên xuất hiện trong nàng... Xuyên Sơn vẫn sống, và anh ấy đang ở ngay trước mặt nàng. Đây là hiện thực.

Hainiido nhăn mũi, lẩm nhẩm:

“Một cô gái... kì lạ!”

Xuyên Sơn vẫn mỉm cười với Huệ Nha, ánh mắt anh ngập tràn yêu thương:

“Đừng khóc, Huệ Nha. Chỉ là một giấc mơ thôi mà. Đã qua rồi, hãy quên nó đi. Ngày bé anh cũng hay gặp ác mộng lắm.”

“Không biết cô ấy đã mơ thấy gì mà kêu hét dữ dội thế nhỉ?” - Hainiido chau mày, thoáng bồn chồn.

Bông Thủy Hồng Lan đã nát bầy trong lòng bàn tay Huệ Nha từ bao giờ. Không, đó không phải giấc mơ... mà đó là...Tương Lai!!!

16. Chương 13-1: Thảm Họa (phần 1)

Chiếc Nagii màu bạc lướt êm ru ra khỏi cổng trường đại học Illen, trầm mình vào màn mưa. Quả không hổ danh là một chiếc siêu xe tân kì nhất thế giới hiện nay, từ màu sơn đến thiết kế đều toát lên vẻ sang trọng, tinh tế.

Từng cơn gió quất mưa rào rạt trên lớp vỏ xe, chiếc Nagii vẫn kiêu hãnh lăn bánh qua nhiều tuyến đường của thành phố Illen, hướng về khu trung tâm. Giao thông có vẻ thuận lợi, tuy nhiên khi tới đại lộ Elci thì tình hình hoàn toàn thay đổi, chiếc Nagii gần như bị kẹt cứng trong một biển ô tô đông nghìn nghịt!

Bên trong chiếc Nagii không ai khác ngoài... Xương Uy và Thiên Nhi. Thiên Nhi cau đôi lông mày, giọng bực bội:

“Gì vậy chứ! Đại lộ Elci này có bao giờ tắc đường đâu?”

“Chắc phía trước có chuyện gì.” - Xương Uy buông tay khỏi vô lăng.

“Mưa gió thế này bọn họ đổ ra đường làm gì mà đông thế không biết? Chán ghê, hỏng hết kế hoạch của hai chúng ta rồi. Phải đợi đến bao giờ đây?” - Thiên Nhi không ngừng ca cẩm.

Xương Uy chẳng để tâm, anh còn đang bận suy nghĩ đến chuyện khác, anh tựa đầu vào khung kính cửa xe mờ ảo những vệt nước mưa.

“Anh đang nghĩ gì thế Xương Uy?” - Thiên Nhi quay nhìn sang Xương Uy.

“...”

“Sao anh không trả lời?”

“...”

“Này, anh có nghe em nói không?” - Thiên Nhi kéo tay Xương Uy.

“Em im lặng một chút được không?” - Xương Uy chán nản lên tiếng.

“Hừm...” - Thiên Nhi tỏ vẻ giận dữ, quay mặt đi.

Chưa được nửa phút, cô nàng đã lại kéo tay Xương Uy:

“Xương Uy, hay là bây giờ chúng mình làm ‘chuyện ấy’ nhé?”

Xương Uy giật mình, chầm chậm quay nhìn Thiên Nhi:

“Hả?”

Thiên Nhi âu yếm nhìn vào mắt anh:

“Em... đã sẵn sàng rồi. Lần đầu tiên của chúng ta sẽ thật đáng nhớ, được không anh?”

Nhịp tim Xương Uy đang nổi lên thành thịch. Làm chuyện ấy trên xe ư? Quá... kích thích! Quá gợi cảm! Một trong những địa điểm thích hợp nhất, lãng mạn nhất!... Anh nuốt nước miếng, rồi hỏi:

“Em có chắc không?”

Đôi mắt Thiên Nhi sáng lung linh, cô khẽ gật đầu, ngọt ngào nói:

“Em là của anh, Xương Uy. Em muốn hai chúng ta hòa chung làm một, không còn khoảng cách nữa.”

Hơi thở Xương Uy càng lúc càng dồn dập, anh đưa mắt nhìn Thiên Nhi. Cô nàng trong bộ váy lụa ngắn quyến rũ, thân thể của thiếu nữ 17 tuổi đầy tươi trẻ, hấp dẫn... Dù sao cô ấy cũng là vợ tương lai của anh, trước sau gì cũng phải... Vậy thì...

“Em yêu anh...” - Thiên Nhi từ từ đưa bàn tay nhỏ nhắn qua lớp áo sơ mi trên người Xương Uy, chạm vào da thịt nóng hổi của anh - “Em sẽ dâng hiến cho anh tất cả...”

Xương Uy đặt tay lên làn da đùi mềm mịn của Thiên Nhi, chầm chậm nhích lên...

Đôi môi hai người quăn quệ vào nhau...

Tiếng mưa rơi...

“Tim anh đập nhanh quá, Xương Uy...”

RẦẦẦ!!!

Cả chiếc xe rung chuyển.

“Chuyện gì vậy???” - Thiên Nhi hoảng hốt kêu lên.

Xương Uy đưa ánh mắt sắc lạnh lên chiếc gương chiếu hậu:

“Xe phía sau vừa đâm vào đuôi xe chúng ta.”

“Đứa nào ngu thế nhỉ? Hay nó say rượu à?” - Thiên Nhi bức tức, đang đến lúc cao trào thì lại có kẻ phá đám!

“Để anh ra xem thế nào.” - Xương Uy mở cửa bước xuống xe, những hạt mưa lớn nhanh chóng tấp lên người anh ướt đầm.

Phía sau chiếc Nagii của Xương Uy là một chiếc xe hơi màu đen rất sang trọng, và một bóng người cũng đang mở cửa xe bước xuống. Thật không ngờ, đó chính là...

17. Chương 13-2: Thảm Họa (phần 2)

“Thì ra là anh à?” - Xương Uy cười nhạt.

Thiên Nhi cũng đã nhận ra người đó, cô bước ra khỏi xe, giận dữ nói:

“Thiên Hà, sao anh lại đâm vào xe bọn tôi!”

Thiên Hà trong bộ vest đen lịch lãm, tay anh bật lên một chiếc ô màu đen, miệng cười rặng rờ:

“Ồ không ngờ lại gặp hai đứa ở đây. Xin lỗi nhé, vừa rồi xe của anh có một chút... trục trặc kỹ thuật.”

Rõ ràng là anh ta cố ý chứ trục trặc cái gì - Xương Uy chậm rãi đi về phía đuôi xe xem xét, một vết lõm khá sâu.

Thiên Hà bước vội đến bên Thiên Nhi để che mưa cho cô em gái:

“Thiên Nhi, em mau vào xe đi, nhiễm mưa lại cảm thì sao.”

“Kệ tôi!” - Thiên Nhi sẵn giọng - “Anh theo dõi bọn tôi phải không?”

“Đâu có. Chỉ là tình cờ thôi mà.” - Thiên Hà thanh minh, anh rút ra một chiếc khăn tay và ân cần lau nước mưa trên má Thiên Nhi.

“Thôi đi! Đừng chạm vào tôi!” - Thiên Nhi giật chiếc khăn và quăng xuống mặt đường.

RẦẦẦ!!!

Chiếc xe của Thiên Hà rung động, đuôi xe vừa hứng chịu một cú tông rất mạnh! Và thủ phạm là một chiếc xe mui trần màu đỏ ở phía sau! Người ngồi bên trong xe chính là...

“Cái quái gì vậy?” - Thiên Hà đưa chiếc ô cho Thiên Nhi rồi hùng dũng bước về phía chiếc xe màu đỏ.

“Đi kiểu gì vậy hả? Có mắt không!” - Anh quát.

Cô gái chủ chiếc xe đỏ đang chậm rãi bước ra, lạnh lùng cất giọng:

“Sao? Muốn gì?”

Xương Uy nhận ra ngay cô nàng đó, ánh mắt anh hơi tối lại. Y Tuyết! Sao cô ta cũng có mặt ở đây nhỉ?

Xe Thiên Hà đã vỡ hoàn toàn đèn hậu, nếu người gây ra điều này không phải là một cô gái thì anh đã cho vài quả đấm rồi. Anh tiến đến trước mặt cô ta, nén giọng hỏi:

“Cô đâm vỡ xe tôi rồi, giờ định giải quyết sao đây?”

Y Tuyết nheo mắt nhìn Thiên Hà, trông hấn ta đẹp như một diễn viên điện ảnh nhưng không phải tuýp đàn ông mà cô thích, cô cười lạnh:

“Chẳng sao cả. Anh không thấy mũi xe của tôi cũng bị móp à?”

“Cái gì?” - Thiên Hà giận điên người, cô ta đâm vào xe anh không một lời xin lỗi lại còn giả giọng ngang ngược thách thức, không thể cho qua được!

“Con đó là ai mà láo thế nhỉ?” - Thiên Nhi bước đến bên Xương Uy.

“Ừm...” - Xương Uy thoáng chột dạ, nếu để Thiên Nhi biết mối quan hệ của anh với Y Tuyết thì chắc chắn sẽ rất rắc rối!

Y Tuyết liếc nhìn về phía Xương Uy và Thiên Nhi, ánh mắt chợt lóe lên một tia lửa.

Thiên Hà trừng mắt nhìn Y Tuyết:

“Cô mà không đền bù thiệt hại cho tôi thì đừng mong rời khỏi đây, nghe rõ chưa?”

“Im miệng. Biến nhanh còn kịp.” - Giọng Y Tuyết lạnh băng.

Thiên Hà xiết chặt hai nắm đấm lại, nộ khí ngùn ngụt:

“Grừ, tôi phải dạy cho cô một chút phép tắc!”

ẦM ẦM ẦM!!!!

Mặt đất chợt rung chuyển dữ dội!!

“Động đất ư???” - Thiên Nhi vứt chiếc ô đi và ôm chầm lấy Xương Uy.

Xương Uy hướng ánh nhìn về phía xa, đôi mắt anh như đông cứng... Những tòa cao ốc đang... sụp đổ!!

“TRỜI OI!”

“Á Á Á!!!”

Những tiếng kêu la vang lên đầy hoảng loạn. Rất nhiều người đang vội vã lao ra khỏi những chiếc ô tô, chen chúc nhau bỏ chạy.

“Bắt... đầu... rồi!” - Xương Uy cất giọng âm u, rồi anh nắm lấy tay Thiên Nhi quay người chạy hòa theo dòng người đang sợ hãi và khiếp đảm tột độ.

“Xương Uy...”

“Đừng sợ Thiên Nhi, chạy theo anh! Cố lên!”

Mặt đất vẫn rung chuyển dữ dội, từng lớp nhựa đường đang rạn nứt rồi lún sụp xuống... Một hố đen khổng lồ đang không ngừng lan rộng, nuốt chửng mọi thứ!

Mưa đổ xuống như trút, rất lạnh, tái tê. Xương Uy vẫn kéo tay Thiên Nhi chạy bằng hết sức bình sinh, giữa những tiếng gào thét náo loạn của hàng ngàn người. Họ xô đẩy, giẫm đạp lên nhau. Bởi ngay phía sau lưng họ là cái chết, là cửa địa ngục đang mở ra!!! Và... những tòa nhà, những chiếc xe hơi, cùng vô vàn những con người xấu số đang lả tả rơi xuống vực sâu đen ngòm kia trong nỗi kinh hoàng, tuyệt vọng...

18. Chương 14-1: Iriy (phần 1)

Hiên Hạ cởi ra chiếc váy y tá, rồi mặc vào một bộ váy ngắn màu trắng đơn giản, nhã nhặn. Nhìn ra khung cửa kính nhòa nước mưa, lòng cô như có lửa đốt, không yên.

Xuyên Sơn, anh ấy đang làm cái gì vậy chứ? Lúc sáng, anh ấy tắt tả mấy lượt đến mượn đồ cô, mà toàn là những thứ... nhạy cảm. Chẳng lẽ anh ấy đang...??

Không! Không thể nào! Hiên Hạ lắc đầu, cô tin Xuyên Sơn không phải là một tên biến thái như thế. Anh ấy luôn là một người đứng đắn, nam tính... Thôi không nghĩ nữa, cách tốt nhất để biết là đến thẳng nhà anh ấy, cô nhất định phải tìm ra bí mật của chuyện này.

Bước ra khỏi cửa, Hiên Hạ bật chiếc ô ni lông trong suốt lên và bước vào cơn mưa, nhà Xuyên Sơn chỉ cách đây mấy dãy phố thôi. Minija là một thị trấn nhỏ và rất nên thơ, cô yêu từng con đường, từng ngôi nhà nơi đây. Cô yêu những năm tháng cùng anh bước chung trên những cung đường này, dù anh chưa một lần hiểu được lòng cô, hay là vì cô chưa đủ dũng cảm để thổ lộ với anh tình cảm của mình...

Chiều mưa, không một bóng người, Hiên Hạ vội bước nhanh trên đường. Và ngôi nhà của Xuyên Sơn đã hiện ra ở phía trước. Trên khoảng sân cỏ trước cửa, có hai chàng trai để mình trần đang tắm mưa và đá bóng. Đó là Xuyên Sơn và Hainiido.

Hiên Hạ bước đến, cô hơi khựng lại vì thấy ở trên bậc thềm dưới mái hiên, có một cô gái đang ngồi lơ đãng ngắm mưa, và trên người cô ấy là... bộ váy màu tím của cô!

“À, Hiên Hạ.” - Xuyên Sơn đã nhìn thấy Hiên Hạ.

Hainiido toét miệng cười:

“Này cô bé, cởi giày ra rồi tới đây đá bóng với bọn anh nào.”

Trong Hiên Hạ đang có một cảm giác khó chịu kinh khủng, cô mỉm một nụ cười gượng gạo rồi cất tiếng hỏi:

“Cô ấy là ai vậy?”

Xuyên Sơn nhìn về phía Huệ Nha, anh hơi lúng túng:

“À, chuyện này... thực ra...”

Hainiido liền trả lời thay:

“Cô bé đó gặp phải bọn cướp, Xuyên Sơn đã cứu và đưa cô bé về đây.”

“Thế à?” - Hiên Hạ hơi nhíu mày - “Thế cô ấy tên là gì? Hình như không phải người của thị trấn mình?”

Xuyên Sơn đáp:

“Anh cũng chưa hỏi chuyện cô ấy được nhiều, vì có vẻ tinh thần cô ấy vẫn chưa thật ổn định. Chỉ biết tên cô ấy là Huệ Nha.”

Hiên Hạ thấy lòng mình dịu đi đôi chút, trông cô bé kia thật xinh xắn, đáng thương. Cô bước lại gần cô bé, và mỉm cười chào:

“Chào em. Chị là Hiên Hạ.”

Huệ Nha hơi nghiêng đầu nhìn Hiên Hạ, nhưng rồi ánh mắt nàng lại nhanh chóng chuyển sang những làn mưa.

“Cô bé ấy hơi khác thường, em đừng để tâm, Hiên Hạ.” - Hainiido nói.

“Không sao.” - Hiên Hạ thu chiếc ô lại rồi ngồi xuống bên Huệ Nha.

“Em cứ ngồi với cô ấy nhé, để bọn anh luyện tập tiếp.” - Xuyên Sơn nói.

“Vâng.” - Hiên Hạ đáp, giờ thì cô đã thấy thực sự nhẹ nhõm, chẳng còn lo lắng gì nữa. Cô quay sang ngắm Huệ Nha với vẻ thích thú:

“Em rất là xinh, Huệ Nha. Em bao nhiêu tuổi rồi? Để chị đoán nhé. Mười lăm? Hay mười sáu?”

Hiên Hạ đợi câu trả lời, nhưng làn môi Huệ Nha chẳng hề hé mở, và đôi mắt nàng vẫn dịu dàng ngấm mưa rơi. Hiên Hạ mỉm cười, khẽ nói:

“À, chắc em vẫn còn shock vì gặp bọn cướp hả? Chúng làm em sợ lắm phải không? Đừng lo, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.”

Dưới cơn mưa nhẹ nhàng, Xuyên Sơn và Hainiido đang chuyển qua chuyển lại trái bóng da, những động tác kỹ thuật rất thuần thực, đẹp mắt. Nước mưa thấm ướt mái tóc họ, những giọt mưa lăn tròn trên bờ vai rộng, trên khuôn ngực vạm vỡ, trên những cơ bắp săn chắc, mạnh mẽ. Tiếng chuyển bóng vang lên đều đặn như những nốt trầm trên nền nhạc thanh là tiếng mưa, nghe như một khúc giao hưởng của mùa xuân thanh bình.

“Họ đẹp quá, phải không Huệ Nha.” - Hiên Hạ ngồi chống tay lên cầm ngắm Xuyên Sơn và Hainiido chơi bóng. Huệ Nha cũng lặng lẽ nhìn về phía đó, nhưng chẳng thể biết ánh mắt nàng đang tập trung vào điều gì nữa.

Hiên Hạ lấy từ trong túi xách ra một tập giấy trắng, rồi với một cây bút chì cô bắt đầu vẽ. Từng nét, từng nét rất chau chuốt tỉ mỉ, cô đang vẽ lại khung cảnh hai chàng trai kia đá bóng trong mưa, tất nhiên là hình ảnh Xuyên Sơn được chăm chút hơn Hainiido khá nhiều.

Huệ Nha liếc nhìn sang bức tranh mà Hiên Hạ đang vẽ, nàng khẽ chớp mắt vẻ như tò mò.

“Em cũng thích vẽ ư? Đây, em vẽ thử đi.” - Hiên Hạ đưa cây bút và tập giấy cho Huệ Nha.

Nàng đón lấy, ngập ngừng một chút rồi bắt đầu hí hoáy vẽ. Sau một hồi, có vẻ nàng đã vẽ xong.

“Em vẽ gì vậy? Để chị xem nào.” - Hiên Hạ dòm sang.

19. Chương 14-2: Irvy (phần 2)

“A ha ha...” - Hiên Hạ che miệng cười. Trong bức tranh của Huệ Nha chẳng hề có người, nhà cửa hay cây cối mà chỉ có... những vệt mưa. Nhưng Hiên Hạ cũng phải công nhận là Huệ Nha vẽ mưa rất sống động, cứ như là cô đang được nhìn mưa rơi qua một ô cửa sổ vậy. Bức tranh thật lạ kì.

Vụt!

Trái bóng bỗng bất ngờ bay tới nhằm thẳng vào đầu Huệ Nha!

Bụp!!!

Hiên Hạ phản xạ hết sức kịp thời, cô vung chiếc ô lên và quật trái bóng văng ra xa, động tác không khác gì một... tuyền thủ bóng chày.

“Nguy hiểm quá! Hai anh đá cẩn thận chút đi!” - Hiên Hạ lườm hai chàng trai bằng ánh mắt sắc như dao.

“Ồ ừm, anh xin lỗi...” - Hainiido nhăn răng cười.

Trái bóng văng rất xa, vẽ một đường vòng trên không trung trước khi rơi xuống và nảy lộp bộp trên mặt đường ướt át. Và rồi trái bóng bị chặn lại bởi một... gót giày cao gót bóng loáng màu xanh lam.

Xuyên Sơn và Hainiido cùng hướng ánh mắt về phía nhân vật vừa mới xuất hiện. Đó là một cô gái trong bộ váy ngắn màu lam nhạt, chiếc ô trên tay cũng mang màu xanh lam, mái tóc dài ngang vai trẻ trung, duyên dáng.

“Chủ tịch.” - Xuyên Sơn mỉm cười.

“Irvy, nữ thần ánh sáng của lòng anh!” - Đôi mắt Hainiido sáng rỡ, miệng lẩm bầm.

* Irivy: Chủ tịch câu lạc bộ bóng đá của Xuyên Sơn và Hainiido. 21 tuổi, quốc tịch Nhật Bản. Yêu màu xanh lam đến mức cuồng nhiệt. Rất là xinh đẹp và nữ tính, lại thông minh, năng động, đa tài. Tóm lại là chẳng có điểm gì để chê cả.

Hôm nay Irivy đến nhà Xuyên Sơn với một mục đích hết sức... quan trọng!!

Irivy đưa mắt nhìn xuống trái bóng nằm dưới gót giày mình, làn môi hồng ươn ướt nước bọt nỏ ra một nụ cười khó hiểu. Và rồi... cô bất chợt co chân lên tung ra một cú sút trái phá! Trái bóng vùn vụt lao đi như một tia chớp, sạt qua người Hainiido và Xuyên Sơn...

RẦM!!!

Trái bóng lao thẳng vào một thân cây trong vườn, một cú va chạm khủng khiếp, và... thân cây gãy rãn rã ra làm đôi, rào rào đổ xuống.

“Vẫn... mạnh như xưa...” - Hainiido đứng chết lặng.

Xuyên Sơn khẽ lắc đầu:

“Hic, cái cây này bao lần phải trồng lại rồi.”

Hiên Hạ bụm miệng cười khúc khích, trong khi Huệ Nha vẫn chăm chú vẽ mưa, chẳng để tâm đến điều gì khác.

Irivy đã bước đến, tay trái xách theo một lô những túi giấy lớn, cô tươi cười:

“Đông đủ quá nhỉ. Tôi có quà cho mọi người đây.”

20. Chương 15-1: Hy Ca (phần 1)

Đại tây dương.

Những con sóng mênh mông chìm trong màn mưa dày đặc.

Lênh đênh trên vùng biển hoang liêu này là một con thuyền đánh cá cũ kĩ, tàn tạ. Trên thuyền chỉ có một thuyền trưởng và 3 thuyền viên, họ đều là người châu Á. Vị thuyền trưởng nhìn lên bầu trời mây đen nặng trĩu, lắc đầu buồn thảm:

“Thời tiết tệ quá, tệ chưa từng thấy!”

“Thuyền trưởng!” - Một thuyền viên chợt kêu lên - “Phía trước, phát hiện một vật thể lạ!”

“Hả?” - Thuyền trưởng lao ra khỏi buồng lái và tiến về phía mũi thuyền.

“Trời ơi!” - Tay thuyền viên đang cầm ống nhòm lại thốt lên.

“Cái gì vậy? Cậu thấy gì?” - Thuyền trưởng nôn nóng giật lấy chiếc ống nhòm và đưa ngay lên mắt, trái tim ông bỗng rùng rợn.

Nổi trên những con sóng là... một xác người!

“Cho thuyền tăng tốc, mau lên!” - Thuyền trưởng ra lệnh.

“Người đó chắc đã chết rồi.”

“Còn một chút hi vọng cũng phải cố hết sức.”

...

Ít phút sau, họ đã vớt được cái xác và đưa lên boong thuyền. Đó là xác một cô gái. Một cô gái kì lạ trong bộ váy trắng mỏng manh, với mái tóc dài trắng như tuyết. Trên thân thể cô gái không hề có thương tích nhưng đã lạnh ngắt.

Thuyền trưởng quỳ xuống bên cô gái để kiểm tra mạch rồi nhịp tim, nhưng đã quá muộn rồi. Cô gái đã chết.

“Thật đáng thương, cô bé còn trẻ quá. Chắc chỉ 15, 16 tuổi là cùng.” - Một thuyền viên thở dài.

“Đúng là số phận nghiệt ngã, cô bé đẹp như một nàng tiên vậy.”

“Không biết chuyện gì đã xảy ra với cô bé? Một vụ đắm tàu ư?”

“Nhưng đã hai ngày nay chúng ta không phát hiện ra bất kì một chiếc tàu nào trong tầm ra đa cả. Mà cái xác này có vẻ còn rất mới.”

“Vậy thì... cô gái này có thể đến từ đâu được chứ?” - Bầu không khí bỗng trở nên nặng nề, 3 tay thuyền viên bỗng cảm thấy hơi rờn rợn - “Chẳng lẽ cô ta rơi xuống từ... trên trời??”

“Đủ rồi!” - Thuyền trưởng lên tiếng - “Dù sao cô bé đã chết. Đừng bàn tán thêm nữa.”

Vị thuyền trưởng đứng lên, ông đưa tay vuốt nước mưa trên mặt, lòng ghen đắng. Cô bé này cũng trạc tuổi con gái của ông, lứa tuổi đẹp nhất của đời người. Ngay lúc này, ông chỉ muốn được trở về nhà, trở về ngay lập tức, để ôm con gái ông vào lòng, để bảo vệ, chở che, và không bao giờ rời xa nữa...

“Quay tàu lại!” - Ông ra lệnh.

“Dạ?”

“Trở về! Chuyến đi này thế là quá đủ rồi. Với thời tiết này chúng ta chẳng thể làm được gì.”

“Còn cái xác này thì sao ạ?”

“Ừm...” - Thuyền trưởng lại nhìn xuống thi thể cô bé. Đúng lúc ấy thì... đôi mắt cô bé bất chợt mở ra!

Một đôi mắt lạ kì, một bên màu xanh lam trong veo, một bên là... màu bạc óng ánh.

21. Chương 15-2: Hy Ca (phần 2)

Cô gái chậm chậm ngồi dậy trong sự sững sờ của 4 người đàn ông. Mưa vẫn rào rạt quất xuống, cô gái đưa mắt nhìn những người đang đứng quanh mình, ánh nhìn lạnh lẽo không hề có một chút cảm xúc.

Thật là một phép màu, cô bé đã sống lại rồi ư, tạ ơn trời phật - Thuyền trưởng thấy lòng ấm lại. Ông cúi xuống, mỉm cười nói:

“Cô bé, con đừng sợ, mọi chuyện ổn rồi. Ta sẽ đưa con trở về đất liền. Con tên là gì?”

Cô gái nghiêng đầu nhìn thuyền trưởng, ánh mắt của nàng tuyệt đẹp nhưng... hoàn toàn vô cảm. Rồi đột ngột, nàng vươn tay ra túm lấy cổ áo thuyền trưởng! Và bằng một sức mạnh không thể tin nổi, nàng quật người đàn ông to lớn ấy thẳng xuống sàn thuyền!

RẦM!!!

“Con bé này...” - Ba tay thuyền viên run rẩy bước lùi cả lại - “Cô... là cái thứ quái gì vậy??”

Nàng từ từ đứng thẳng dậy, con mắt màu bạc càng lóe lên lấp lánh. Vị thuyền trưởng nằm bất động dưới chân nàng, máu ứa ra lênh láng hòa theo dòng nước mưa.

“Đồ yêu nữ... Chúng ta đã làm ơn mắc oán rồi!”

“Đừng sợ, chúng ta có ba người cơ mà!”

“Đúng đấy! Bắt nó lại!”

Ba tay thủy thủ đã lấy lại dũng khí, họ cùng nhào vào cô gái.

Một cuộc chiến không cân sức. Nhưng phần yếu thế không thuộc về cô gái. Nàng bay người lên, chớp nhoáng tung ra những đòn cước mạnh kinh hồn!

RẦM! RẦM! RẦM!

Ba tay thủy thủ bắn văng ra ba hướng, lưng họ đập ụỳnh ụỳnh vào mạn thuyền hay vách tường buồng lái, đo ván ngay tắp lự.

Gương mặt xinh đẹp của cô gái chẳng hề có biểu cảm, nàng hồ hững quay nhìn xuống thi thể vị thuyền trưởng. Đôi môi nàng hé mở, cất lên một giọng nói trong, nhẹ, mà vô cùng lạnh giá:

“Ta tên là Hy Ca. Hãy nói điều đó với... Diêm Vương!”

* Hy Ca: Giới tính: Nữ. Tuổi: Khoảng 16. Xuất xứ: Chưa xác định. Vai trò: Chưa xác định. Năng lực: Chưa xác định.

Hy Ca chậm rãi bước về phía mũi thuyền, những bước chân trần nhẹ bẫng không âm thanh, mái tóc trắng ẩm nước mưa chảy dài tới tận gót chân, làn môi đỏ khê lảm nhảm như đang tự nhủ với chính mình:

“Ta đến thế giới này với một nhiệm vụ. Loài người rồi sẽ... diệt vong!”

Những làn mưa chấp chới trong gió biển, từng con sóng nhấp nhô đưa đẩy hơi sương. Hy Ca đứng trên mũi thuyền, hướng ánh nhìn thẳng về phía trước, đôi mắt sáng lạnh lùng với một bên màu lam, một bên màu bạc. Nắm tay xiết chặt lại, nàng cất giọng u liêu:

“Huệ Nha, người đang... ở đâu?”

22. Chương 16-1: Thương Thảo (phần 1)

Thịt bò và nấm hảo hạng từ Nhật bản.

Đó là quà của Iriver. Và một bữa tiệc tưng bừng đã được tổ chức ngay tại nhà của Xuyên Sơn. Năm người ngồi quanh nồi lẩu lớn sôi lục bục cùng với rất nhiều bia, không khí thật vui vẻ, ấm cúng.

“Minija vô địch! Đội bóng của chúng ta là số một!”

Bổn ly bia nâng lên và cụng vào nhau sóng sánh. Chỉ có Huệ Nha là không hưởng ứng, nàng ngồi giữa Xuyên Sơn và Hiên Hạ, ăn một cách chậm rãi và vô tư.

“Một đội bóng nghiệp dư mà có thể lọt vào trận chung kết cúp quốc gia. Chủ tịch, thành công này là nhờ tài lãnh đạo xuất chúng của em đấy.” - Hainiido rót thêm bia cho Iriver.

Iriver mỉm cười hài lòng:

“Cám ơn, anh đã quá khen rồi, đội trưởng. Nhưng...”

Ánh mắt cô chợt lóe lên, lườm Hainiido tóe lửa:

“Đừng có nịnh! Tôi không tăng lương cho anh đâu!”

“Hu hu!” - Hainiido vỗ miệng.

“Liệu mà đá cho tử tế vào, trận chung kết tới mà thua thì tôi... sa thải anh!” - Iriver bóp chặt ly bia trong tay, nứt rạn.

“Phũ phàng quá!” - Hainiido khóc ròng.

Irvy quay sang Hiên Hạ, giọng lại dịu dàng:

“Hiên Hạ, mọi chi phí cho chuyến đi tới Illen của đội cổ vũ, chị sẽ tài trợ hết.”

* Illen: Là một thành phố lớn 12 triệu dân, nằm ở phía Bắc cách thị trấn Minija 2000 km. Đây là nơi sẽ diễn ra trận chung kết cúp quốc gia năm nay. Ở Illen có hai câu lạc bộ bóng đá rất hùng mạnh và nổi tiếng là Illen United và Illen City. Trong đó Illen United sẽ là đối thủ của Minija trong trận chung kết tới đây.

“Dạ vâng ạ, em cảm ơn chị thân yêu! Em sẽ thông báo ngay cho các bạn trong Fan Club.” - Hiên Hạ mừng tíu tít.

“Đổi xử không công bằng!” - Hainiido âm ức.

Irvy phớt lờ Hainiido, cô cười với Hiên Hạ:

“Chúng ta sẽ không để người Illen nghĩ rằng họ có thể dễ dàng áp đảo Minija.”

Hiên Hạ gật đầu quả quyết:

“Dạ vâng, chúng ta sẽ nhuộm cả Illen bằng màu xanh lam.” (Là màu áo của đội Minija)

Hainiido thở dài thườn thượt:

“Ảo tưởng, thị trấn chúng ta có được bao nhiêu người mà đòi nhuộm.”

Irvy quay nhìn Xuyên Sơn, cô trịnh trọng nói:

“Xuyên Sơn, hôm nay em tới đây thực ra là muốn... gửi đến anh một đề nghị.”

ĐỪNGGG!!!

Một tiếng sấm rất lớn chợt nổ vang dội ngoài trời!

“Kính thật, như tiếng bom.” - Hainiido vừa làm đổ bia ra quần.

“Đề nghị gì vậy, chủ tịch?” - Xuyên Sơn chăm chú nhìn Irvy, trong lòng bỗng cảm thấy hồi hộp.

23. Chương 16-2: Thương Thảo (phần 2)

Irvy nhìn Xuyên Sơn bằng ánh nhìn tha thiết, cô hít sâu một hơi rồi nhẹ nhàng nói:

“Anh có thể từ chối lời mời của đội Illen City không?”

“À, việc này...” - Xuyên Sơn nhấp một ngụm bia, đây là điều anh cũng đang phân vân.

Irvy khẩn khoản nói:

“Em muốn anh ở lại Minija thêm ít nhất hai mùa giải nữa, đội bóng cần có anh.”

“Thế còn tôi?” - Hainiido chen vào - “Cô không định giữ tôi lại sao? Tôi cũng là một trụ cột của đội mà?”

“Anh im miệng! Chưa tới lượt!”

Irvy quát Hainiido, rồi cô lại dịu dàng nhìn Xuyên Sơn:

“Xuyên Sơn, nếu anh đồng ý ở lại với đội, em sẽ tăng lương gấp mười lần cho anh. Em có mang theo hợp đồng mới đây.” - Cô lấy ra một xấp hợp đồng đặt lên mặt bàn.

“Chu đáo quá.” - Hainiido liếc nhìn vẻ bất mãn.

“Ừm...” - Xuyên Sơn cảm thấy hơi bối rối trước lời đề nghị đột ngột này của Irvy.

“Vậy thì 20 lần nhé?” - Irvy nâng mức.

“Rộng rãi ghê.” - Hainiido mỉm cười.

“Thôi được, 30 lần!” - Irvy thở mạnh, cô quyết không để mất một nhân tài như Xuyên Sơn vào tay đội bóng khác - “Em sẽ tăng lương cho anh gấp 30 lần hiện nay, được không Xuyên Sơn?”

Hainiido ôn tồn nói:

“Irvy à, cô phải hiểu rằng đây không chỉ đơn giản là vấn đề về tiền bạc. Mà điều quan trọng là danh tiếng, và các danh hiệu. Đưa cho một đội bóng tí hon như Minija thì bọn tôi làm sao có thể phát triển sự nghiệp được. Đòi cầu thủ ngấn lăm, mong cô hiểu cho.”

RẦM!!!

Irvy vùng tay đập xuống bàn khiến chén đĩa rung rinh và nồi lẩu nghiêng ngã, cô đỏ mặt tía tai quát Hainiido:

“Liên quan gì tới anh chứ! IM LẶNG ĐI!!!”

“Tại sao tôi không được quyền có ý kiến chứ! Tôi không phải là ĐỘI TRƯỞNG của đội bóng sao!!?” - Hainiido bức xúc, lớn tiếng cãi lại.

“À...” - Irvy cười lạnh lẽo - “Về vị trí đó thì tôi đang kiếm một người thực sự xứng đáng, anh cứ yên tâm.”

“Trời...” - Hainiido cảm thấy khó thở như bị ai bóp cổ.

Irvy lại nhìn Xuyên Sơn, cô nói với giọng đầy tự tin:

“Em đang có kế hoạch gây dựng Minija thành một đội bóng mạnh. Hiện giờ chúng ta đã có được những nguồn tài trợ ổn định. Và sắp tới em sẽ chiêu mộ thêm nhiều cầu thủ có chất lượng. Chỉ vài năm thôi, chúng ta sẽ thăng hạng và cạnh tranh chức vô địch ở giải hạng nhất, trước khi tiến ra đấu trường châu lục.”

“Tham vọng kinh.” - Hainiido lầm rầm.

“Anh nghĩ sao, Xuyên Sơn?” - Irvy vẫn chờ câu trả lời của Xuyên Sơn.

“Được rồi, Irvy.” - Xuyên Sơn nói - “Hãy cho anh thêm một chút thời gian, anh sẽ suy nghĩ nghiêm túc về vấn đề này.”

“Em hiểu rồi. Em sẽ đợi quyết định của anh.” - Irvy nói, rồi cô uống cạn ly bia chỉ trong một hơi.

“Đối rồi đó.” - Hainiido nói.

Choang!!!

Lần này thì ly bia đã thực sự vỡ tan trong bàn tay Irvy, cô điên tiết quát Hainiido:

“HAINIIDO! Anh còn chêm vào một câu nào nữa thì tôi sẽ khâu miệng anh luôn đấy, nghe rõ chưa!”

“...” - Hainiido run run nuốt nước miếng.

Từ nãy giờ Huệ Nha vẫn ngồi ăn lặng lẽ, chẳng hề quan tâm tới điều gì. Irvy mỉm cười hỏi Huệ Nha:

“Cô bé này có vẻ ít nói nhỉ? Em có thích bóng đá không?”

Huệ Nha đưa mắt nhìn Irvy, nàng khẽ chớp mắt một cái, rồi lại quay xuống đĩa thức ăn của mình.

“Hi hi, chị hiểu ý em rồi.” - Irvy cười thoải mái.

Hainiido nghiêng đầu nhìn Irvy. Tại sao... tại sao cô ta lại chỉ luôn thô lỗ với một mình anh vậy chứ? Anh thực sự cảm thấy rất khó hiểu và uất ức.

Phía bên ngoài bức tường kính, trời đã tối từ lâu, tiếng mưa rơi vẫn vang lên đều đặn, đều đặn. Trên tivi đang là chương trình thời sự, giọng trầm trầm của người biên tập viên khiến mọi người chú ý:

“Tin mới nhận, một thảm họa kinh hoàng vừa xảy ra ở khu vực trung tâm thành phố Illen. Vào khoảng bảy giờ tối nay, một hố tử thần với kích thước khổng lồ đã xuất hiện trên đại lộ Elci, khiến nhiều tòa nhà cao

tầng sụp đổ cùng nhiều phương tiện giao thông bị chôn vùi. Theo ước tính, đường kính của hố lên tới hơn một kilômét và có độ sâu gần hai trăm mét. Sau đây, là những hình ảnh trực tiếp từ hiện trường vụ việc.”

Không khí trong phòng bỗng trầm xuống, tiếng mưa rơi càng trở nên nặng nề, âm u. Mọi người đều lo lắng tập trung vào màn hình ti vi: Camera từ trực thăng ghi lại toàn cảnh một hố vực khổng lồ ngay giữa khu phố sầm uất! Trong lòng hố là những ngổn ngang, đổ nát. Những làn mưa không ngừng tuôn xuống khiến khung cảnh càng thêm tang tóc, bi thương.

Huệ Nha liếc nhìn lên màn hình, chỉ trong một thoáng, đôi môi nàng khẽ mấp máy, như thể đang nói một câu gì đó không thành tiếng. Hiên Hạ nhìn Huệ Nha, cô hơi nhúm mày lại, khẽ hỏi:

“Em vừa nói gì vậy, Huệ Nha?”

“Hiện tại, toàn bộ khu vực đã được phong tỏa, và công tác cứu hộ đang được tiến hành, nhưng có thể số người thương vong sẽ là rất lớn. Các nhà chức trách cũng đang gấp rút điều tra nguyên nhân của hiện tượng bất thường này. Chúng tôi sẽ tiếp tục chuyển đến quý vị những thông tin mới nhất trong các bản tin tiếp theo.”

“Thật là khủng khiếp!”

“Đáng sợ quá!”

“Chúng ta sắp phải tới Illen thi đấu, liệu có nguy hiểm gì không?” - Hainiido lo ngại.

“Đừng lo, sân vận động cách khu trung tâm khá xa mà.” - Xuyên Sơn nói, dù anh cũng cảm thấy những bất an.

Irivy khẽ lắc đầu:

“Hết đánh bom khủng bố rồi lại đến những thảm họa từ thiên nhiên, thế giới này càng lúc càng hỗn loạn!”

24. Chương 17-1: Đêm Thanh (phần 1)

Tóc tách!

Tóc tách!

Tiếng mưa rơi cứ vang lên không dứt trong đêm, những giọt mưa phủ trắng bên ngoài khung kính. Mưa, dù là trong kí ức hay hiện tại, vẫn luôn mang một nét đẹp thật lạnh lẽo, mong manh.

Vào một buổi chiều mưa như thế, trên một con phố vắng ở Brazil mười một năm về trước, có hai cậu bé đang bước đi bên nhau che chung một chiếc ô. Họ là hai hình ảnh hoàn toàn đối lập, tưởng chừng chẳng có lí do gì để đi bên nhau cả. Một cậu bé đi chân trần, quần áo mặt mũi lấm lem bùn đất. Trong khi cậu bé còn lại thật khô ngô rạng rỡ trong bộ đồ trắng sạch sẽ tinh tươm, cậu cao hơn cậu bé kia một chút, tay phải cậu cầm ô còn tay trái xách một chiếc vali hình chữ nhật màu trắng làm bằng sợi thủy tinh, cậu quở trách:

“Hainiido, em lại trốn học đi đá bóng rồi, về nhà thế nào cũng bị đòn cho mà xem.”

Cậu bé mặt đầy bùn nhe răng ra cười:

“Nhưng anh sẽ bênh em mà, phải không Enido?”

* Enido: 15 tuổi, anh trai của Hainiido.

“Lần này sẽ không đâu, em không nghe lời cha gì cả, không chịu học... Sau này sẽ khổ lắm.” - Enido thoáng thở dài.

“Nhưng em không thích!” - Hainiido cãi - “Một mình anh theo nghiệp cha là được rồi, sao lại bắt cả em theo nữa? Em muốn đá bóng, muốn trở thành cầu thủ nổi tiếng, nhất định em sẽ làm được, nhất định như thế mà.”

Enido liếc nhìn đứa em, cậu bỗng bật cười:

“Ừ, anh sẽ... ủng hộ em. Thực ra anh cũng thích đá bóng lắm.”

Hainiido liền ôm chầm lấy Enido:

“A a, anh!”

“Trời, bắt hết áo anh rồi, người em toàn là bùn!”

“Về nhà em giặt cho.”

Hai cậu bé cùng phá lên cười, râm ran cả con đường mưa tháng ba.

“Mà này...” - Enido chợt nói - “Nếu em đã chọn đá bóng thì phải hứa với anh rằng sẽ luôn cố gắng hết sức, không được bỏ dở giữa chừng đâu đấy. Anh đang sống với ước mơ của cha. Còn em, em phải sống với ước mơ của mình.”

“Em biết rồi.” - Hainiido cười hì hì. Vào lúc này đối với cậu, tiếng mưa rơi lộp bộp trên nóc chiếc ô trên tay Enido nghe thật tươi vui và ấm áp.

Enido mỉm cười nhìn Hainiido. Anh tin em, cố lên, em trai.

“Thôi nào, chúng ta mau về nhà nhanh đi anh, hôm nay thứ sáu chắc mẹ đang làm bánh đấy!” - Hainiido nói rồi chạy vọt lên đằng trước.

“Eh, chờ anh với, Hainiido!” - Enido liền chạy theo.

Ngã tư. Đèn đỏ. Hainiido vẫn chạy băng qua đường.

Kíííttt! RẦẦẦM!!!

Tiếng phanh xe cháy đường. Tiếng va chạm...

Hainiido quay đầu lại, cậu chỉ kịp thấy Enido đang ở trên không trung... chiếc xe hơi đã hất văng Enido lên không trung... bàn tay Enido vẫn nắm chặt... nắm chặt... quai chiếc vali màu trắng...

...

...

...

Hainiido ngồi bật dậy khỏi giường, hai tay ôm chặt lấy đầu, kí ức hiện về rõ mồn một, như thể anh vừa sống lại những giây phút ấy, những giây phút cuối cùng được ở bên Enido...

Giờ đây khi mở mắt ra, chỉ còn một mình anh trong căn phòng tối, cùng với tiếng mưa rơi da diết, u buồn.

Hainiido chậm chậm đứng lên và đi tới chiếc bàn nằm ở góc phòng. Khi tới nhà Xuyên Sơn anh có mang theo hai chiếc vali, một vali lớn đựng quần áo và một vali nhỏ hình chữ nhật màu trắng.

Cách!

Hainiido mở chiếc vali màu trắng ra, anh mỉm cười mà chợt rơi nước mắt:

“Em xin lỗi, Enido...”

25. Chương 17-2: Đêm Thanh (phần 2)

Tiếng vĩ cầm chợt réo rất ngân lên giữa đêm khuya khiến Xuyên Sơn thức giấc. Một bản nhạc đượm buồn đang hòa tan vào bầu không trung, được điểm xuyết bằng những tiếng mưa rơi tí tách, băng khuâng.

Xuyên Sơn đưa ánh mắt về phía khung cửa sổ, gió đang lùa những hạt mưa vào qua ô kính chưa đóng, tấm rèm cửa sổ màu trắng bay phất phơ như một làn sương, tiếng vĩ cầm tràn ngập khiến những hình ảnh ấy bỗng như mang một vẻ đẹp lạ thường.

Chắc ở phòng bên Hainiido lại bắt đầu kéo vĩ cầm rồi, điều mà cậu ấy vẫn thường làm vào những đêm mưa - Xuyên Sơn nằm lắng nghe một lúc, ban đầu anh hoàn toàn chìm đắm trong những giai điệu du dương ấy, nhưng rồi anh dần dần trở về với những suy tư của mình. Lời đề nghị của Irivy lúc chiều vẫn khiến anh đắn đo mãi, anh tin vào năng lực của Irivy, cô ấy có một kế hoạch lớn để phát triển đội bóng. Nhưng đó là một kế hoạch dài hạn và cần nhiều thời gian để thu được kết quả, trong khi nếu chuyển đến thi đấu cho một đội bóng danh tiếng như Illen City thì anh có thể sẽ nhanh chóng gây dựng được tên tuổi cũng như gặt hái thành công.

Xuyên Sơn hơi nhíu mày lại, đôi khi anh cũng không biết điều gì là quan trọng với mình nữa, từ trước tới giờ anh chơi bóng chỉ đơn giản như một niềm vui, anh yêu thị trấn Minija yên bình này, yêu những con người ở nơi đây, như thế chẳng phải quá đủ rồi hay sao? Mọi thứ đã đổi khác, đổi khác trong anh...

Đêm nay chắc chẳng thể ngủ được rồi - Xuyên Sơn chậm rãi rời khỏi phòng rồi đi xuống tầng dưới, tiếng vĩ cầm của Hainiido vẫn tràn ngập khắp cả căn nhà khiến anh có cảm giác những bước chân của mình như lảng lảng, nhẹ bẫng.

Xuyên Sơn bước vào phòng khách, cảm giác khát khô trong cổ họng khiến anh chỉ muốn uống ngay một lon bia lạnh. Đúng lúc đó thì... anh chợt nhìn thấy... Huệ Nha!

Nàng đang đứng bên ngoài bức tường kính, xoay lưng về phía anh, giữa cơn mưa đang phủ trắng khu vườn.

Xuyên Sơn lặng người trong giây lát, rồi anh sải bước tiến về phía đó:

“Huệ Nha, đừng đứng giữa trời mưa như vậy, mau vào nhà đi.”

Nàng chẳng hề nhúc nhích, bộ váy màu tím họa tiết hoa đào trắng ướt đầm, và mái tóc nàng cũng vậy.

Xuyên Sơn đành bước thẳng ra vườn, tiến tới bên nàng. Những làn mưa rải xuống cơ thể anh một cảm giác lạnh buốt, nhưng không bằng cảm giác lo lắng trong anh lúc này:

“Đang nửa đêm sao em không ngủ trong phòng mà lại ra đây? Có chuyện gì sao?”

“...” - Nàng vẫn đứng lặng im, cánh tay trái bỗng từ từ đưa lên chỉ thẳng về phía trước.

Xuyên Sơn nhìn theo hướng đó, nhưng chỉ thấy bóng tối của khu vườn chìm trong mưa. Anh hỏi:

“Có gì ở đó? Em thấy gì ư, Huệ Nha?”

“...” - Nàng vẫn lặng lẽ chỉ tay về phương Bắc, và đôi mắt nàng đang... sáng lên, lấp lánh!

“Đôi mắt em...” - Xuyên Sơn kinh ngạc đến nghẹn lời, bước lùi lại một bước, giây phút này anh chợt nhận ra mình và Huệ Nha thuộc về... hai thế giới hoàn toàn khác nhau... Và anh mơ hồ dường như thấy những điều rất... đáng sợ...

Đôi mắt nàng đang rực cháy lên những tia sáng bạc, dữ dội, khủng khiếp, đó... không thể là đôi mắt của... một người bình thường!!

26. Chương 17-3: Đêm Thanh (phần 3)

Tiếng vĩ cầm vẫn ngân vọng vào không gian, hòa trong tiếng mưa rơi miên man. Xuyên Sơn đưa tay kéo Huệ Nha vào lòng và ôm xiết lấy nàng, trong anh không còn suy nghĩ gì nữa, không còn những nỗi sợ hãi... anh chỉ muốn che chở cho nàng khỏi cơn mưa lạnh lẽo này thôi, chỉ đơn giản vậy thôi.

Nàng ở yên trong vòng tay anh, khoảnh khắc này, nàng cảm nhận được hơi ấm của anh, cảm nhận được một thứ gì đó còn vượt trên cả sự ấm áp của da thịt, một thứ gì đó đang định hình trong trái tim nàng,

và... đôi mắt nàng đang dần dịu đi, dần tắt đi những tia sáng bạc kì dị, dần trở về với màu đen huyền êm ả, thanh trong.

Mưa tuôn xuống không ngừng, những dòng nước mưa lăn dài trên cơ thể hai người. Nhưng, trong giây phút này, họ như đã hòa làm một.

Huệ Nha, dù em có là ai, anh vẫn sẽ luôn bên em...

...

Trở vào trong nhà, Huệ Nha lại ngồi xuống bên bức tường kính mà không chịu về phòng. Xuyên Sơn ngồi xuống cạnh bên, anh lấy một chiếc khăn bông lớn nhẹ nhàng lau khô tóc cho nàng.

Huệ Nha vẫn hướng đôi mắt trong veo nhìn ra cơn mưa ngoài kia, hương thơm của nàng vẫn dịu dàng lan tỏa giữa bầu không khí đượm mùi vị tươi mát của mưa. Xuyên Sơn tựa vai vào khung kính và ngắm Huệ Nha, tiếng mưa, tiếng vĩ cầm vẫn ngân vọng xa xa, chưa bao giờ anh lại thấy trái tim mình ấm áp đến vậy.

“Vì sao em lại thích mưa?” - Xuyên Sơn hỏi, dù anh chẳng hề mong nhận được câu trả lời của nàng. Từ lúc về nhà anh, nàng vẫn chưa nói một câu nào, lúc nào cũng lặng lẽ như vậy. Nhưng, anh yêu sự lặng lẽ của nàng, bởi vì điều đó thật... bình yên.

“Rất đẹp.” - Giọng nói nhẹ bằng ngân lên, tưởng như tiếng chuông gió khẽ khàng lay động.

“ ? ” - Xuyên Sơn không hiểu lắm, nàng vừa trả lời anh ư? Nhưng rồi anh bật cười: “À, đúng là mưa rất đẹp nhỉ.”

Anh nhìn ra phía ngoài, những hạt mưa tuôn xuống rải khắp khu vườn như bụi tuyết trắng. Từng nhánh cây, từng lá cỏ khẽ rung rinh, rung rinh.

“Đêm nay thật đẹp, phải không?”

“ ... ”

Hai người cứ ngồi như thế bên nhau, cùng ngắm mưa rơi và lắng nghe tiếng vĩ cầm ngân nga... chẳng cần biết bao nhiêu giây phút đã trôi qua... Thời gian, dường như chẳng còn tồn tại ở nơi đây nữa rồi...

Rồi trong một khoảnh khắc, Huệ Nha chợt... ngả đầu vào vai Xuyên Sơn... đôi hàng mi nàng từ từ... khép lại...

Xuyên Sơn ngồi lặng yên, mái tóc mềm mại của Huệ Nha chảy dài trên cánh tay anh, hơi ấm và mùi hương của nàng khiến anh chẳng còn âu lo gì nữa, và hai mí mắt anh cũng đang khép dần, khép dần...

Chúng ta đến từ hai thế giới, hoàn toàn khác biệt và xa xôi, chẳng hề có điểm chung, chẳng hề có sự liên kết. Ngày mai, có thể sẽ chỉ có thương đau và nước mắt. Nhưng đêm thanh bình này, chúng ta vẫn đang ở bên nhau, cầu cho những giây phút này sẽ trở thành bất tận...

Phía trên cao, giỏ hoa Thủy Hồng Lan tỏa ra một thứ ánh sáng màu hồng dịu dịu, đưa hương lan quyện vào thính không. Tiếng vĩ cầm dường như đang chuyển sang một bản nhạc mới, êm đềm và thanh thoát hơn. Tiếng mưa như cũng trở nên lắng nhẹ, yên lành.

...

...

...

Ánh sáng le lói của buổi bình minh khiến Xuyên Sơn dần tỉnh giấc, tiếng mưa vẫn rả rích ngoài vườn. Anh mở mắt ra và quay nhìn sang bên, trái tim bỗng như thất lại...

Bức tường kính trống không...

Huệ Nha đã không còn ở bên anh nữa rồi...

Nàng đã tan biến như một làn sương... tan... theo... màn đêm!

27. Chương 18-1: Tử Chiến (i)

Rào Rào!

Rào Rào!

Mưa rất lớn, như trút như đổ xuống thế gian lượng nước tích tụ từ ngàn năm.

Cô tiểu thư của tập đoàn truyền thông MFJ bước tới chiếc xe hơi màu trắng bóng loáng đậu sẵn ở tiền sảnh, hôm nay cô vận một bộ váy ngắn màu hồng rất ngọt ngào và hợp với màu chiếc xe. Tay vệ sĩ mặc vest cúi người chào rồi đưa tay mở cửa xe cho cô. Cô kiêu kì liếc nhìn hắn, đôi mày thanh hơi nhíu lại:

“Anh là người mới phải không?”

“Dạ vâng, thưa tiểu thư.” - Tay vệ sĩ nghiêm trang đáp.

“Trông gương người trước mà làm cho cẩn thận vào đấy.” - Cô lạnh lùng nói rồi chui vào xe ngồi trên băng ghế sau.

“Dạ vâng.” - Tay vệ sĩ cúi gập người một lần nữa, đưa tay đóng cánh cửa rồi bước vòng qua đuôi xe đến vị trí của mình là ghế trước cạnh tay tài xế.

Chiếc xe chưa kịp nổ máy thì bà quản gia bỗng tất tả chạy ra:

“Tiểu thư Thiên Nhi!”

“Sao?” - Cô tiểu thư cho hạ kính xe xuống.

“Tiểu thư để quên ạ.” - Bà quản gia đưa ra một chiếc hộp nhỏ bằng gỗ chạm khắc rất tinh xảo.

“Hm, lẽ ra bà phải nhắc tôi ngay từ trên phòng chứ!” - Thiên Nhi giận dỗi cầm lấy chiếc hộp.

“Tôi xin lỗi, thưa tiểu thư!” - Bà quản gia vội vàng cúi người xuống.

Thiên Nhi lườm bà ta một cái rồi ra lệnh cho tay tài xế:

“Đi đi, chờ gì nữa?”

“Vâng!”

Và chiếc xe bắt đầu lăn bánh, đâm thẳng vào cơn mưa đang tuôn xuống rào rào giá lạnh...

“Anh không thể đi nhanh hơn chút à? Cứ rề rề thế này thì bao giờ mới tới nơi?” - Thiên Nhi lại hếch sách.

Tay tài xế toát mồ hôi đáp:

“Trời mưa lớn quá, tầm nhìn bị hạn chế, đi nhanh sẽ rất nguy hiểm! Mong tiểu thư hiểu cho.”

Thiên Nhi lại nhíu mày lại:

“Mưa với gió, tôi đang khó chịu trong người đấy, mấy người cứ cẩn thận.”

“Xin lỗi, thưa tiểu thư!” - Tay tài xế và tay vệ sĩ đồng loạt cất tiếng.

“Hm.” - Thiên Nhi không thèm để mắt đến họ nữa, cô lấy ra chiếc smartphone và bật màn hình lên. Ôi, chỉ sau một đêm mà trên mạng xã hội và các trang báo điện tử đã ngập tràn những tin tức về thảm họa kinh hoàng trên đại lộ Elci vào tối qua! Theo thống kê mới nhất, số người thiệt mạng đã lên tới gần 1000 người cùng hơn 5000 người bị thương, con số này có thể sẽ tiếp tục tăng lên vì vào thời điểm hiện tại vẫn còn rất nhiều nạn nhân bị kẹt sâu dưới đồng đổ nát. Đây được xem là hồ tử thần có kích thước lớn nhất từng được ghi nhận, gây nên những thiệt hại nghiêm trọng mà có lẽ sẽ còn rất lâu nữa mới có thể khắc phục.

Thiên Nhi quăng chiếc smartphone sang một bên và nhắm mắt lại, cho đến bây giờ khi nghĩ lại sự việc tối hôm qua cô vẫn thấy rùng mình! Chỉ chút xíu nữa là cô đã rơi xuống hố vực khủng khiếp ấy rồi, nó thực sự đã ở rất gần, rất gần...

Nhưng... thật may mắn vì ở bên cô khi đó là Xương Uy! Anh ấy đã nắm tay cô, đưa cô chạy thoát khỏi vùng nguy hiểm. Những giây phút ấy thật lãng mạn và gay cấn, như trong những bộ phim điện ảnh của Mỹ vậy - Thiên Nhi sung sướng hồi tưởng lại - Xương Uy thật tuyệt, dũng cảm, mạnh mẽ chẳng khác nào một siêu anh hùng, anh ấy đã gạt phẳng mọi vật cản để bảo vệ an toàn cho cô...

Thiên Nhi lại thoáng nghĩ tới Thiên Hà, anh trai của cô cũng đã thoát nạn nhưng bị thương ở cánh tay giờ phải bó bột nằm nhà, cho đáng đời, ai bảo theo dõi cô và Xương Uy làm chi.

Kééét!!!

Chiếc xe bỗng phanh gấp!

“Làm gì thế! Anh muốn tôi đứt mạch máu mà chết phải không?” - Thiên Nhi quát tay tài xế.

“Dạ xin lỗi tiểu thư... xe vừa bị nổ lốp.”

“Hả, anh đi cái kiểu gì? Xuống kiểm tra đi còn ngồi đây!”

“V... âng!”

Brừm!!!

Brừm!!!

Những tiếng động cơ chọt vang rền như tiếng sấm! Và... từ một con ngõ nhỏ phía trước, những chiếc mô tô hầm hố đang lũ lượt phóng ra!

Gì vậy? Thiên Nhi cảm thấy có gì đó không ổn, cô hỏi tay tài xế:

“Chúng ta đang ở đâu vậy?”

“Khu phố Trung hoa, thưa tiểu thư.”

“Phố Trung hoa ư?” - Thiên Nhi hạ cửa kính xuống và nhìn ra ngoài. Khu phố Trung hoa này mọi ngày vẫn đông đúc nhộn nhịp vậy mà không hiểu sao hôm nay lại vắng ngắt không một bóng người, các cửa hàng của hiệu hai bên đường thì đều đóng cửa kín mít.

Brừm!!! Brừm!!!

Đoàn mô tô phân khối lớn đang vây quanh chiếc xe hơi của Thiên Nhi, khoảng 10 cái, hết rú ga lại bốc đầu như đang thị uy. Cười trên chúng là những gã thanh niên để mình trần với những hình xăm rồng phượng phủ kín trên da!

28. Chương 18-2: Tử Chiến (ii)

“Bọn nào thế nhỉ?” - Thiên Nhi nhíu mày, vốn thông minh nên cô nhanh chóng phân tích tình hình, và rồi cô chợt nhận ra mình đã rơi vào... một cái bẫy! Xe của cô vừa rồi có lẽ đã cán phải đinh hay thứ gì khác mà lũ người kia rải trên đường. Nhưng chúng là ai? Cướp ư? Hay chúng muốn gì ở cô?

“Hai anh giải quyết chúng đi.” - Thiên Nhi ra lệnh.

“Vâng!”

Tay tài xế và tay vệ sĩ cùng mở cửa xe bước ra. Đám côn đồ kia cũng đã xuống khỏi mô tô. Và... trận chiến nhanh chóng được bắt đầu trong cơn mưa! Hai người của Thiên Nhi tuy võ nghệ khá tốt nhưng trước số đông và sự hung hãn của đám côn đồ nên cuối cùng cũng phải lần lượt gục ngã.

RẦM! RẦM!

Đám côn đồ vung những chiếc gậy sắt đập thẳng vào xe của Thiên Nhi, chúng la hét:

“Ra đây nào, tiểu thư!”

“Ngoan ngoan đi, đừng để bọn anh vào lôi em ra đây!”

Thiên Nhi cắn môi, đôi bàn tay nắm chặt gấu váy, nhịp tim cô đang dồn thành thạch. Rõ ràng là bọn chúng nhắm vào cô rồi! Có lẽ chúng đã điều tra lộ trình của cô và mai phục sẵn ở đây. Một kế hoạch rất chuyên nghiệp chứng tỏ chúng không phải lũ cướp vặt thông thường! Hay chúng thuộc các công ty đối thủ của tập đoàn MFJ?

XOẢNG!!!

Kính trước của xe đã bị đập vỡ!

“Ra đây nào tiểu thư! Bọn anh cho nổ tung xe bây giờ!”

Đến nước này thì Thiên Nhi không thể náu mình trên xe được nữa, cô mở cửa xe bước xuống, tay run run bật lên chiếc ô màu trắng.

“Ồ, thiên thần xinh đẹp đã hạ sơn rồi! Hô hô hô!” - Đám côn đồ cười vang khả ố.

Trước mặt Thiên Nhi là hơn chục tên đầu gấu mặt mũi người ngợm như lũ quỷ dữ khát máu, cô lắp bắp:

“Các... các người là ai? M... muốn gì ở tôi?”

Đám côn đồ chòng chọc nhìn Thiên Nhi như muốn ăn tươi nuốt sống cô:

“Hề hề, nhìn công chúa váy hồng đang run rẩy kìa, tội nghiệp quá.”

“Đừng sợ cứng à, bọn anh chỉ muốn dẫn cứng tới nơi này thôi mà.”

“Nào cô em, ngoan đi theo bọn anh thì sẽ không có chuyện gì hết.”

Thiên Nhi bước lùi lại, giọng sợ sệt:

“Kh... ông... Các người định... bắt cóc tôi ư? Các người... có biết tôi là ai không?”

Đám côn đồ cười vang khoái trá:

“Ha ha ha, sợ quá nhỉ tụi bay! Nàng tiểu thư cao quý đang đe dọa chúng ta kìa!”

“Cô em ngây thơ quá, bọn anh đã bao cả khu phố này rồi mà còn ngán đũa nào!”

“Thôi không đùa nữa, chúng mày tóm lấy nó!”

Và cả đám du côn bắt đầu sẵn xỏ bước lại gần Thiên Nhi, ánh mắt chúng long lên như loài thú dữ man rợ thềm thịch người!

“Dừ... ng lại! Các người sẽ... hối tiếc đấy!” - Thiên Nhi bị dồn sát vào hông xe, trong bộ váy hồng trông cô thật mỏng manh yếu đuối như đóa hoa tươi trước nanh vuốt độc tàn của lũ nửa người nửa ngợm kia.

Mưa như trút.

Những bàn tay gân guốc nhơ nhớp vươn ra hướng vào Thiên Nhi!

Vút!

Chúng chỉ tóm được vào... khoảng không. Đám côn đồ ngạc nhiên hết sức, đưa mắt nhìn lên. Thiên Nhi thoát một cái đã... đứng ở trên nóc ô tô!

29. Chương 18-3: Tử Chiến (iii)

“Cái... quái gì? Nó biết... khinh công ư???”

“Mẹ nó, con này không phải dạng vừa rồi!”

Thiên Nhi vẫn đứng hiên ngang trên nóc xe, làn môi cô đang từ từ nở ra... một nụ cười:

“Hi hi, chúng mày tưởng chị dễ ăn à? Hôm nay chúng mày tới số rồi mới dám đụng đến tao!”

“Con ranh con! Anh em, xông lên!” - Đám côn đồ nhao lên giận dữ.

Thiên Nhi khinh miệt nhìn xuống chúng:

“Lên hết đây! Chị đang khó chịu trong người, vừa hay có chỗ để giải tỏa.”

“Mẹ kiếp! Giết nó!” - Lũ côn đồ hùng hục nhảy lên nắp xe, những chiếc gậy sắt vung lên trong màn mưa!

Bốp! Bốp!

Thiên Nhi tung ra liên hai cước khiến hai tên côn đồ bắn văng ra xa, thân thể chúng trượt dài trên nền đường đầm nước.

Đám côn đồ tái mặt:

“Không thể tin được... Nó mạnh quá!”

“Chúng mày sợ cái gì! Nó chỉ là một đứa con gái! Tiến lên!”

Gậy sắt lại đồng loạt vung lên! Thiên Nhi liền bay người đáp xuống mặt đường. Lũ côn đồ hò hét lao theo bủa vây xung quanh cô.

Mưa vẫn rào rào.

Trận chiến giữa một thiếu nữ bé nhỏ với 12 gã du côn lực lưỡng trên khu phố Trung Hoa không người qua lại.

Thiên Nhi chiến đấu như một vũ công, thân pháp lanh lẹ phi thường, dù là né đòn hay xuất chiêu cũng đều vô cùng đẹp mắt. Chiếc ô vẫn cầm trên tay, cô hoàn toàn dùng đòn chân với đám côn đồ, đá xoay, đá vòng cung, đá chính diện, phi cước... mỗi một đòn lại khiến một tên côn đồ bị loại ra khỏi vòng chiến đấu.

Và rồi trận chiến đã ngã ngũ, Thiên Nhi phóng mình lên đạp thẳng vào ngực tên du côn cuối cùng khiến hắn bắn văng vào... đồng thùng rác nơi góc đường.

RẦM!

Thiên Nhi nhẹ nhàng điều bước tiến về phía ô tô của mình, hơn chục tên côn đồ nằm lăn lóc dưới gót giày cô, mưa tuôn xuống khiến trông chúng càng thêm thảm hại. Cô kiêu ngạo mỉm cười:

“Lũ rác rưởi, đó là vị trí dành cho chúng mày.”

Thực ra, ngay từ nhỏ Thiên Nhi đã được Thiên Hà kèm cặp cho môn võ wushu, nên việc cô dễ dàng hạ thủ đám côn đồ kia cũng chẳng phải là điều gì quá ngạc nhiên. Thiên Hà ngày thường đối xử với cô rất dịu dàng nhưng những lúc dạy võ lại vô cùng nghiêm khắc, cũng nhờ thế mà cô mới có được ngày hôm nay. Lúc đầu cô tỏ vẻ sợ hãi trước đám côn đồ chẳng qua là muốn đùa giỡn với chúng một chút mà thôi.

Tay tài xế và tay vệ sĩ của Thiên Nhi khi nãy bị đo ván giờ đang lồm cồm bò dậy. Cô liếc nhìn họ bằng nửa con mắt:

“Ăn hại, từ mai đừng đi làm nữa.”

“Xin lỗi tiểu thư!” - Hai người đồng loạt cúi xuống.

Tóc tách!

Tóc tách!

Cộp! Cộp! Cộp! Cộp!

Một thân ảnh đang nện gót giày bước ra từ con ngõ nhỏ... bộ váy ngắn màu đen thẫm như bóng đêm... cặp đùi dài với một bên phủ kín những hình xăm... mái tóc đen huyền đắm nước...

Đó không thể là ai khác ngoài... Y Tuyết! Ngay giờ cô đứng nơi góc khuất ấy, ung dung theo dõi trận chiến, giờ đã đến lúc xuất đầu lộ diện rồi.

Y Tuyết chậm rãi bước về phía Thiên Nhi, trên môi in một nụ cười nhẹ mà âm u, lạnh lẽo, những giọt nước mưa tóc tách nhỏ xuống mặt đường từ thân thể mảnh mai, quyến rũ.

Thiên Nhi nhú mày nhìn cô gái váy đen đang bước về phía mình kia, đây chính là kẻ đã chủ mưu vụ phục kích này ư?

Y Tuyết đã bước tới gần Thiên Nhi, cô nghiêng đầu, ánh nhìn nửa như dò xét nửa như đang bồn cợt.

Hai người, hai thiếu nữ trong hai bộ váy tương phản về màu sắc: Một rực rỡ, một âm u. Hai ánh mắt gườm gườm nhìn nhau trong cơn mưa như trút.

Rồi Y Tuyết chợt... cất tiếng, giọng mềm mại như thể đang chế nhạo:

“Mày... cũng khá đấy nhỉ, nàng tiểu thư thiên thần? Hạ hết mười hai người của tao rồi.”

Thiên Nhi khẽ nuốt nước miếng, cô cảm nhận được sát khí trong lời nói và ánh mắt ấy. Cô đáp lại:

“Mày là cái đứa đã đâm vào xe của anh tao tối hôm qua đúng không?”

“Ồ.” - Làn môi Y Tuyết kéo lên nét cười sắc lạnh - “Còn mày là vị hôn thê xinh đẹp của Xương Uy?”

“Gi?” - Thiên Nhi hơi ngạc nhiên - “Sao mày lại biết Xương Uy?”

“Không những biết, mà còn biết rất rõ. Tao và hắn đã từng là một cặp mà.” - Y Tuyết cười đáp.

“Hả? Mày nói vớ vẩn gì vậy?” - Thiên Nhi chau mày - “Xương Uy mà thềm để mắt tới loại con gái như mày ư?”

“Ha ha ha!” - Y Tuyết phá lên cười - “Mày không tin thì có thể về hỏi trực tiếp hắn. Mà...”

Ánh mắt Y Tuyết chợt sáng lên một tia chết chóc, giọng gằn lại:

“Tao nghĩ mày chẳng còn cơ hội để gặp lại hắn nữa đâu.”

30. Chương 18 - Tử Chiến (iv)

IV

Thiên Nhi bỗng thấy thoáng nôn nao trong bụng, cô thận trọng nhìn cô ả kia, từ cô ta toát lên một vẻ gì đó rất... lạnh lẽo... đáng sợ...

“Mày... là ai?”

“Tao là Y Tuyết.” - Y Tuyết lạnh lùng đáp - “Nhưng tao ghét tuyết. Tao thích...”

Khóe môi Y Tuyết đang cong lên điệu cười của nữ tử thần:

“... máu hơn!”

Thiên Nhi bước lùi lại, ra lệnh cho hai người của mình:

“Xông lên, hạ nó đi.”

Thật tội nghiệp cho hai tay vệ sĩ của Thiên Nhi, còn chưa kịp hồi phục bởi trận đòn của đám côn đồ kia giờ lại phải đối đầu với chủ tướng của chúng là Y Tuyết. Lần này, đòn đánh mà họ phải hứng chịu tàn khốc hơn rất nhiều, họ gục xuống chỉ sau vài đường quyền của Y Tuyết, máu trào ra trên miệng trôi hòa theo mưa.

Bàn tay Thiên Nhi xiết chặt lấy cán chiếc ô, ả Y Tuyết kia quả là nguy hiểm, một đối thủ không thể xem thường được.

Y Tuyết bước qua người hai tay vệ sĩ mặc vest, trên môi lại nở nụ cười âm lãnh:

“Sao? Giờ chỉ còn lại tao với mày. Đấu một trận nào.”

Thiên Nhi hít sâu một hơi lấy lại tinh thần, rồi mỉm cười nói:

“Được thôi, đã đến lúc giãn gân cốt rồi.”

Y Tuyết bẻ khớp tay răng rắc:

“Tao hi vọng mày không gục quá sớm.”

Thiên Nhi quăng chiếc ô đi, rồi cởi luôn chiếc áo khoác ngoài đặt tiền ném xuống đường:

“Bắt đầu đi.”

Hai thân ảnh bay vào nhau trong màn mưa, từng đòn quyền tung ra, tốc độ tuyệt vời. Y Tuyết với sở trường là Thi Liên Quyền và Vovinam, mạnh mẽ vô song, tấn công áp đảo. Còn Thiên Nhi kinh nghiệm chiến đấu chưa nhiều nên buộc phải rơi vào thế phòng thủ.

Bịch!!!

Một pha lên gối của Y Tuyết vào bụng Thiên Nhi, tiếp ngay đó là một cú đấm cực mạnh khiến Thiên Nhi văng xuống ngã sòng soài trên mặt đường nước mưa lũng bống.

“Trường mày như nào. Chỉ thế thôi sao?” - Y Tuyết cười đắc thắng.

Thiên Nhi cảm thấy một bên má của mình bồng rạt và máu ứa trên môi, đau đớn, tức giận, cô chống tay đẩy người dậy rồi vươn mình đứng lên, hướng ánh nhìn nãy lửa vào Y Tuyết:

“Con kia, mày... chọc giận tao rồi đấy.”

“Hả?” - Y Tuyết cười nửa miệng - “Ghe quá nhờ? Lên đi!”

Và hiệp hai bắt đầu sau một tiếng sấm nổ ĐỪNG trên cao! Hai bóng hồng lại bay vào nhau, dồn dập thi triển quyền cước. Thiên Nhi hiệp này dồn toàn bộ sức lực tổng tấn công, tung ra một liên hoàn cước khiến Y Tuyết không kịp chống đỡ, lĩnh ngay hai phát vào vai và cằm, ngã bật ngửa ra lưng đập mạnh xuống nền đường ngay vũng nước.

“Mày cũng chỉ là thứ rác rưởi như mấy thằng kia thôi, tưởng có thể hạ được tao sao?” - Thiên Nhi khinh bỉ nhìn xuống.

Y Tuyết chậm chậm đứng dậy, đưa tay quệt máu trên miệng, ánh mắt như sáng lên:

“Máu... Mày khiến tao bắt đầu thấy hứng thú hơn rồi... Ha ha ha...”

Cuộc chiến của Thiên Nhi và Y Tuyết lại tiếp tục trong cơn mưa rào bất tận của mùa xuân. Cả hai thi nhau ra đòn, tàn bạo, khốc liệt, chẳng hề khoan dung. Máu, đã vương đầy trên hai khuôn mặt xinh đẹp ấy, bao nhiêu lần mưa cũng chẳng thể rửa trôi đi hết. Váy áo cũng đã không còn lành lặn, họ lao vào nhau như hai nữ chiến binh trong cuộc quyết đấu sinh tử.

Nhưng rồi, kẻ mạnh hơn sẽ thắng.

BÓP! BÓP! BÓP!

Y Tuyết tung ra liên tiếp những đòn quyền vào mặt Thiên Nhi, trước khi tung ra đòn kết liễu bằng một cú đá chẻ tuyệt mỹ khiến Thiên Nhi sụm xuống, đổ vật ra mặt đường ngậm nước. **KNOCK- OUT!**

Y Tuyết nhổ máu khỏi miệng, cười mãn nguyện:

“Hờ, đánh thế mới là đánh chứ. Lâu rồi mới có một trận đả tay như vậy.”

Lúc này, từ hai đầu con phố, thêm rất nhiều những tên đàn em xăm trổ của Y Tuyết đang kéo đến. Chúng hò reo, tung hô chiến thắng của vị nữ chủ tướng xinh đẹp. Y Tuyết giơ tay ra hiệu cho chúng im lặng, cô liếc ánh nhìn hoang vu xuống kẻ bại trận đang nằm dưới gót giày mình, lạnh lùng ra lệnh:

“Giải nó đi. Đây mới chỉ là... màn dạo đầu nhẹ nhàng thôi.”

Rào Rào!

Mưa vẫn tuôn rơi như thác đổ. Thiên Nhi nằm sấp mặt trên nền đường ướt lạnh, run rẩy, bất lực, mùi hăng nồng của máu quện theo dòng nước mưa xộc thẳng vào trong mũi, cảm giác đau buốt của những vết thương trên khắp cơ thể, cùng nỗi sợ hãi tuyệt vọng mà lần đầu tiên trong đời cô biết đến...

Hai tên đàn em của Y Tuyết đang xốc Thiên Nhi lên, cười nham nhở. Y Tuyết quay lưng cất bước, trên đôi mắt là ánh lửa của sự hủy diệt:

“Nào, giờ đã đến lúc để thiên thần ném mùi... địa ngục!”

31. Chương 19 - Hoa Tiên (i)

I

Sa mạc Sahara, Bắc Phi.

Đây là nơi có khí hậu nóng và khắc nghiệt nhất hành tinh, vậy mà vào lúc này lại đang chìm trong... mưa. Một cơn mưa lớn chưa từng thấy.

Trên một ốc đảo nhỏ có một bộ lạc người da đen sinh sống, họ rất hân hoan trước cơn mưa trời ban này nên đã tổ chức cả một lễ hội để ăn mừng và tạ ơn các vị thần linh. Trong căn lều lớn, tiếng trống vang lên từng bừng rộn rã, mọi người dân trong bộ lạc đã tụ họp đông đủ và đang nhảy múa hò reo vô cùng náo nhiệt.

Duy chỉ có một người không cảm thấy vui, đó là con gái của vị tù trưởng, sắc mặt cô đượm một vẻ u ám và lo âu. Giờ cao quả cầu tiên tri trong tay, cô khẽ nói với cha mình:

“Cha à, cơn mưa này không phải điều tốt lành đâu. Nó là một điềm báo... điềm báo rất xấu!”

Vị tù trưởng chỉ cười lớn:

“Thôi nào, con gái của ta. Con vẫn giữ ý định nối nghiệp tiên tri của mẹ con đấy ư?”

“Cha! Con đang nói rất nghiêm túc đấy! Chúng ta sắp phải hứng chịu một đại họa!”

“Chẳng có đại họa nào hết con gái yêu ạ. Đã từ rất lâu, chúng ta không còn tin vào những lời tiên tri nữa rồi.”

“Nhưng...”

“Đủ rồi Zmir! Đừng làm ta bực mình!” - Vị tù trưởng giận dữ quát lên.

* Zmir: Con gái của tù trưởng. 14 tuổi. Nhà tiên tri.

Cô công chúa nhỏ của bộ lạc hờn dỗi đứng lên và rời khỏi lễ hội, trong lòng vô cùng ảm ức. Tại sao cha lại không tin cô? Tại sao người dân trong bộ lạc lại không tin vào những lời tiên tri chứ? Đại họa rồi sẽ xảy ra, cô phải làm sao để bảo vệ họ đây?

Ngoài trời mưa rất lớn, Zmir giương lên chiếc ô kết bằng lá cọ khô rồi chậm bước trên con đường đất gập ghềnh để trở về lều của mình. Mưa quất lộp bộp trên nóc ô, nhìn cảnh vật quen thuộc xung quanh mà ánh mắt Zmir thoáng buồn. Ngôi làng này nằm bên rừng cọ, với những túp lều xinh xắn được dựng bằng đất

và cỏ khô, cùng những người dân hiền hòa, mộc mạc. Tại sao... cuộc sống không thể cứ mãi tiếp diễn một cách bình lặng như thế?

Về tới lều, Zmir thu chiếc ô lại rồi mở cửa bước vào trong, giờ cô chỉ muốn ngủ một giấc để quên hết những phiền muộn.

Vút!

Một làn gió chợt lùa qua bên tai Zmir khiến cô suýt đánh rơi quả cầu tiên tri. Làn gió mang theo một mùi hương lạ kì, một thứ hương thơm huyền ảo mà cô chưa từng được ngửi, chưa từng biết tới. Và... cả một tiếng cười... tiếng cười trong trẻo... như thực như hư...

“Hi hi hi... Ha ha ha...”

Zmir bủn rủn hết cả chân tay, cô đứng như trời trồng trong căn lều nhỏ. Làn gió vẫn đang quẩn quanh, ve vuốt trên da thịt cô. Rồi bỗng từ không trung... những sợi tóc vàng óng ả như những sợi nắng mai đang hiện ra... rất dài... chúng đang kết lại thành một mái tóc bóng mượt và sáng rực rỡ...

Và...

... một thân ảnh cũng đang dần định hình bên dưới mái tóc ấy... bầu ngực... vùng eo... những đường cong mềm mại... một thiếu nữ da trắng như tuyết mùa đông...

Thần linh! Một nữ thần!!! Zmir kinh hãi quỳ mọp xuống.

Thiếu nữ kia đã có được dáng hình đầy đủ: Mái tóc vàng như ánh nắng, đôi môi đỏ mềm như huyết hoa, nhan sắc tuyệt mỹ không gì sánh kịp. Nàng đi chân trần, thân thể mỹ miều ẩn hiện trong bộ váy thướt tha với những lớp vải voan mỏng manh trong suốt. Và đôi mắt nàng đang từ từ hé mở... mắt bên phải màu xanh lá cây... còn mắt bên trái... màu bạc!

Thiếu nữ đưa đôi mắt kì lạ ấy nhìn xuống cô bé đang quỳ dưới chân mình, thoáng một giây im lặng, rồi nàng bỗng... cười khúc khích:

“Cô bé này, sao lại cung kính trước ta như vậy chứ, hi hi.”

“Thưa... thưa nữ thần...” - Giọng Zmir vẫn run run.

“Đứng dậy nào. Ta không phải nữ thần gì đâu.” - Thiếu nữ tóc vàng dịu dàng nói.

Zmir ngược đầu lên, cố gắng lấy lại bình tĩnh hỏi:

“Nếu... nếu không phải là thần tiên thì Người... là gì ạ? Phù thủy hay... pháp sư?”

“Phù thủy? Pháp sư? Cũng không phải, hi hi.” - Thiếu nữ tóc vàng lại khúc khích cười.

Zmir đã bớt sợ, cô chậm chậm đứng lên khỏi nền đất:

“Vây... Người là ai thế ạ?”

32. Chương 19 - Hoa Tiên (ii)

II

Thiếu nữ tóc vàng vẫn giữ nụ cười hồn nhiên trên môi, nhẹ nhàng đáp:

“Ta là... Gió.”

“Gió?” - Zmir chẳng thể hiểu.

Thiếu nữ tóc vàng chỉ cao hơn Zmir một chút, nàng đưa tay xoa đầu cô bé:

“Ừ, mà thôi em cứ gọi ta là Hoa Tiên cũng được.”

* Hoa Tiên: Giới tính: Nữ. Tuổi: Tầm 16. Xuất xứ: Chưa biết. Vai trò: Chưa biết. Năng lực: Chưa biết.

“Hoa Tiên ạ? Tên chị thật là đẹp.” - Zmir bên lên mỉm cười, cô thấy thiếu nữ kia chắc cũng không hơn tuổi mình là bao lại vô tư thân thiện nên cũng không đa lễ nữa.

“Hi hi, còn cô bé thật đáng yêu.”

Hoa Tiên che miệng cười, rồi nàng chợt... ghé sát vào tai Zmir, thì thào nói:

“Này cô bé, ta... tin những lời tiên tri của em.”

Hơi thở của Hoa Tiên thơm như những loài hoa rừng tinh khiết nhất khiến Zmir thoáng ngây ngất, cô mở to mắt hỏi:

“Chị tin thật ạ?”

“Thật mà.” - Hoa Tiên đưa bàn tay mềm ẩm vuốt nhẹ lên gò má Zmir.

Zmir cảm thấy hơi ngượng ngùng:

“Nhưng... sao chị lại tin em?”

“Bởi vì...” - Hoa Tiên nở nụ cười nhẹ bằng - “Đó là điều chắc chắn sẽ xảy ra.”

Zmir lại thấy lo sợ, cô kéo tay Hoa Tiên:

“Hoa Tiên, chị có phép thuật phải không? Chị có thể giúp làng của em thoát khỏi đại họa không?”

“Hi hi, không được rồi. Ta còn có việc khác.” - Hoa Tiên lắc đầu.

“Việc gì ạ?” - Zmir hỏi.

“Ta... đang phải đi tìm... Lửa!” - Con mắt bạc của Hoa Tiên chợt lóe sáng.

“Lửa?” - Zmir nhú mày ngẫm nghĩ, chị ấy nói thế là sao nhỉ?

Hoa Tiên đang chăm chú nhìn quả cầu thủy tinh trên tay Zmir với vẻ thích thú:

“Đây là quả cầu tiên tri phải không?”

“Vâng.” - Zmir đáp.

“Cho ta mượn xem nào.” - Hoa Tiên cầm lên quả cầu của Zmir, đôi mắt nàng sáng rực rỡ: “Thì ra loài người dùng thứ này để đoán trước số mệnh ư? Hi, hay thật đấy. Nhưng... họ sẽ chẳng thay đổi được đâu. Không thể thay đổi được, hi hi.”

” ? ” - Những điều Hoa Tiên nói khiến Zmir càng lúc càng khó hiểu, nhưng cô vẫn cảm thấy một chút hi vọng ở đâu đó. Cô nắm lấy tà váy của Hoa Tiên và cầu xin:

“Hoa Tiên, chị giúp em đi được không? Phải làm cách nào để tránh khỏi đại họa? Nói cho em biết đi, Hoa Tiên.”

Hoa Tiên lại cười, hiền dịu xoa đầu Zmir:

“Cô bé ngoan, ta rất tiếc, không thể thay đổi được gì đâu. Vì...”

Nàng chợt hạ thấp giọng xuống:

“... đã quá muộn rồi!”

ẦM ẦM ẦM!!!!

Mặt đất đang rung chuyển! Cả căn lều của Zmir cũng đang rung lên như sắp sụp xuống bất cứ lúc nào!

“Chuyện gì vậy chị???” - Zmir hoảng hốt kêu lên.

Hoa Tiên chỉ mỉm cười, nhẹ nhàng đặt tay lên vai cô bé:

“Đừng sợ, không sao đâu. Ta sẽ giúp em sớm được... giải thoát.”

Phập!

Những móng tay của Hoa Tiên đột ngột xiết lại cắm ngập trên bờ vai nhỏ bé của Zmir, một chất độc cực mạnh nhanh chóng theo các mạch máu lan tỏa ra khắp cơ thể cô bé. Và... Zmir đổ vật ra nền nhà, tắt thở ngay tức khắc khi còn chưa kịp cảm nhận được chuyện gì đang xảy ra.

Hoa Tiên nghiêng đầu nhìn xuống thi thể bất động của Zmir, trên làn môi nàng vẫn là nụ cười nhẹ tựa sương mây:

“Cô bé, ta cầu chúc cho em được lên thiên đường. Thế giới trần thế này không xứng đáng để em sống đâu.”

ẦM ẦM ẦM!!!!

Mặt đất vẫn đang rung chuyển vô cùng dữ dội, căn lều đất của Zmir bỗng chốc tan rã ra thành muôn ngàn mảnh vụn bởi sức mạnh khủng khiếp của những trận gió đang rào rạt nổi lên! Và xác của Zmir cũng đang bị gió cuốn lên không trung cùng với quả cầu tiên tri...

Hoa Tiên điềm nhiên cất bước, phía sau lưng nàng là một... vùi rỗng không lồ!!!!

Một cơn lốc xoáy vĩ đại vươn xuống từ những đám mây đen vần vũ trên bầu trời, càn quét và hút lấy tất cả mọi thứ xung quanh nó: Những túp lều, cây cối, đất đá... và cả những người dân trong bộ lạc... Tất cả đều không thể thoát!

Chỉ riêng mình Hoa Tiên là không hề bị ảnh hưởng bởi lực hút tàn bạo ấy, nàng vẫn mỉm cười chậm bước giữa khung cảnh hỗn mang chết chóc, con mắt bạc đang sáng rực lên, giọng nàng nhẹ bằng:

“Ta nhất định sẽ tìm ra người... Huệ Nha!”

33. Chương 20 - Bí Mật Của Xương Uy (i)

I

Thời gian.

Là thứ đáng quý nhất trên đời.

Và...

Chẳng ai có thể kiểm soát được!

...

Người thừa kế của tập đoàn công nghệ Egyh có một bí mật lớn. Một bí mật có thể... thay đổi hoàn toàn lịch sử phát triển của nhân loại.

Mọi chuyện bắt đầu từ 10 năm trước, khi Xương Uy mới chỉ là một cậu bé 8 tuổi vô tư, hiếu động. Thời điểm đó, Egyh đã là một tập đoàn có tên tuổi dưới sự lãnh đạo của ông nội Xương Uy. Cha Xương Uy lúc này mới chỉ đảm nhận vị trí trưởng phòng sáng tạo. Hai người đàn ông này luôn luôn chỉ biết tới công việc, rất ít khi xuất hiện ở nhà.

Ngày hôm ấy, trời cũng mưa rất lớn. Trong một căn phòng xa hoa ở tòa biệt thự nhà Xương Uy, có một thiếu nữ với làn tóc mây dài như suối đang đứng bên khung cửa kính lớn, đôi mắt trong thăm thẳm nhìn ra những làn mưa giăng đầy trời. Cô cứ đứng lặng lẽ ở đó một lúc rất lâu, chẳng hề cử động.

Bỗng, một tiếng gọi trong trẻo vang lên từ ngoài cửa:

“Mẹ! Mẹ ơi!”

Cô quay người lại, ánh mắt thấp thoáng nét cười:

“Xương Uy, gì vậy con?”

Cậu bé Xương Uy chạy đến ôm chầm lấy mẹ, ngược ánh mắt ngây thơ lên hỏi:

“Mẹ, vì sao tên của mẹ lại là Mộc Uyên?”

* Mộc Uyên: Mẹ của Xương Uy. 24 tuổi. Sở thích: Ngắm mưa. Sinh ra và lớn lên ở đất Hà thành, thủ đô tươi đẹp của Việt Nam.

“Vì...” - Mộc Uyên mỉm cười, quỳ xuống bên cậu con trai bé bỏng - “Mà con thử đoán xem?”

Cậu bé nhú mày suy nghĩ, rồi lắc đầu:

“Con không đoán được, mẹ mau trả lời con đi?”

Mộc Uyên đưa tay xoa đầu con trai:

“Vì ông ngoại con tên là Mộc, còn bà ngoại con tên là Uyên. Khi sinh mẹ ra ông bà không kịp nghĩ ra tên gì khác nên đành ghép tên hai người lại là Mộc Uyên.”

“Trời...” - Bé Xương Uy xịu mặt - “Con lại tưởng có ý nghĩa gì đặc biệt chứ.”

Mộc Uyên ngắm cậu con trai xinh xắn của mình. Xương Uy rất giống mẹ, ở khuôn mặt tuyệt sắc mà luôn phảng phất một nét buồn, ở hàng mi thật dài, và đôi mắt nâu trong. Bé Xương Uy vì quá xinh đẹp nên thường xuyên bị mọi người hiểu lầm là... con gái, rất là tội nghiệp.

“Mà sao hôm nay con lại hỏi mẹ chuyện này?” - Mộc Uyên khẽ thơm lên má bé.

Bé ngập ngừng đáp:

“Vì... ở lớp có một bạn hỏi con điều ấy. Bạn ấy còn nói tên của mẹ rất là đẹp.”

“Ồ, là bạn gái phải không?”

“Sao... sao mẹ biết?”

Mộc Uyên đưa tay bẹo má con trai:

“Thì mặt con đỏ hết lên rồi kìa.”

“Mẹ...” - Xương Uy ngượng ngùng ôm chầm lấy mẹ.

“Thế bạn ấy tên là gì?”

“Con... không nói đâu.”

“Sao phải giấu, nói cho mẹ biết đi.”

“Không, con đã nói là không nói mà.”

Ngoài kia, tiếng mưa vẫn vang lên thật dịu dàng, êm trong.

“À mẹ ơi...” - Bé Xương Uy níu áo mẹ - “Bây giờ chúng ta lên núi Halad đi, được không? Con muốn ngắm hoa Nhận quỳên.”

“Được rồi, để mai mẹ sẽ đưa con đi.” - Mộc Uyên dịu dàng đáp.

“Không, trời mưa to thế này đợi đến mai hoa sẽ rụng hết. Chúng ta đi luôn bây giờ đi, mẹ?”

“Ừm...” - Mộc Uyên nhìn ra cơn mưa ngoài khung kính, rồi nói: “Thôi được, vậy thì đi nào.”

“A, mẹ thật tuyệt!” - Xương Uy mừng rỡ cười tít mắt.

Và hai người cùng đi lên sân thượng của khu biệt thự. Mưa quất xuống rào rào. Mộc Uyên bật chiếc ô lên rồi dắt tay bé Xương Uy đi về phía chiếc trực thăng Tia- Z6 rất hiện đại đang đậu ở giữa sân.

Mộc Uyên ngồi vào ghế lái, còn bé Xương Uy ngồi ở ghế cạnh bên.

Vù ù ù ù!

Những cánh quạt của chiếc trực thăng bắt đầu quay, đưa khối sắt đồ sộ nặng hơn 2000 kg ấy cùng hai mẹ con Mộc Uyên bay thẳng lên không trung đầy mưa gió.

Khung cảnh thành phố Illen trong thoáng chốc đã bị bỏ lại tít bên dưới, những tòa nhà cao tầng chỉ còn là những chấm li ti rắc trên tấm thảm thành phố mênh mông.

Chiếc trực thăng cứ thế bay xuyên qua những màn mưa, cảnh vật phía dưới dần dần thay đổi, thành phố rồi các cánh đồng, những dòng sông, hồ nước... tất cả lần lượt hiện ra như những bức tranh tuyệt đẹp...

“Sắp đến nơi chưa mẹ?” - Bé Xương Uy hỏi.

Mộc Uyên khẽ gật đầu:

“Sắp rồi, con nhìn về phía đường chân trời kìa.”

“A, con thấy rồi! Mà...” - Xương Uy chợt nghĩ ra một ý - “Hay là chúng ta bay luôn tới Hà Nội đi mẹ. Hà Nội cũng ở hướng này phải không?” - Bé chưa bao giờ được về thăm quê mẹ cả.

Mộc Uyên thoáng cười:

“Không được, Hà Nội cách đây xa lắm, không đủ nhiên liệu.”

“Vâng...” - Bé Xương Uy có vẻ buồn bã.

Mộc Uyên liếc nhìn con, khẽ bảo:

“Thôi, để hè này mẹ sẽ đưa con về Hà Nội.”

“Thật chứ?” - Bé tươi lên ngay - “Mẹ hứa nhé?”

“Ừ.” - Mộc Uyên mỉm cười.

“Hay quá! Hà Nội đẹp lắm phải không?” - Bé ríu rít hỏi.

“Ừ, còn đẹp hơn cả trong cổ tích ấy, đó là một thành phố yên bình và thơ mộng.” - Mộc Uyên hồi tưởng lại, cũng đã lâu rồi cô không về thăm quê hương.

“Con mong tới mùa hè quá!”

Dãy núi Halad đã nhấp nhô ở bên dưới, những sườn núi phủ vàng rực một màu hoa Nhạn quỳ.

“Oa, đẹp thế! Tuyệt quá!”

“Con thích nhé, năm nay hoa nở đều hơn.”

“Chỉ tiếc là lại bị mưa... Hà Nội có hoa Nhạn quỳ không mẹ?”

“Không, nhưng Hà Nội có hoa sữa và hoa đào, còn đẹp hơn hoa Nhạn quỳ nữa đó.”

“Thế ạ?”

Mộc Uyên vừa điều khiển cho chiếc trực thăng hạ bớt độ cao vừa kể lại:

“Hà Nội là thành phố của các loài hoa. Hoa đào vào mùa xuân, hoa bằng lăng tím vào mùa hạ, mùa đông là hoa cải và lưu ly, mùa thu thì có hoa sữa và cúc...”

Reeet! Reeet!

Những cánh quạt của chiếc trực thăng bỗng nhiên quay chậm lại khiến đầu trực thăng đang cúi xuống phía dưới!

“Sao vậy mẹ?” - Xương Uy lo lắng hỏi.

“Không sao đâu con, chỉ là có sự cố kỹ thuật một chút thôi...” - Mộc Uyên trấn an cậu con trai, nhưng trong lòng cô lúc này đang rất... rối loạn! Thực ra, cô chỉ mới lấy được bằng lái trực thăng thôi, chưa có nhiều kinh nghiệm để xử lý những tình huống bất ngờ như thế này.

RỪNGGG!!!

Cả chiếc trực thăng đang rùng rúc! Những cánh quạt đã hoàn toàn ngừng quay! Và...

...

UỖNHHH!!!!

Chiếc trực thăng đã rơi thẳng xuống cánh rừng Nhạn quỳn bên dưới tạo nên một vụ nổ chấn động cả dãy Halad...

...

“Mẹ, con sợ lắm!”

“Mạnh mẽ lên, Xương Uy. Không được khóc, có mẹ đây rồi...”

...

Mộc Uyên đã dùng thân mình bao bọc lấy đứa con...

Người ta tìm thấy thi thể cô cháy đen, còn đứa bé đã sống sót một cách thần kì...

...

...

...

34. Chương 20 - Bí Mật Của Xương Uy (ii)

II

Xương Uy bước vào phòng ăn, vẫn như mọi ngày, cha anh lại không có mặt. Bên chiếc bàn lớn đã bày sẵn đủ thứ cao lương mỹ vị, chỉ có một cô gái trẻ trong bộ váy ngắn mỏng tang đang ngồi bấm smartphone. Nhìn thấy Xương Uy bước vào, cô ta nở nụ cười tươi như hoa:

“Đêm qua, cậu ngủ ngon chứ?”

Xương Uy coi cô ta như không tồn tại, anh lảng lạng ngồi xuống một chỗ ở ngay đầu bàn.

Cô nàng kia cũng không thèm để mắt đến Xương Uy nữa, cô ta thì thảo vào chiếc điện thoại:

“Alo, Ji Jie đây, mấy món đồ tôi đặt thế nào rồi?”

* Ji Jie: Mẹ kế của Xương Uy. 23 tuổi. Quốc tịch: Hàn quốc. Đã từng đoạt vương miện hoa hậu Trái Đất.

Xương Uy thừa biết ả Ji Jie kia đang thậm thụt điều gì, cô ta suốt ngày chỉ lo sắm sửa đồ hiệu rồi nữ trang, tiêu tiền của cha anh như nước. Nhưng không sao, hãy cố gắng mà tận hưởng nốt đi, bởi vì... không còn bao lâu nữa đâu!

Ji Jie nhẹ nhàng buông chiếc điện thoại xuống, và uống thêm một ngụm rượu vang đỏ. Cô không hề thấy khó chịu trước thái độ phớt lờ cô của Xương Uy. Cô về nhà này đã được gần hai năm rồi, cậu con chồng hoàn toàn xem cô như người... vô hình, chưa từng nói chuyện cũng chưa từng nhìn cô lấy một lần, một câu nói, hay một cái liếc mắt, cũng không! Nhưng thôi, mặc kệ, cô vẫn tỏ ra vui vẻ mỗi khi chạm mặt cậu ta, bởi vì cô đâu dại gì mà lại đi đối nghịch với người thừa kế. Người thừa kế duy nhất, vào lúc này. Phải, chỉ cần cô sinh hạ được một đứa con cho ông chủ tập đoàn Egyh thôi, mọi chuyện có thể sẽ... hoàn toàn khác!

Trong căn phòng lộng lẫy, chỉ có hai người ngồi hai phía đầu bàn, cùng tiếng mưa rơi ngoài khung cửa sổ, không khí rất lạnh lẽo.

Xương Uy chẳng hề đụng tới đồ ăn, anh bật laptop lên để theo dõi tin tức về thảm họa hỏa tử thần trên đại lộ Elci vào tối qua. Số người thương vong đã lên tới hàng nghìn, có lẽ nếu không nhờ vào may mắn thì anh

và Thiên Nhi cũng đã nằm trong số đó rồi. Tình hình hiện giờ vẫn hết sức hỗn loạn, giao thông quanh khu vực hiện trường bị ùn tắc, các hoạt động kinh tế bị gián đoạn, cả thành phố Illen đang chìm vào một cuộc khủng hoảng chưa từng có tiền lệ. Nhưng điều khó hiểu là các cơ quan chức năng vẫn chưa thể làm sáng tỏ nguyên nhân gây ra thảm họa, một số giả thuyết như địa tầng bị sụt lún do mưa lớn kéo dài hay các công trình ngầm không đảm bảo chất lượng đều đã bị bác bỏ.

Ji Jie lại rót đầy ly rượu vang, vừa nhắm nháp vừa suy nghĩ. Có một điều ở Xương Uy khiến cô cảm thấy rất tò mò, đó là... căn phòng của cậu ta. Căn phòng mà chỉ một mình cậu ta được phép vào, ngay cả những người giúp việc cũng bị cấm đến gần. Căn phòng mà mỗi khi trở về nhà là Xương Uy lại chui vào đó đóng cửa im ỉm. Căn phòng mà hàng đêm vẫn thường vang lên những tiếng động lạ... những âm thanh kì quái... khó diễn tả...

Ji Jie rất muốn biết cậu thiếu gia 18 tuổi đang làm gì trong căn phòng bí mật đó. Và đã có lần cô định liều mình tìm hiểu, nhưng... hệ thống camera ở hành lang khiến cô chẳng thể nào tiếp cận. Và bí mật vẫn chỉ là bí mật.

Tiếng mưa vẫn rơi đều, rơi đều.

Ji Jie ăn thêm một miếng pho mát, uống nốt ly vang, rồi... đứng dậy. Cô không thể chịu nổi cái không khí này thêm nữa, thà ngồi một mình còn hơn.

“Cậu cứ thông thả dùng bữa nhé.” - Ji Jie mỉm cười nói rồi sải bước về phía cửa. Bỗng...

Xoạt! Rắc!

Chắc vì uống hơi nhiều rượu nên Ji Jie đi đứng có phần loạng choạng làm gãy cả gót giày cao gót, cô chơi vơi đổ người sang một bên và... đâm sầm vào Xương Uy!!

Bàn tay cô níu lấy vai áo Xương Uy, còn mặt cô thì gần như... áp sát mặt cậu ta...

Thình thịch!

Nhịp tim Ji Jie đang nổi lên trong lồng ngực, tình huống này quá bất ngờ, đầu óc cô như bị đờ ra trong vài giây, đôi mắt cô cứ mở to trân trân nhìn vào mặt Xương Uy.

Tệ hơn, cánh tay cô vừa rồi đã gạt đổ cả bình nước cam, và nước tràn ra tưới ướt chiếc laptop cũng như... quần của Xương Uy.

Xoạt!

Xương Uy đưa tay gạt Ji Jie sang một bên, rồi đứng lên, không một lời đi thẳng ra cửa.

Cú gạt tay dù rất nhẹ nhưng cũng đủ để Ji Jie ngã chúi... xuống đất. Cô đưa tay chặn lên trái tim mình, thở dốc. Vừa rồi... cô đã làm gì vậy?? Chưa bao giờ cô nhìn vào mặt cậu ta ở một cự li gần đến thế, khuôn mặt lạnh giá mà đầy... mê hoặc ấy, và mùi cơ thể cậu ta có cái gì đó rất... rất quyến rũ...

Ji Jie run run trước ý tưởng vừa xuất hiện trong đầu mình, phải rồi, giá như... giá như chồng cô bây giờ không phải là ông chủ của tập đoàn Egyh, mà là con trai của ông ấy, là... Xương Uy... thì... thật tuyệt...

35. Chương 20 - Bí Mật Của Xương Uy (iii)

III

Xương Uy bước đi trên hành lang, vệt nước cam kéo dài theo bước chân anh, trong đầu anh lúc này vẫn chỉ có những suy nghĩ về thảm họa trên đại lộ Elci chứ không phải về hành động vô duyên vừa rồi của ả Ji Jie. Anh có một dự cảm rằng những thảm họa chắc chắn sẽ còn... chưa dừng lại!

Xương Uy đã đứng trước cửa phòng mình. Hai cánh cửa gỗ lớn với các họa tiết chạm khắc cầu kì, và hệ thống mắt thần nhận dạng khuôn mặt tinh vi nhất tự động mở cửa chỉ cho một mình Xương Uy.

Anh bước vào, căn phòng của sự bí mật.

Hai cánh cửa nhanh chóng đóng lại sau lưng anh.

Đèn được bật lên, xua đi bóng tối.

Căn phòng thật rộng, nhưng đồ nội thất chỉ có giường ngủ và một chiếc tủ quần áo, vì phần lớn diện tích đã bị án ngữ bởi một... cỗ máy khổng lồ!

Cỗ máy đồ sộ với hàng ngàn chi tiết cơ học, dây điện, và các đèn tín hiệu...

Cỗ máy... thời gian!

Công trình vĩ đại mà Xương Uy đã bỏ suốt 10 năm trời để chế tạo. Bởi anh muốn quay ngược thời gian, trở về cái ngày xảy ra vụ tai nạn trực thăng khủng khiếp ấy. Chỉ cần ngày hôm ấy anh không đòi mẹ đưa tới núi Halad ngắm hoa Nhạn quỳên thì đã không có chuyện gì xảy ra.

10 năm qua, anh đã luôn tin rằng mình nhất định sẽ thay đổi được quá khứ, để lại có thể sống hạnh phúc bên người mẹ thân yêu, người mẹ đã hi sinh thân mình để giữ lại sự sống cho anh.

Nhưng...

Cỗ máy thời gian của Xương Uy vẫn chưa hoàn thiện. Vẫn còn một mảnh ghép cuối cùng nữa. Mảnh ghép quan trọng nhất!

Xương Uy đứng lặng trước cỗ máy một lúc lâu, mẹ anh rồi sẽ trở lại bên anh, nhất định như thế...

Bống, chuông điện thoại vang lên.

Là số của... Thiên Hà gọi đến.

Lại chuyện gì nữa đây?

36. Chương 21 - Diệt Trùm (i)

I

Mùa xuân, thị trấn Minija lại ngập trong sắc lam biêng biếc của hoa cẩm tú cầu. Trên từng con đường, từng khu vườn, những bụi cẩm tú cầu rộn rã khoe sắc.

Irivy thích loài hoa này nhất, trong vườn nhà cô cũng trồng đầy cẩm tú cầu. Vào những ngày mưa như thế này, loài hoa vốn rất rực rỡ ấy bỗng trở nên thật trầm mặc và lặng lẽ.

Irivy ngồi trên hiên nhà, uống một tách trà bạc hà nóng hổi, ngắm vườn hoa và lắng nghe tiếng mưa rơi râm ran. Trong không khí, có thể cảm nhận rõ mùi vị âm ỉm của đất cỏ quỳên theo mùi thanh mát của mưa, cùng hương hoa dịu dàng, phiêu phất. Irivy đã 21 tuổi rồi mà vẫn còn độc thân, có lẽ vì cô dành quá nhiều thời gian cho công việc, hay là vì chưa có chàng trai nào đủ tiêu chuẩn để cô để ý tới? Ngoài nghề nghiệp chính là chủ tịch đội bóng nghiệp dư Minija, cô còn là một nhà văn chuyên viết truyện trinh thám. Đạo này cô đang bế tắc, không viết được.

Ngồi đếm những giọt mưa rơi xuống từ mái hiên mãi mà vẫn chưa nghĩ ra được ý tưởng gì mới, Irivy quyết định đứng lên và đi vào... phòng tắm.

Ào ào!

Những làn nước nóng tuôn xuống từ vòi hoa sen. Irivy trút bỏ chiếc váy ngủ màu lam phớt. Từng dòng nước trong vắt nhẹ nhàng chảy xuôi xuống trên thân thể đẹp hoàn hảo của cô, hơi nước lãng đãng bốc lên như sương ảnh.

Khiếm khuyết duy nhất... là một vết sẹo mờ trên bờ vai trắng... nhưng chỉ là rất mờ thôi...

Tắm xong, vẫn bết tắc, Irvy liền thay một bộ váy thật đẹp rồi cầm lấy chiếc ô và bước ra khỏi nhà. Cần phải đi dạo một lát.

Irvy lững thững bước đi trên con đường nằm giữa những bụi hoa cẩm tú cầu, cảm giác cô đơn làm sao, cô chợt ước rằng giá như có một ai đó đi bên cô vào lúc này, người ấy sẽ cầm chiếc ô thay cô, và trò chuyện cùng cô... Cơn mưa này chắc sẽ đẹp hơn?

Irvy bước lên sườn dốc, tiến về phía khu rừng. Đây là bí quyết của cô, thường thì chỉ cần đi dạo trong rừng một lát là cô sẽ lại viết trôi chảy ngay thôi.

Những tán cây ướt đầm, mùi lá mục của thảm rừng. Irvy đưa mắt sang bên trái, cây cầu gỗ bắc ngang một dòng suối. Chợt, cô thấy một bóng người...

“Sao? Huệ Nha bỏ đi rồi sao?” - Hainiido ngạc nhiên hỏi.

“Ừ, sáng dậy tớ không thấy cô ấy đâu nữa.” - Xuyên Sơn lo lắng nói, anh đã tìm khắp các phòng trong nhà.

“Cô bé này lạ ghê. Đi đâu được chứ? Hay là cô ấy đã nhớ lại được rồi?” - Hainiido đoán.

“Không.” - Xuyên Sơn lắc đầu - “Nếu đã trở lại bình thường thì cô ấy không thể ra đi mà không nói câu nào như thế.”

“Cũng đúng. Vậy...”

Ring!

Bỗng có tiếng chuông cửa. Xuyên Sơn liền ra mở. Là Hiên Hạ, cô mỉm cười nói:

“Em mang cho Huệ Nha thêm mấy bộ váy để em ấy có thể thay.”

“Cám ơn em. Nhưng...” - Xuyên Sơn thở ra một hơi nặng nề - “Giờ chúng ta phải đi tìm cô ấy đã. Sáng nay cô ấy đã bỏ đi rồi.”

Rồi Xuyên Sơn, Hainiido và Hiên Hạ cùng lên chiếc xe ô tô cũ của anh để đi tìm Huệ Nha. Họ cho xe lượn mấy vòng trong thị trấn mà vẫn không thấy bóng dáng nàng đâu. Trong lòng Xuyên Sơn càng lúc càng nôn nao, trời mưa lớn thế này Huệ Nha đi mà không mang dù lại không có tiền bạc hay giấy tờ tùy thân gì...

“Lạ thật, cô ấy không thể đi xa đến vậy chứ?” - Hiên Hạ nói.

“Còn khu rừng.” - Hainiido nói - “Chúng ta thử tìm trong rừng xem.”

Ai kia? Đó có phải là... Irvy nhìn theo bóng người đang chậm rãi bước đi trên cây cầu gỗ, một cô gái trong bộ váy ngắn màu tím.

“Huệ Nha!” - Irvy cất tiếng gọi, cô bước nhanh lên cầu.

Huệ Nha không quay nhìn lại, nàng vẫn bước tới, hướng về phía bờ bên kia.

“Huệ Nha, em đi đâu vậy?” - Irvy đã đuổi kịp, cô đặt bàn tay lên vai áo Huệ Nha.

Nàng dừng bước, từ từ quay nhìn Irvy, ánh mắt trong veo như ánh trăng.

“Coi kìa, em ướt hết cả rồi.” - Irvy đưa ô lên che mưa cho cả hai - “Sao em không mang dù theo? Mà em vào rừng làm gì vậy? Xuyên Sơn đâu?”

“...” - Nàng toan quay đi.

Irvy liền tóm lấy cánh tay Huệ Nha, giữ lại:

“Cô bé này, người lớn hỏi thì phải trả lời chứ? Trời mưa em lang thang vào rừng nguy hiểm lắm, nhỡ trượt chân thì sao? Về nhà chị, rồi chị sẽ gọi Xuyên Sơn đến đón.”

Nói rồi Irvy kéo Huệ Nha đi về hướng thị trấn.

Xoạt!

Nàng gỡ tay Irvy ra, quay người bước về hướng ngược lại.

“Hừ, em thật không biết nghe lời gì cả!” - Irvy bóp chặt cán chiếc ô - “Đã vậy chị sẽ dùng biện pháp mạnh.”

Irvy đuổi theo nắm lấy cánh tay Huệ Nha lôi nàng trở lại. Nàng lại cố gắng gỡ tay Irvy, nhưng lần này không gỡ nổi.

“Không được chống cự, đi về theo chị. Hai cái gã Xuyên Sơn và Hainiido làm gì mà để em một mình đi vào đây!” - Irvy nhũu mày, định bụng về sẽ hỏi tội hai người kia.

Bỗng...

Ở phía đầu cầu xuất hiện hai gã thanh niên tóc xanh, tóc tím! Chúng cười hô hố:

“Ồ, xem ai kìa! Chúng ta lại gặp nàng rồi, đúng là duyên... trời định! Há há há!”

Irvy dừng bước, cảnh giác nhìn hai gã thanh niên kia. Huệ Nha thì chẳng thèm liếc tới chúng, nàng vẫn chăm chú... gỡ tay Irvy khỏi cánh tay mình.

“Này em gái câm, còn nhớ bọn anh không? Hôm nay thay váy mới đẹp thế nhờ.” - Thêm hai gã tóc nhuộm nữa lù lù xuất hiện ở đầu còn lại của cây cầu gỗ - “Mà chúng ta còn được bonus thêm một người đẹp nữa này! Ka ka!”

Irvy hiểu ngay ra tình hình, cô khẽ hỏi Huệ Nha:

“Đây có phải bọn cướp mà em gặp phải hôm trước không, Huệ Nha?”

Ầm ầm!

Tiếng sấm rền.

Bốn tên lưu manh khệnh khạng tiến đến gần hai cô gái từ hai đầu của cây cầu, như những con sói dữ dòn hai con cừu non, khuôn mặt chúng vô cùng đắc chí:

“Hai cô em xinh tươi hết đường thoát nhé! Để xem hôm nay còn ai tới cứu nữa không? Khả khả!”

“Hôm nay bọn anh sẽ vui vẻ với hai em tới bến luôn, hô hô!”

37. Chương 21 - Diệt Trùm (ii)

II

Irvy nhắm mắt lại, khi mở mắt ra trong đôi mắt cô đã ngập đầy... tử khí! Cô dần giọng:

“Lũ cặn bã của xã hội! Câm giọng cười khốn nạn của chúng mày lại!”

“Ồ.” - Bốn tên lưu manh có vẻ hơi bất ngờ trước phản ứng mạnh mẽ của Irvy - “Bé cưng này nóng tính thế?”

“Nhưng như thế lại càng... kích thích bọn anh hơn, hé hé...”

BỐP!!!

Gã lưu manh tắt ngay tiếng cười bởi đòn cước cực nhanh của Irvy, cô tung chân đạp một cú trời long đất lở vào bụng hắn khiến hắn văng xa mười mấy thước!

“Con này... mày...”

BỤP!!!

Tên đứng cạnh còn chưa kịp phản ứng thì đã lĩnh ngay một cú chặt tay hiểm hóc vào cổ, hấn văng đi, lưng đập rầm vào thành cầu.

Hai đòn đánh chớp nhoáng hạ ngay hai đối thủ! Khi còn học trung học ở Nhật, Iriver đã từng là một yankee huyền thoại, đứng đầu 12 trường ở khu vực Tây Tokyo, trình độ võ công thuộc dạng thượng thừa. Sau khi tốt nghiệp cô đã rửa tay gác kiếm, đến hôm nay bất đắc dĩ mới lại phải dùng đến bạo lực.

Hai tên lưu manh còn lại toát mồ hôi hột, chẳng dám xông lên mà quay người... chạy thục mạng vào rừng.

Iriver lại nắm tay Huệ Nha kéo đi:

“Em thấy đấy, đi vào rừng rất là nguy hiểm. Mau theo chị về nhà.”

Pập!

Gã tóc xanh đang nằm lê lét trên sàn cầu chợt vươn tay ra nắm lấy... cổ chân Huệ Nha!

Bốp!

Iriver liền sút một cú nháng lửa vào mặt hắn.

Pập!

Đến lượt gã tóc tím nhào đến tóm cổ chân Huệ Nha!

Phập!

Iriver dẫm thẳng gót giày cao gót vào cánh tay hắn. Vậy mà... cả hai tên vẫn không chịu buông, bàn tay chúng vẫn nắm chặt lấy cổ chân của Huệ Nha. Iriver bực mình quát lên:

“Mấy thằng này là zombie hay sao? Dai quá thể!”

Rầm Rập!

Cây cầu gỗ đang rung lên bởi những bước chân hùng hổ của... hàng chục gã thanh niên đầu gấu! Chúng đang từ rừng cây bước ra và tràn lên đông nghịt cả cây cầu! Thì ra hai tên lưu manh kia đã chạy đi gọi thêm đồng bọn, giờ chúng trở lại với nụ cười đều giả quen thuộc:

“Hè hè, đừng vội đi thể hai em. Ở lại chơi với bọn anh đã.”

“Khu rừng này là địa bàn của băng X- Hero bọn anh đấy, hai em không biết sao? Hê hê!”

Trước lũ đầu gấu đông đảo, Iriver vẫn chẳng hề có chút nao núng, cô lạnh lùng đáp lại chúng:

“Một lũ súc dãi vai rộng tụ tập lại để ăn cướp chứ hero cái gì! Biến hết, nếu không đừng trách chị không nương tay!”

Lũ đầu gấu kia không những áp đảo về số lượng mà trên tay chúng còn lăm lăm những chiếc gậy gỗ và dùi cui. Chúng đương nhiên là chẳng coi lời đe dọa của Iriver ra gì:

“Ha ha, em gái khẩu khí được lắm! Nhưng gặp phải bọn anh thì thân tàn ma dại nha em!”

Iriver đưa chiếc ô cho Huệ Nha cầm, cô khẽ bảo:

“Em đợi chị một chút, chị phải dọn xong đám cỏ dại này đã.”

Và cô dẫm lên người hai gã đang nằm dưới đất để tiến về phía đám đầu gấu kia, những bước chân đầy vững vàng, kiêu hãnh.

Chúng hò hét lao vào cô!

Một trận chiến không thể khốc liệt hơn!

Iriver một thân một mình tung hoành giữa mấy chục gã thanh niên to khỏe, tả xung hữu đột, uy dũng ngất trời. Nhiều tên bị đánh văng, nhiều tên thì gục xuống. Chỉ trong ít phút, Iriver đã loại ra khỏi vòng chiến đấu ít nhất hai chục mạng, bộ váy màu xanh lam rực rỡ trong màn mưa, cô chẳng khác nào một nữ chiến thần.

Lũ đầu gấu càng hăng máu, huy động toàn bộ lực lượng của băng X- Hero, chúng dồn tới bủa vây kín đặc quanh Irvy, gây gộc vung lên dồn dập!

Bốp! Bịch!

Irvy trúng phải một cú vọt vào lưng, rồi thêm một cú vào bụng, những đòn đánh cực kì tàn bạo.

Trúng thương, sức chiến đấu của cô giảm dần, trong khi lũ đầu gấu vẫn còn quá đông...

Chúng tấn công từ mọi hướng khiến cô không kịp ứng phó...

Cuối cùng...

... Irvy ngã quỵ xuống sau những cú đấm hội đồng tới tấp của lũ ác ôn hung hãn...

Rào Rào!

Những làn mưa lạnh như nước đá vẫn đổ xuống không ngừng. Irvy nằm run rẩy trên sàn cầu, cô không sợ hãi những vết thương đau nhói trên thể xác khiến cô không thể gượng dậy được nữa, máu ứa ra đỏ thẫm ngực áo, thẫm thướt vô cùng.

Đám đầu gấu cười man rợ:

“Bọn anh đã bảo chừng rồi, nhẹ nhàng không muốn! Người đẹp thì chỉ có nghĩa vụ hầu rượu các anh thôi, bướng bỉnh thì ăn đòn!”

“Còn con bé kia vấy tím kia nữa, bắt lấy cả hai đứa! Hai chị em đều xinh, bữa nay chúng ta tha hồ mà thỏa mãn nhu cầu, hô hô...”

Bộp! Bộp! Bộp!

Ba chiếc giày - 2 chiếc thể thao và 1 chiếc cao gót - từ không trung bay vọt xuống đáp trúng mặt ba tên đầu gấu khiến chúng... gãy liền mấy chiếc răng, ngã bật ra đất.

Bọn còn lại nhao lên:

“Mẹ! Đứa nào dám?!”

“Viện... binh... đến... rồi!” - Irvy gượng cười, cô đã nhận ra ba chiếc giày này.

38. Chương 21 - Diệt Trùm (iii)

III

Từ phía đầu bên kia cây cầu là sự xuất hiện của... Xuyên Sơn, Hainiido và Hiên Hạ!

“LÀM GỎI CHÚNG NÓ!!” - Lũ đầu gấu đồng loạt gầm thét rồi rầm rập xông lên.

Xuyên Sơn cùng Hainiido và Hiên Hạ đã bước tới bên Huệ Nha đang cầm ô đứng ở đoạn giữa cầu. Xuyên Sơn rất nhẹ nhõm vì nàng không bị thương tích gì, anh nói:

“Huệ Nha, em hãy lùi về phía sau, để bọn anh giải quyết chúng.”

Hainiido nở nụ cười:

“Xuyên Sơn, hôm trước cậu đã quá nhẹ tay còn hôm nay hãy nện cho chúng một trận ra trò vào.”

Hiên Hạ cũng đang thủ thế:

“Chủ tịch, bọn em tới hơi muộn, nhưng nhất định sẽ trả thù cho chị!”

Băng đảng đầu gấu đã tràn tới! Xuyên Sơn, Hainiido và Hiên Hạ bay người lên lao thẳng vào bọn chúng. Những đòn đánh đầy phần nộ lập tức được tung ra. Cây cầu hỗn loạn trong màn mưa dày đặc.

Hainiido vốn thành thạo môn võ Jiu Jitsu - nhu thuật Brazil chiến đấu vô cùng mạnh mẽ đánh bay nhiều đối thủ. Hiên Hạ với sở trường chính là Taekwondo cũng chẳng hề kém cạnh, cô đá văng liên mấy tên đầu gấu xuống suối. Còn Xuyên Sơn tung ra toàn các chiêu võ dân tộc cổ truyền rất lạ mắt và điêu luyện. Irvy lúc này cũng đã hồi sức, cô nhanh chóng tham chiến cùng những người bạn của mình. Bốn người sát cánh chiến đấu bên nhau, phối hợp và tương trợ cho nhau khiến lũ đầu gấu tuy đông cũng dần trở nên tan tác.

Trong khi đó, Huệ Nha chẳng cần biết thắng thua ra sao, nàng ngồi tựa vào thành cầu và lặng lẽ nhìn những làn mưa bay xuống con suối.

Trận chiến có vẻ đã kết thúc. Lũ đầu gấu nằm la liệt trên sàn cầu. Nhóm của Xuyên Sơn tuy cũng phải hứng chịu nhiều thương tích nhưng vẫn có thể đứng trụ.

Chợt...

Thình! Thình! Thình!

Tiếng bước chân dậm lên nền đất!

Từ khu rừng đang hiện ra một gã... khổng lồ!

Tên trùm của băng X- Hero, một gã người da đỏ cao lớn lừng lững như một tòa tháp đá, trên cơ thể vạm vỡ nổi chằng chịt các đường gân cùng các hình vẽ hoa văn kì lạ. Và... trên tay hắn đang kéo lê theo một chiếc rìu sắt ngoại hạng!!!!

39. Chương 21 - Diệt Trùm (iv)

IV

“Trời! Cứ tưởng xong hết rồi chứ...” - Hiên Hạ thở dài ngao ngán.

“Diệt nốt tên này rồi về ngủ một giấc. Thức cả đêm qua...” - Hainiido uể oải nói.

“Anh thức làm gì vậy?” - Hiên Hạ hỏi.

“Cậu ta chơi vĩ cầm.” - Xuyên Sơn đáp thay.

Irvy bưng bưng nhìn Hainiido:

“Hainiido! Anh dám thức thâu đêm sao? Đừng quên anh sắp phải tham gia trận chung kết ở Illen đấy, liệu mà giữ sức.”

“Tôi biết rồi, chủ tịch.” - Hainiido nhỏ nhẹ nói.

“Mọi người nên chú ý tới tên kia một chút, trông hắn có vẻ nguy hiểm đấy.” - Hiên Hạ nhắc.

Thình! Thình! Thình!

Tên trùm X- Hero đã nện bước tiến lên cây cầu khiến từng tấm gỗ run rẩy, trong đôi mắt hắn vẫn vùn vùn những tia máu, chiếc rìu vĩ đại trên tay chực chờ giáng trận lôi đình! Hắn quát ầm ầm:

“Chó chết! Chúng mày phải chết! Tao sẽ băm nát cả bốn đứa chúng mày!”

“Ai lên trước đây?” - Hainiido khẽ nói.

“Để tôi.” - Xuyên Sơn bước lên.

“Không được.” - Irvy liền ngăn lại - “Hắn có vũ trang đấy, hai anh còn trận chung kết, nhờ bị chém vào chân thì sao? Cứ để hắn cho em.”

“Đừng, chủ tịch!” - Hiên Hạ giữ Irvy lại - “Chị đang bị thương nặng không đấu lại hắn đâu. Hãy để em giải quyết trận này.”

Bốn người cứ tranh cãi mãi vẫn không quyết được ai sẽ là người đánh tiên phong. Tên trùm không đợi được nữa, điên tiết rống lên:

“ME! CHÚNG MÀY DÁM KHINH TAO SAO! TAO GIẾT HẾT!”

Và hấn vung cây rìu lên hùng hổ lao tới!

Vụt! Vụt!

Cây rìu nặng nề xé toạc màn mưa! Nhóm của Xuyên Sơn vội vàng tản ra né tránh, cảm nhận hơi thở của thần chết sát rạt!

Tên trùm X- Hero tấn công với một uy vũ khủng khiếp! Hấn không những có lợi thế về ngoại hình lại được trang bị hung khí, trong khi nhóm bốn người của Xuyên Sơn thì đã hao tổn phần lớn sức lực cho trận đánh với lũ tay chân trước đó nên giờ không còn đủ năng lượng nữa.

BỐP!!!

Hainiido trúng phải một đòn cước kinh hồn của tên trùm vào vòm ngực! Cả người anh bay đi ngã đè lên xác mấy tên đầu gấu, máu trào ra trên miệng.

RẦM!!!

Lần này đến lượt Hiên Hạ trúng đòn, tên trùm vung tay hất cô ngã vấp vào thành cầu, bầm tím cả mạng sườn.

RẦM! RẦM!

Xuyên Sơn và Irvy từ hai hướng bay tới vùng những cây gậy gỗ đập thẳng vào đầu và vai tên trùm. Nhưng... hai cây gậy nát vụn trong khi tên trùm chẳng chút trầy xước. Và hấn đáp trả bằng những cú quyền cước mạnh rung người khiến Xuyên Sơn và Irvy bắn văng đi, ngã lăn lóc như những con búp bê bị vứt bỏ.

Rào Rào!

Mưa vẫn không ngừng trút xuống đầy thảm sầu, thê lương.

Cả Xuyên Sơn, Hainiido, Hiên Hạ và Irvy đều đã trọng thương, không thể gượng dậy nổi...

Tên trùm đứng sừng sững giữa bãi chiến trường, cất tiếng cười ồm ồm như thần Sấm:

“HA HA HA! Lũ nhãi nhép chúng mày mà dám làm loạn ở địa bàn của tao sao! HA HA...”

Chợt... Hấn ngưng tiếng cười. Đưa ánh mắt nhìn xuống.

Huệ Nha đang... nhẹ nhàng lướt tới, chiếc ô nàng đã bỏ lại vì nàng đâu ngại gì mưa, mái tóc nàng ướt đầm cùng bộ váy tím dính sát trên thân hình thon thả, mảnh mai. Ban này lũ đầu gấu dàn trận kín cây cầu khiến nàng chẳng còn chỗ để đi qua, còn bây giờ vì đường đã thông nên nàng lại tiếp tục cất bước tiến vào rừng.

Tên trùm cau đôi lông mày rậm rạp nhìn Huệ Nha, con bé này đi tới gần hấn mà cứ thản nhiên như không, chẳng có chút gì tỏ ra e sợ cả, lão quá! Hấn quát:

“Con kia, đứng lại!”

Ánh mắt sáng trong của Huệ Nha vẫn hướng thẳng về phía trước, nàng vẫn chậm rãi bước tới.

“Mày...” - Cả người tên trùm rung rung tức tối - “Mày dám bơ tao sao! Tao bảo ĐỨNG LẠI!!!!”

Nét mặt Huệ Nha vẫn chẳng mấy may thay đổi, vẫn là vẻ dịu dàng, thanh thản ấy, như thể nàng không hề nhìn thấy tên trùm ác ôn đang đứng đó.

Tên trùm chằm chằm nhìn Huệ Nha đang phớt lướt ngang qua mình, trong đôi mắt hấn đã tràn ngập một màu đỏ! Hấn gào thét:

“Con này mày chán sống rồi phải không? ĐỨNG LẠI NGAY!!!!”

Huệ Nha đương nhiên là vẫn bước tiếp, nàng cần phải đi vào rừng.

Tên trù đang trong cơn khát máu điên cuồng, hấn gầm lên:

“Khốn kiếp! TAO GIẾT!!!!”

Và hấn vung cây rìu khổng lồ lên...

Xuyên Sơn đứng tim, anh đang ở quá xa và đã kiệt sức không cách nào ứng cứu kịp nữa rồi, tên trù như một hung thần chuẩn bị giáng lưỡi rìu sắc lẹm xẻ đôi thân thể Huệ Nha!!!!

Không, Huệ Nha...

Xuyên Sơn tuyệt vọng...

Lưỡi rìu đã bổ xuống đầu nàng...

40. Chương 21 - Diệt Trù (v)

V

GRÀOOOO!!!!

Một tiếng gầm đầy thịnh nộ chọt vang lên từ rừng cây khiến tên trù khựng lại.

Và...

Một con sư tử tuyết đang hùng dũng phóng mình lên cầu!

Rất nhanh, con sư tử chồm lên vồ lấy tên trù X- Hero!

Cả người và thú lẫn lộn trên sàn cầu, con sư tử với bộ hàm chắc khỏe và các móng vuốt sắc nhọn trong khi tên trù lại có một sức mạnh phi thường, một cuộc quần thảo dữ dội khiến cả cây cầu như sắp sập xuống!

Huệ Nha đã dừng bước, từ từ quay người lại, nàng đã... nhận ra con sư tử tuyết. Trong một thoáng, nàng bỗng ngập ngừng, không biết nên đi tiếp hay nên ở lại.

Con sư tử tuyết đã ngoạn được vào bả vai tên trù, nhưng tên trù không hề tỏ ra đau đớn, và cánh tay còn lại của hấn bắt ngờ giáng một đòn quyền cực mạnh và hiểm hóc vào mang tai con sư tử! Một đòn đánh ở cự li gần mà tạo ra một lực khủng khiếp khiến con sư tử to lớn văng hấn sang một bên, nằm thoi thóp.

Tên trù lừng lững đứng dậy, hấn nhặt cây rìu lên và tung ra một nhát chém tàn khốc thẳng vào vùng ức con sư tử!

Máu bắn ra tung tóe...

Huệ Nha đứng bất động, nhưng dường như hai nắm tay nàng đang run run co lại. Con sư tử ấy đã chở nàng đến thị trấn này, nàng đã ở trên lưng nó suốt mấy ngày đêm, đi qua thảo nguyên, đi qua những cánh rừng rậm rạp, nhưng bây giờ...

Tên trù X- Hero lại quay đầu chiếu ánh mắt đỏ quạch vào Huệ Nha, bả vai bên trái của hấn bết máu khiến hấn càng điên dại hơn, và hấn bắt đầu dậm bước tiến về phía nàng, cây rìu được kéo lê bằng bàn tay phải.

Huệ Nha vẫn đứng lặng, ánh nhìn của nàng đang tập trung vào xác con sư tử tuyết, như thể nàng muốn biết nó còn sống hay không.

Ầm Ầm!

Sấm chớp sáng rực nền mây đen.

Tên trùm đã đứng sừng sững trước mặt Huệ Nha, bóng tối từ hắc bao trùm lên nàng, giọng hắc cất lên thật tàn nhẫn:

“Con ranh, giờ tao sẽ làm thịt mày!”

Và hắc bỏ cây rìu xuống nàng!!!!

Xoẹt!

Lưỡi rìu bén sắc chỉ sượt qua cánh tay Huệ Nha, vì ngay ở giây cuối cùng nó đã bị... đổi hướng!

Tên trùm vừa phải nhận một cú đâm thần sầu vào gáy khiến hắc bổ trật mục tiêu. Hắc lão đảo nhưng rồi nhanh chóng lấy lại trọng tâm và quay người lại:

“Đứa nào!”

Đó là... Xuyên Sơn, sức mạnh tinh thần đã giúp anh có thể vực dậy, vì anh quyết tâm phải bảo vệ Huệ Nha đến cùng. Và bây giờ anh sẽ chiến đấu bằng tất cả nguồn năng lượng còn tiềm ẩn trong mình!

“Thằng này mày thích đâm đầu vào chỗ chết thì tao sẽ ĐÁP ỨNG!”

Tên trùm cuồng loạn vung rìu lên bổ xuống Xuyên Sơn!

RẦM!

Cây rìu phá nát sàn cầu tạo ra một hố thủng lớn. Còn Xuyên Sơn đã kịp lách người sang một bên. Và bây giờ là đòn tấn công của anh! Một liên hoàn quyền được tung ra, bằng những chiêu thức mãnh liệt và cổ xưa nhất, cuồng bạo và sơ khai, không còn sự nhân nhượng, không còn khoan dung. Mười ba đòn quyền vào tất cả các vị trí trên người tên trùm khiến hắc không còn biết trời trăng gì nữa. Và đòn thứ mười bốn, đòn quyết định, giáng thẳng vào giữa khuôn mặt xấu xa của hắc!

CHÁT!!!!

Tên trùm nặng nề bắn văng vào thành cầu khiến cả dãy thành cầu nát vụn, còn bản thân hắc thì... bay thẳng xuống con suối. FULL TIME!

...

Trong những lần mưa không ngớt, Xuyên Sơn tiến tới bên Huệ Nha, anh bỗng sững người lại. Trên cánh tay Huệ Nha, ở vị trí vết cắt của lưỡi rìu, đang chảy ra... một dòng máu... máu bạc!

Một dòng máu óng ánh màu bạc!!

Xuyên Sơn bước lại gần Huệ Nha, anh xé một mảnh áo của mình và băng vết thương lại cho nàng. Anh không còn bất ngờ nữa, bởi đêm qua khi đôi mắt nàng phát sáng anh đã biết nàng không phải người bình thường.

Nàng là một điều gì đó rất... khác biệt!

41. Chương 22 - Huy Am (i)

I

Lần đầu tiên cô gặp anh là vào một ngày mưa, cô còn nhớ rất rõ. Vậy mà, đã 10 năm rồi.

...

Trường tiểu học Illenra. Trên khoảng sân trường mưa trắng xóa, một cô bé 8 tuổi rất xinh đang chạy về phía dãy lớp học. Bộ váy đồng phục trên người đã ướt nhẹp vì cô chẳng mang ô, hôm nay là ngày đầu tiên đi học mà cô lại đang muộn giờ. Chợt...

Xoap!

Cô bé ngã sóng soài. Chân cô vừa vấp phải thứ gì đó. Đau quá, đầu gối cô đã rướm máu rồi. Mưa chẳng thương, cứ tuôn xuống mãi. Cô bé vừa đau vừa lạnh, bàn tay nhỏ bé run run ôm chặt vết thương. Bây giờ thì trễ giờ thật rồi, cô cảm thấy chẳng thể đứng lên đi tiếp được nữa.

Lộp bộp!

Một tán ô chọt giương ra trên đầu cô bé, những giọt mưa trong suốt lăn tròn trên vành ô.

Cô bé chậm chậm ngước nhìn lên.

Một cậu bé trạc tuổi đã đến bên cô từ lúc nào, tay cậu giơ ra chiếc ô màu trắng, đôi mắt cậu thật sáng, và đôi môi cậu đang mỉm cười:

“Cậu có đau lắm không?”

Cô bé chột lúng túng cúi đầu xuống, không biết trả lời sao.

Cậu bé nhìn vết trầy xước trên đầu gối cô, giọng lo lắng:

“Chân cậu bị thương rồi, sao đi vào lớp được. Hay là để tớ công cậu nhé?”

“Thôi...” - Cô bé vội từ chối - “Người tớ đang ướt, bẩn lắm...”

“Chẳng sao đâu.” - Cậu bé nhẹ nhàng nói, rồi... quăng chiếc ô xuống đất.

Bộp!

“Cậu nhìn xem, giờ tớ cũng ướt hết rồi này.” - Cậu bé cười rồi ngồi xuống bên cô bé - “Đi nào, tớ sẽ công cậu. Sắp muộn giờ rồi đây.”

“Cám... ơn... cậu.” - Cuối cùng cô bé cũng leo lên lưng cậu bé.

Rào Rào!

Trên sân trường mưa rơi, chỉ có hai bóng hình nhỏ bé ấy.

“Chỉ còn 100 mét nữa thôi, cố lên.” - Cậu bé lẩm nhẩm nói.

“Tớ... nặng lắm phải không?” - Cô bé ngại ngùng hỏi.

“Không, là vì sáng tớ chưa ăn gì, hi. Mà cậu tên là gì?” - Cậu bé hỏi.

“Y Tuyết.” - Cô bé đáp.

“Ồ, tên cậu đẹp ghê.”

“Còn cậu tên gì?”

“Xương Uy.”

“Xương Uy? Tên cậu hơi... lạ.”

“Chẳng biết, mẹ tớ đặt cho tớ mà.”

“Thế à, thế tên mẹ cậu là gì?”

“Mộc Uyên.”

“Mộc Uyên, nghe thật là đẹp. Nhưng Mộc Uyên có nghĩa là gì?”

“Mộc Uyên nghĩa là... À để tớ về hỏi mẹ đã nhé.”

“Ừ.”

“Mà cậu học lớp nào vậy, Y Tuyết?”

“3 A.”

“Lớp tớ mà. Thế cậu là học sinh mới chuyển đến sao?”

“Ừ.”

“Hay quá, tớ sẽ công cậu vào lớp luôn.”

...

Ngay từ những giây phút ấy, cô đã nghĩ rằng sau này mình và anh sẽ bên nhau mãi mãi.

Nhưng rồi...

Quá nhiều việc đã xảy ra, khoảng cách giữa hai người cứ ngày một xa.

Và đến bây giờ, mọi thứ trong lòng cô đều đã sụp đổ rồi.

42. Chương 22 - Huy Am (ii)

II

Cha của Y Tuyết là ông trùm băng Hajal, băng đảng xã hội đen gồm hơn 10.000 thành viên chỉ tính riêng tại Illen. Trong đó Y Tuyết được giao cho một nhánh nhỏ gồm 135 người, các thành viên trong nhóm đa phần đều được cô thu phục qua các trận chiến.

Đại bản doanh của Y Tuyết là một tòa lâu đài cổ hoang phế nằm bên sông Inins. Thiên Nhi đã bị đám đàn em của Y Tuyết áp giải tới đây. Chúng dẫn cô qua cánh cửa gỗ khổng lồ, tiến vào khu tiền sảnh rộng mênh mông. Trần nhà cao vợi với một chiếc đèn chùm đồ sộ lộng lẫy, nhưng nay đã giăng đầy bụi bặm và mạng nhện. Trên các vách tường đá kiên cố bám đầy rong rêu, rêu phong, với các khung cửa kính rất lớn mà đa phần đều đã vỡ toang hay nứt rạn. Phía cuối tiền sảnh là một cầu thang đã xám rộng 3 mét dẫn lên các tầng trên.

Thiên Nhi vùng vẫy la hét:

“Bọn khốn này chúng mày mau thả tao ra, nếu không...”

Reeet!

Y Tuyết dí chiếc dùi cui chích điện vào bụng Thiên Nhi khiến cô cứng đờ người:

“Câm miệng! Tới đây rồi mà mày còn dám la lối sao? Giải nó ra kia.”

Thiên Nhi bị đưa tới bên một vách tường, và rồi cả hai chân hai tay của cô đều bị khóa chặt vào trong những chiếc cùm sắt gắn trên đó. Y Tuyết cùng đám thủ hạ đứng vây quanh, cười ngạo nghễ:

“Ha ha, nhìn nàng tiểu thư cao sang giờ có khác gì một con nô lệ không?”

Thiên Nhi vừa nhục nhã vừa giận dữ, nhưng trong cô lúc này những nỗi sợ còn nhiều hơn, đám xã hội đen này chẳng việc gì là không thể làm, Xương Uy vì sao lại có quan hệ với chúng?

Y Tuyết đứng đỉnh bước lại gần Thiên Nhi, giọng điệu giễu cợt:

“Mày cảm thấy thế nào, tiểu thư? Tao đón tiếp khách quý không tệ chứ? Để tao mang trà ra nhé, hay ban nãy mày uống nước mưa no rồi? À, để xem tao nên làm gì với mày bây giờ nhỉ? Tao muốn mày được trải qua những giây phút thật tuyệt vời và đáng nhớ, ha ha ha...”

Phụt!

Thiên Nhi phun nước bọt vào mặt Y Tuyết. Y Tuyết phản xạ rất nhanh, cô nghiêng đầu sang một bên để tránh nhưng... vẫn bị dính một ít vào tóc.

Chát! Bốp!

Y Tuyết vung tay tát liền hai phát tóa lửa vào mặt Thiên Nhi:

“Mất đây! Mày quen thói cười lên đầu lên cổ người khác rồi phải không, con ranh này? Nhưng ở đây mà láo với chị thì ngu lắm đó em ạ.”

Thiên Nhi chau mày nhìn thẳng vào mắt Y Tuyết, đành giọng đáp lại:

“Mày nghĩ tao sợ mày sao? Đồ chó, cái băng cướp cạn hạng bét của mày ba tao quét một phát là sạch! Mày chưa biết... Á!!!”

Phập!

Một lưỡi dao sáng loáng phóng tới sát sạt khuôn mặt của Thiên Nhi, cắm ngập trên khe tường đá!!

Tốc độ và kĩ thuật phóng dao của Y Tuyết thật hoàn hảo, lưỡi dao vừa rồi chỉ để lại trên gò má Thiên Nhi một vết xước.

“Mày còn dám mở miệng ra là tàn đời nghe chưa.” - Y Tuyết gần giọng.

“...” - Thiên Nhi run rẩy mím môi lại, lưỡi dao lạnh ngắt vẫn ở sát bên mặt cô.

Y Tuyết từ tốn rút con dao khỏi vách tường, đôi môi nở nụ cười ma đạo:

“Để coi nào, sẵn có con dao này hay là tao... cắt một thứ gì đó trên người mày nhỉ?”

Thiên Nhi kinh khiếp trong lòng, cô biết ả Y Tuyết kia sẽ không chỉ dọa suông.

Y Tuyết lướt lưỡi dao trên làn tóc của Thiên Nhi:

“Tóc mày dài thật đấy, và mượt mà làm sao. Nhưng... tao thấy kiểu này không thực sự hợp với mày cho lắm, để tao cắt ngắn đi một chút sẽ đẹp hơn đấy, mày nghĩ sao?”

Thiên Nhi khẽ nuốt nước miếng, không dám động đây.

Lưỡi dao bén ngọt lại đang lướt trên làn da Thiên Nhi, xuôi theo cánh tay cô. Giọng Y Tuyết ngọt như đường:

“Hay là tao cắt mấy ngón tay của mày nhé, tao sẽ giữ làm kỉ niệm, hi hi, được không?”

” ! ” - Thiên Nhi lặng người, bụng dạ quặn thắt lại, ả ta định làm thật sao?!!

Y Tuyết lại chuyển mũi dao xuống... bầu ngực của Thiên Nhi:

“Chỗ này... tao thấy hơi chướng mắt. Mày có thấy vậy không?”

Thiên Nhi run rẩy, nước mắt chột trào ra trên mi, làm sao... làm sao để cô thoát khỏi chốn địa ngục này đây...

Y Tuyết bật cười:

“Coi kìa, mày sợ vãi ra rồi đó. Tao lại tưởng mày gan lắm chứ? Mà mày biết không...”

Y Tuyết chột hạ giọng mềm mỏng:

“Đã từ lâu rồi tao luôn muốn có một người em gái. Mày... làm em gái tao được không? Nhé?”

“Cái gì? Mày bị điên à?” - Thiên Nhi thoáng ngạc nhiên, ả này đang giở trò gì vậy chứ?

Y Tuyết cười thích chí:

“Vậy đi nha, hi hi. Thiên Nhi à, hôm nay chị sẽ giúp em... làm đẹp!”

Xooooat!!

Y Tuyết kéo mũi dao xuống xẻ một đường dọc suốt bộ váy của Thiên Nhi, lộ ra cả nội y màu trắng.

“Dừng lại! Mày... định làm gì?!” - Thiên Nhi kêu lên.

“Ngoan nào, em cứ tin ở chị.” - Y Tuyết mỉm cười dịu dàng rồi chột... xé toang chiếc váy của Thiên Nhi ra.

“Á! Mày...” - Thiên Nhi thoáng chốc đã chỉ còn bộ đồ lót trên người.

Đám đàn em của Y Tuyết đứng quanh đó không giấu nổi ánh mắt thèm thuồng trước thân hình nõn nà của Thiên Nhi, chúng nuốt nước bọt ừng ực.

“Mang đồ ra đây.” - Y Tuyết ra lệnh.

Một tên đầu gấu liền mang ra một chiếc va li màu bạc kính cẩn giao cho Y Tuyết. Y Tuyết chậm rãi mở va li ra, bên trong là một... bộ đồ nghề xăm hình.

Phải, Y Tuyết muốn rằng mỗi khi Xương Uy đụng vào Thiên Nhi thì hắn sẽ phải nhớ đến cô, nhớ đến những hình xăm trên cơ thể cô. Đây chẳng phải là cách trả thù tuyệt vời nhất hay sao, ha ha! Cô vợ tiểu thư xinh đẹp của hắn sẽ có một làn da được phủ kín những hình xăm nghệ thuật, hắn sẽ tha hồ mà hãnh diện suốt đời!

Thiên Nhi đã đoán ra được Y Tuyết định làm gì với mình, cô vùng vẫy, giãy giụa, nhưng những chiếc cùm quá chặt khiến cô hoàn toàn bất lực.

Y Tuyết cầm lên chiếc máy xăm với mũi kim nhọn hoắt, cười lạnh lẽo:

“Da em trắng mịn như thế mà để không thì hơi phí, chị sẽ xăm cho em vài hình. Em thích hình gì nào? Hoa, hay Rồng? Hay là xăm giống như chị nhé?”

“Khốn nạn! Mày dám không! Tao mà thoát ra được thì mày chết!” - Thiên Nhi la hét um sùm.

“Dán mồm nó vào, nhức đầu quá.” - Y Tuyết sai tên đàn em.

Một miếng băng dính lập tức được dán lên miệng Thiên Nhi khiến tiếng hét của cô im bật.

Y Tuyết tiến đến sát Thiên Nhi, nhìn chăm chú từ trên xuống dưới:

“Nên xăm chỗ nào trước nhỉ? Ngực? Mông? Bụng? À, bụng trước đi.”

Và mũi kim bắt đầu châm lên vùng da bụng của Thiên Nhi...

” !!! ” - Đôi mắt Thiên Nhi mở to hết cỡ, kinh hãi liếc nhìn xuống, nước mắt giàn giụa.

Y Tuyết cười nhẹ nhàng:

“Thiên Nhi, em có thể yên tâm về tay nghề của chị. Chị sẽ giúp em trở nên quyến rũ hơn, hi hi.”

43. Chương 22 - Huy Am (iii)

III

Bỗng, từ cửa lầu đài, một tên đàn em đang hốt hải chạy vào:

“Cô chủ, nguy rồi!”

Y Tuyết suýt lạc tay, quay đầu hỏi:

“Chuyện gì?”

Tên đàn em hốt hoảng đáp:

“Chúng ta bị bao vây rồi!”

“Bọn nào?” - Y Tuyết buông chiếc máy xăm xuống, tiến về phía cửa.

Bên ngoài, khoảng sân cỏ xanh ngắt trước cửa tòa lầu đài đã được nêm đầy những chiếc xe hơi, tất cả đều là xe màu đen! Và mấy chục tay vệ sĩ cao to trong những bộ áo vest đen thẫm đang lũ lượt mở cửa xe bước ra!

Y Tuyết hơi nhíu mày đánh giá lực lượng của phe địch. 15 chiếc xe với khoảng 60 gã mặt mũi đàng đàng sát khí. Cô giơ tay ra hiệu cho đám đàn em của mình tập hợp lại, chuẩn bị chiến đấu.

Mưa rơi trắng trời.

Từ trên chiếc xe sang trọng nhất, một bóng người trong bộ đồ vest cắt rất chuẩn đang hiên ngang bước xuống, một chàng trai với nét đẹp mạnh mẽ mà phong lưu, đôi mắt sáng ngời đầy khí chất, cùng mái tóc dài mượt mà buông tỏa sau lưng.

Đó chỉ có thể là... Thiên Hà.

Anh bật chiếc ô màu đen lên, hướng về phía Y Tuyết, quát lớn:

“Bọn kia, mau thả em gái tao ra! Nếu không tao sẽ san phẳng chỗ này!”

Khi này Thiên Hà đang ở nhà thì bỗng nhận được điện thoại từ hai tay vệ sĩ của Thiên Nhi báo hung tin tiểu thư bị bắt cóc. Thực ra mọi món đồ trên người Thiên Nhi từ chiếc bông tai cho tới đôi tất đều được gắn những con chip phát tín hiệu định vị, nên Thiên Hà nhanh chóng xác định được vị trí của Thiên Nhi và thần tốc hành quân tới đây ngay. Lòng anh thực sự đang rất âu lo và phẫn nộ!

Lũ đàn em của Y Tuyết đã kéo ra đứng đông nghịt ở sân thềm trước cửa lâu đài, những khuôn mặt bặm trợn háo hức nhập chiến. Y Tuyết bước lên đứng đầu, kiêu hùng cất giọng:

“Có ngon thì cứ thử lên xem!”

Đôi mắt Thiên Hà rực lửa, anh phát tay ra lệnh:

“Tất cả xông lên! Tiêu diệt hết bọn chúng! Không được bỏ sót!”

Và đám vệ sĩ vest đen lập tức tràn lên, hét vang trời như thiên binh.

Y Tuyết điềm tĩnh ra hiệu cho một đội tiến lên nghênh chiến. Lũ đầu gấu xám trở như ngựa thả cương, hùng hổ tràn xuống thăm cỏ.

Khoảnh khắc mà hai đội quân lao vào nhau, trên vòm trời mây gió vang rền một chuỗi những tiếng sấm kinh thiên động địa!

Cả hai bên đều thiện chiến, những đòn tấn công dũng mãnh khôn cùng, cả khoảng sân cỏ rộng lớn nhanh chóng bị cày nát, trong mưa và trong máu.

Thiên Hà vẫn đứng ở nguyên vị trí, đôi ánh mắt sáng theo dõi thế trận. Quân của anh với số lượng ít hơn nên có vẻ như đang dần thất thế. Cũng chỉ vì ngày hôm nay tập đoàn MFJ đang tập trung tổ chức một sự kiện lớn nên anh không thể huy động thêm người.

Ở phía lâu đài, Y Tuyết cũng đang bình thần quan sát chiến trường, cô vẫn còn phân nửa lực lượng trong tay, chẳng việc gì phải lo.

Mưa vẫn trút đổ rào rạt khắp đất trời.

Thiên Hà bắt đầu cất bước tiến vào trận đánh, những bước chân chậm rãi mà đầy uy phong.

Bốp!

Anh xuất chiêu, đập một tên đầu gấu ngã dập mặt.

Nhiều tên khác liền vây lấy anh!

Bốp! Bịch! Chát!

Thiên Hà chiến đấu như nhập thần, mặc dù cánh tay trái của anh đang phải bó bột còn tay phải thì bận cầm ô, nhưng chỉ với đôi chân cũng là quá đủ để anh hạ gục một loạt đối thủ bằng những chiêu cước đẹp và mạnh mẽ phi thường.

Nắm tay Y Tuyết xiết chặt lại, tối hôm qua khi đụng độ anh trai của Thiên Nhi trên đại lộ Elci, cô đã có chút xem thường hắn, giờ mới bắt đầu thấy mình đã lầm. Ngoài Xương Uy ra cô chưa từng thấy ai uy dũng đến vậy.

Tên phó tướng của Y Tuyết đang nôn nóng được xuất trận:

“Cô chủ, tên kia khá quá, một mình hấn hạ gần hết quân tiên phong của chúng ta rồi. Xin hãy để đội của tôi lên tiếp ứng!”

“Không cần.” - Y Tuyết lạnh lùng nói - “Ta sẽ đích thân hạ hắn.”

Và Y Tuyết bắt đầu bước xuống những bậc thềm đá, tiến về phía Thiên Hà.

Cuộc đấu của hai chủ tướng bắt đầu!

Thiên Hà và Y Tuyết đứng đối diện với nhau trong những làn mưa lạnh ngắt, dưới bóng của tòa lâu đài sừng sững cổ xưa. Trong ánh mắt hai người là những ngọn lửa dữ dội!

Hồi còn nhỏ Thiên Hà rất thích chơi game phiêu lưu Giải cứu công chúa, chỉ có điều trùm cuối thường là rồng lửa hay quái vật khổng lồ chứ không phải là... một cô gái như thế này, và lại còn là một cô gái rất xinh đẹp nữa chứ. Tuy nhiên, dù có xinh đẹp đến đâu, dù có là Hằng Nga hay Bạch tuyết mà dám đụng vào em gái của anh thì anh cũng nhất quyết không dung tha! Đúng vậy, anh sẽ tiêu diệt mọi chướng ngại vật để tiến vào lâu đài và giải thoát nàng công chúa bé nhỏ Thiên Nhi của anh!

“Này cô em.” - Thiên Hà cất giọng - “Muốn sống thì mau rút lui, còn không đừng trách cước thuật của anh đây vô tình!”

Y Tuyết mỉm cười băng giá:

“Khỏi nói nhiều, tới luôn đi!”

“Được thôi, nếu cô em thích.” - Thiên Hà quăng chiếc ô sang một bên, mái tóc và y phục của anh lập tức nhuốm trong màn mưa.

Cả đám vệ sĩ lẫn đám đầu gấu đều hồi hộp theo dõi cuộc đấu của hai người mạnh nhất.

Vụt!

Thiên Hà bay người lên, cước tung ra không hề nhân nhượng! Y Tuyết vung tay đỡ, cảm nhận một lực cực mạnh khiến cô phải lùi về sau vài bước.

Thiên Hà tiếp tục tấn công, nhưng... với một cánh tay bị thương khiến khả năng xoay trở của anh rõ ràng không thể bằng Y Tuyết. Một pha lơ đã và Thiên Hà ngay lập tức lãnh chịu hậu quả, Y Tuyết chớp nhoáng tung ra một đòn quyền sát thủ trúng giữa ngực anh!

BỐP!!!

Thiên Hà bắn văng xuống nền cỏ sũng nước, nằm bất động.

Một, hai, ba, bốn...

Y Tuyết quay đi, hờ hững nói:

“Cũng chỉ đến vậy.”

“Đứng lại!” - Thiên Hà đang gượng đứng dậy - “Chưa xong đâu!”

Trận đấu lại tiếp tục. Thiên Hà nỗ lực chiến đấu hết sức mình, bởi Thiên Nhi đang đợi anh, anh không thể khiến cô bé thất vọng. Cước xuất ra như mưa! Cuồng bạo! Mạnh liệt! Chỉ tiếc rằng... đối thủ của anh quả thực quá mạnh và có đầy đủ lợi thế.

Bốp! Bốp! RẦM!!!!

Thiên Hà trúng đòn liên tiếp, trước khi đo đất một lần nữa bởi đòn hồi mã thương tuyệt đỉnh của Y Tuyết!

“Đủ rồi chứ?” - Y Tuyết khẽ nhếch môi.

“Chưa... đâu!” - Thiên Hà lại đang đứng lên, đưa tay gạt máu trên miệng - “Tiếp tục!”

Y Tuyết không hề nương tay, tung ra những đòn đánh cực kì tàn nhẫn khiến Thiên Hà tơi tả, thêm mấy lượt nữa văng xuống thảm cỏ.

Nhưng...

Dù đã chấn thương khắp người vậy mà Thiên Hà vẫn cứ gượng dậy, bao nhiêu lần bị đánh ngã là bấy nhiêu lần đứng dậy, anh quyết không dễ dàng thua cuộc, hình ảnh của Thiên Nhi trong tâm trí đang tiếp thêm cho anh sức mạnh.

“Hừm.” - Y Tuyết chau mày nhìn Thiên Hà, từ sâu trong đáy mắt cô dường như thoáng có chút chùng lại, gã này thật quá ngoan cường, thực xứng là một đấng anh hùng.

“Nào, tiếp đi cô em...” - Thiên Hà như một xác sống tiến về phía Y Tuyết, quần áo anh đều đã rách bươm, máu vương đầy trên khuôn mặt - “Anh còn chưa tung ra tuyệt chiêu cuối cùng đâu đấy.”

“Được, ta sẽ kết liễu ngươi.” - Y Tuyết bẻ khớp tay, không nên dây dưa thêm nữa, cô còn phải trở vào lâu đài để tiếp tục... xăm hình cho con bé Thiên Nhi.

Chợt...

Từ phía sông Inins, đang xuất hiện một chiếc tàu thủy cỡ lớn cùng vài chiếc ca nô lướt xung quanh!

Mọi ánh mắt đều tập trung về phía đó.

“Lại bọn nào nữa đây?” - Y Tuyết hơi nheo mắt.

44. Chương 22 - Huy Am (iv)

IV

Chiếc tàu cùng những chiếc ca nô đã cập vào cầu thuyền, và hàng chục tay vệ sĩ trong những bộ vest trắng tinh nhanh chóng kéo lên bờ!

Y Tuyết phát tay điều đội quân còn lại của mình tiến ra bờ sông đón khách. Và một trận chiến mới lại diễn ra vô cùng quyết liệt bên dòng Inins dậy sóng!

Vù ù ù ù!

Từ trên bầu trời, lại đang hiện ra một vật thể nữa!

Y Tuyết nhìn lên.

Một chiếc trực thăng Hexstar đời mới nhất đang lừng lững bay xuống thổi dạt những làn mưa. Và từ cửa trực thăng, một chiếc thang dây đang được thả ra, bám trên đó là một chàng trai trong chiếc áo sơ mi trắng và quần jean trắng, giày trắng.

Là người ư, Xương Uy! Đôi mắt Y Tuyết bắt giác lóe lên.

Khi còn cách mặt đất tầm 10 mét, Xương Uy đã buông mình nhảy xuống.

Bộp!

Một pha tiếp đất rất nhẹ nhàng, hoàn hảo.

“Mày tới muộn thế!” - Thiên Hà cau mày nhìn Xương Uy, trước khi đưa quân tới đây anh đã gọi điện cho Xương Uy thông báo tình hình của Thiên Nhi.

“Lẽ ra anh nên đợi tôi cùng đi.” - Xương Uy tỉnh bơ nói.

“Đợi mày để em tao chết à?” - Thiên Hà bực mình gắt, rõ ràng là thằng kia chẳng có chút gì lo lắng cho em gái anh cả.

Chiếc trực thăng đã bay trở lên bầu trời. Xương Uy bước qua Thiên Hà, tiến về phía Y Tuyết:

“Cô đã đi quá xa rồi đấy, thả Thiên Nhi ra.”

Y Tuyết cười lớn:

“Ha ha ha, đâu dễ dàng thế. Xương Uy, hôm nay ta và ngươi sẽ phải đấu một trận!”

“Được, nếu cô muốn.” - Xương Uy nhẹ nhàng nói.

“Xương Uy, tao giao phó tất cả cho mày đấy, hạ cô ả đi...” - Thiên Hà nói lời cuối, giờ anh đã có thể yên tâm để... ngã xuống, nằm vật ra nền cỏ, anh đã hoàn toàn kiệt sức không thể đứng trụ thêm nữa.

ẦM ẦM!!!

Những tiếng sấm náo loạn thiên cung.

Xương Uy và Y Tuyết đứng đối diện nhau với khoảng cách chỉ vài bước chân, cả hai người đều đã ướt đầm nước mưa, cũng như cái ngày nào của thuở xa xưa. Nhưng giờ đây, những tình cảm trong sáng đã không còn nữa rồi.

“Xương Uy, trận này ta và ngươi một trong hai sẽ phải chết!” - Y Tuyết gần từng tiếng một, trong ánh mắt cô như có ngàn lưỡi dao.

“Ừ.” - Xương Uy khẽ đáp.

Y Tuyết thét lên một tiếng rồi bay người lên, nắm đấm vung ra.

BỐP!!!

Cú đấm trúng thẳng vào mặt Xương Uy khiến anh ngã nhào xuống thảm cỏ.

“Ngươi... sao ngươi không đỡ đòn?” - Y Tuyết giận run người, vừa rồi Xương Uy đã đứng im không hề có phản xạ gì khi cô ra đòn.

Xương Uy chậm rãi đứng dậy:

“Tôi không thích đánh nhau với con gái.”

“Khốn kiếp!” - Y Tuyết gầm lên, cô lại bay người tới, tung ra một đòn cước.

BỊCH!!!

Xương Uy lãnh cước vào ngực, bật ngã lăn lóc.

“Ngươi có đánh trả không?” - Y Tuyết gầm gừ.

Xương Uy chậm chậm đứng dậy khỏi nền cỏ:

“Cô muốn đánh bao nhiêu thì cứ đánh, chỉ cần thả Thiên Nhi ra.”

“Chó chết!” - Y Tuyết đã thực sự điên lên - “Đã vậy thì mày đừng trách tao độc ác!”

RẦM! RẦM! RẦM!

Y Tuyết xông tới giáng một loạt quyền cước vào người Xương Uy, bằng tất cả sự phẫn nộ, bằng tất cả những uất hận dồn nén bấy lâu. Tại sao... tại sao hắn chưa một lần chú ý tới cô? Chưa từng nói những lời dịu dàng với cô, kể từ cái lần đầu tiên ấy?

10 năm, suốt 10 năm qua, khoảng thời gian đằng đẵng ấy ai có thể trao lại cho cô đây???

Bộ đồ trắng của Xương Uy đã loang lổ những vết máu, khuôn mặt anh bầm dập những vết thương, giọng anh đứt quãng:

“Thả... Thiên... Nhi... ra...”

Không thể diễn tả nổi cơn giận dữ điên cuồng trong Y Tuyết lúc này, cô rút con dao ra và... kề sát vào cổ Xương Uy!!

Rào Rào!

Những làn mưa vẫn mãi miết quất xuống hai người.

Lưỡi dao sắc lạnh đâm mạnh vào làn da trên cổ Xương Uy, ứa máu.

“Người muốn... chết phải khôngggg!?” - Giọng Y Tuyết run lên trong cơn cuồng nộ, ánh mắt cô như ngập đầy những... quầng lửa!

Xương Uy từ từ nhắm mắt lại, đôi môi khẽ mấp máy:

“Thả... Thiên... Nhi... ra...”

RẦM!!!

Y Tuyết đập Xương Uy ngã lộn xuống đất.

“ĐƯỢC LẮM!!!” - Tiếng thét phẫn uất của Y Tuyết như xuyên thấu không gian, cô vung tay lên và... phóng lưỡi dao vào Xương Uy!!

Phập!

Một tia máu bắn lên...

Nhưng...

... lưỡi dao chỉ... sượt qua vành tai của Xương Uy, cắm lút cán trên nền cỏ.

“Hôm nay, ta... tạm tha cho các người.” - Y Tuyết quay lưng bỏ đi, nét mặt tối sầm, trong đôi mắt ngập tràn bóng đêm.

...

“Rút quân!” - Y Tuyết ra lệnh cho tên phó tướng.

“Dạ? Nhưng chúng ta đang thắng thế mà?”

“Người định cãi lệnh ta sao?”

“Dạ không, tôi sẽ cho rút quân ngay, thưa cô chủ.”

...

Và cả băng của Y Tuyết lũ lượt kéo ra bãi để mô tô rồi nhanh chóng nổ máy rời khỏi lâu đài. Bãi chiến trường giờ chỉ còn những tay vệ sĩ vest đen và trắng, kẻ đứng người ngồi ngổn ngang, mình đầy thương tích.

...

Xương Uy khó nhọc đứng lên, rồi lê bước về phía Thiên Hà vẫn đang nằm bất động trên nền cỏ dẫm mưa.

“Này, anh... chết rồi sao?” - Xương Uy khẽ tát vào má Thiên Hà mấy cái.

45. Chương 22 - Huy Am (v)

V

Thiên Hà bấy giờ mới động đậy đôi hàng mi, rồi mở mắt ra:

“Mày... thắng rồi à?”

“Ừ.” - Xương Uy khẽ gật đầu, rồi dìu Thiên Hà dậy.

“Mau... mau vào lâu đài cứu em gái tao.”

“Được rồi mà.”

Cả hai cùng dìu nhau bước lên những bậc thềm đá. Đến cửa lâu đài, Thiên Hà nôn nóng chạy vào trước, anh vô cùng xót xa khi thấy Thiên Nhi đang bị cùm vào tường, váy áo thì bị xé tan.

Thiên Hà lao đến, đưa tay gỡ miếng băng dính trên miệng Thiên Nhi ra:

“Thiên Nhi, em không sao chứ? Bọn chúng đã làm gì em?”

“Anh còn hỏi lời thôi. Mau mở cùm đi!” - Thiên Nhi quát.

Thiên Hà liền lấy chùm chìa khóa treo bên tường rồi lần lượt mở cùm cho Thiên Nhi.

“Lạnh quá.” - Thiên Nhi co ro.

Thiên Hà cởi chiếc áo vest rách ra và khoác lên người Thiên Nhi:

“Anh tới muộn quá, anh xin lỗi.”

Thiên Nhi lườm:

“Đồ ngốc! Anh đang bị thương thì cứ ở nhà đi, tới đây làm gì. Tôi đâu có cần anh.”

“Anh...” - Thiên Hà đưa tay khẽ vuốt lên làn tóc Thiên Nhi - “... đã rất lo cho em.”

“Tránh ra.” - Thiên Nhi gạt Thiên Hà sang một bên rồi chạy về phía Xương Uy.

“Xương Uy, em sợ lắm...” - Thiên Nhi ôm chầm lấy Xương Uy và khóc.

“Ừm.” - Xương Uy đứng bất động, chẳng biết phải dỗ dành thế nào.

Thiên Hà quay mặt đi, trên làn môi anh đang nở ra một nụ cười lạnh lẽ, dù sao Thiên Nhi của anh cũng đã an toàn rồi.

Những tòa tháp của lâu đài vươn cao trong màn mưa, bóng cổ kính uy nghiêm đổ xuống thăm cỏ hoang tàn xơ xác. Tòa lâu đài đã ngàn năm tuổi, ngàn năm chứng kiến vô vàn những trận chiến từ quá khứ cho tới hiện tại, và có thể cả trong tương lai.

Chiến tranh có khi nào kết thúc, khi con người vẫn mãi đắm chìm trong những tham vọng?

Trên nóc của tòa lâu đài, giữa nơi cheo leo ấy, chẳng ai để ý rằng có một... dáng người đang ngồi vắt vẻo, từ đầu tới cuối lặng thầm quan sát cuộc chiến phía dưới kia. Đó là một chàng trai còn rất trẻ với phong thái đầy nhiên nhã, tự do. Khuôn mặt chàng mang một vẻ điềm lệ còn hơn cả những thiếu nữ xinh đẹp nhất. Y phục của chàng chỉ toàn một màu đen thẫm, như bóng tối của vực sâu ngàn dặm. Mái tóc chàng rất dài, như một dòng suối với màu nâu mềm mượt và sáng bóng dù đã thấm đẫm nước mưa. Và đôi mắt chàng thật lạ lùng, một bên màu nâu nhạt sáng trong, còn một bên là... màu bạc!

“Những cuộc chiến vô nghĩa, loài người thật ngu ngốc, phải không Navira?” - Chàng khẽ khàng cất tiếng, thanh âm êm trầm như tiếng hát.

* Navira: Con chim thạch tước đang đậu trên vai chàng, cấu tạo cơ thể của nó hoàn toàn bằng đá nhưng lại biết nói, biết hát, và cả biết bay.

Con chim Navira gật gù:

“Đúng vậy, Huy Am.”

* Huy Am: Giới tính: Nam. Tuổi: Chừng 16. Xuất xứ: Updating... Vai trò: Updating... Năng lực: Updating...

Huy Am mỉm cười, nét cười đầy mê diệu, những ngón tay của chàng lướt nhẹ trên dây đàn Tijr, làm ngân lên một nốt nhạc ảo huyền, trong vắt.

* Tijr: Một loại đàn trong truyền thuyết. Làm từ gỗ quý, hình cánh cung, chỉ có hai dây gồm một dây bằng vàng, một dây bằng bạc.

“Tất cả phải dừng lại. Trước khi quá muộn.” - Chàng chậm rãi nói - “Hy Ca... Hoa Tiên... Huệ Nha... Đã đến lúc tập hợp lại rồi... các Tử Thiên Thần!”

46. Chương 23 - Đường Tới Illen (i)

I

Dưới bầu trời ngập tràn mây đen ấy, những làn mưa vẫn cứ da diết buông rơi.

Huệ Nha bước về phía con sư tử tuyết, nó còn sống hay không?

“Đừng lại gần nó, nguy hiểm lắm, Huệ Nha!” - Xuyên Sơn ngăn nàng lại.

Nhưng nàng vẫn bước tới, rồi nàng quỳ xuống bên con sư tử trắng muốt đang nằm trong vũng máu. Nàng đưa tay ra và... chạm vào mũi nó.

“Huệ Nha, không được...” - Xuyên Sơn thót tim, sợ rằng con sư tử sẽ bất chợt tỉnh dậy ngoạm lấy bàn tay nàng!

Nhưng không...

Con sư tử chỉ hơi khịt khịt mũi, hương thơm của nàng thật dễ chịu, nó yếu ớt mở mắt ra.

Huệ Nha khẽ chớp mắt, bàn tay nhỏ bé của nàng nhẹ vuốt trên bộ lông bờm con sư tử.

Máu vẫn loang ra theo những làn mưa, con sư tử tuyết thanh thản trút hơi thở cuối cùng...

Bàn tay của Huệ Nha dừng lại, ánh mắt nàng bất động, và... một giọt nước mắt... rơi xuống... trong veo... giữa ngàn giọt mưa...

Nàng biết mình đang khóc, đang thực sự khóc, là cảm xúc, là điều mà nàng đã luôn muốn có.

Vĩnh biệt, sư tử tuyết...

“Đứng lên nào, Huệ Nha. Nó chết rồi.” - Xuyên Sơn đỡ nàng dậy.

Irivy, Hiên Hạ và Hainiido đang bước đến, họ nhìn xuống xác con sư tử mà ánh mắt vẫn chưa hết ngạc nhiên.

“Lạ thật, vùng này đâu có sư tử tuyết? Nó ở đâu ra vậy nhỉ?” - Irivy thắc mắc.

“Tên trùm ghê thật, hấn giết con sư tử dễ như không.” - Hiên Hạ nói. Vậy mà vẫn thua Xuyên Sơn - Cô định nói thêm.

“Chúng ta mau rời khỏi đây thôi.” - Hainiido nói - “Không khéo còn nhiều thứ kinh dị hơn xuất hiện từ khu rừng!”

“Mà này...” - Irivy lườm Hainiido - “Tại sao anh có thể để cho cô bé kia một mình lang thang tới tận đây hả? Đồ vô tâm, vô trách nhiệm!”

“Ồ, sao cô không trách Xuyên Sơn mà lại trách tôi?!” - Hainiido thấy vô cùng oan ức, anh đâu có liên quan gì tới Huệ Nha chứ, Xuyên Sơn mới là người trông nom cô bé mà.

Irivy quay nhìn Xuyên Sơn, nhẹ nhàng nói:

“Hay là để Huệ Nha tới nhà em? Dù sao để cô bé sống cùng với hai người đàn ông cũng có nhiều điều bất tiện.”

“Đúng đấy, em cũng nghĩ thế.” - Hiên Hạ tán thành ngay.

Irivy mỉm cười nhìn Huệ Nha:

“Huệ Nha, em có muốn đến nhà chị không? Chị sẽ chăm sóc cho em.”

Huệ Nha không nhìn Irivy, nàng đang quay nhìn về phía khu rừng.

“Sao cô bé cứ nhất quyết đi vào rừng thế nhỉ?” - Iriver nhíu mày, cô nắm lấy cánh tay Huệ Nha, cương quyết nói: “Không được vào đó. Nào, đi về nhà chị.”

Huệ Nha liền... choàng tay ôm lấy Xuyên Sơn.

“Cô bé chỉ nghe lời Xuyên Sơn thôi.” - Hainiido nói.

“Anh im đi!” - Iriver quát.

“Sao tôi không được nói chứ?” - Hainiido cãi.

“Vì tôi cấm anh!”

“Cô có quyền gì mà cấm tôi?!”

Xuyên Sơn đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc Huệ Nha, dịu dàng nói:

“Về nhà cùng anh nhé, Huệ Nha?”

“...” - Nàng dường như lại đang lưỡng lự, nàng không biết mình phải làm sao nữa.

Xuyên Sơn mỉm cười với nàng:

“Đừng đi vào rừng, nguy hiểm lắm. Về nhà cùng anh, được không?”

“...” - Nàng chậm chậm ngược lên nhìn Xuyên Sơn, nụ cười anh phản chiếu trong đáy mắt trong veo của nàng, cùng những làn mưa.

Và rồi... nàng lại chợt... vòng tay ôm lấy anh, bờ má nàng ép vào vòm ngực anh, môi nàng mấp máy... như đang nói một câu gì đó.

Hiên Hạ chau mày nhìn Huệ Nha, cô vừa nhìn thấy cử động môi của cô bé, dù không thành tiếng nhưng qua khẩu hình thì dường như đó là hai từ:

‘Cái... chết!’

Không, có thể là Hiên Hạ đã nhầm, cô chỉ cảm thấy như vậy thôi, vì thực ra cô đâu biết đọc khẩu hình.

Nhưng...

Hiên Hạ nhớ lại lúc xem chương trình thời sự về thảm họa hố tử thần ở Illen, cô cũng đã thấy Huệ Nha đang lẩm nhẩm điều gì đó, một câu gì đó dài hơn, và cô cảm thấy hơi sợ sệt...

Cô bé này thật... bí ẩn?

47. Chương 23 - Đường Tới Illen (ii)

II

Xuyên Sơn quyết định không nói cho ai biết về những điều bất thường của Huệ Nha, về việc nàng có một đôi mắt biết phát sáng cũng như có máu bằng bạc, anh không muốn họ nhìn nàng với một ánh mắt khác, coi nàng là thứ dị thường. Huệ Nha cuối cùng đã theo anh trở về nhà, dù có chuyện gì xảy ra, anh cũng sẽ bảo vệ nàng.

Chỉ còn 3 ngày nữa là đến trận chung kết ở Illen, Xuyên Sơn và các đồng đội đang tích cực tập luyện với quyết tâm chiến thắng cao nhất. Vì Minija là một thị trấn nhỏ nên sân vận động ở đây chỉ có sức chứa khoảng 4000 người, và cũng không có sân tập riêng.

Buổi sáng nay trời vẫn mưa, toàn đội bóng của Xuyên Sơn gồm 22 cầu thủ chia ra làm hai đội hình đá tập với nhau, họ đều để mình trần, trông chẳng khác nào các chiến binh thời La Mã.

Trên khán đài trống vắng, chỉ có Hiên Hạ và Huệ Nha ngồi bên nhau dưới tán ô ni lông. Irivy thì đã bay sang Italy để kí một hợp đồng tài trợ. Huệ Nha đã thay một chiếc váy ngắn màu thiên thanh, còn Hiên Hạ diện chiếc váy màu xanh lục, trông hai cô gái như hai đóa hoa nở trên đấu trường. Khiến một vài cầu thủ thý thoảng lại liếc nhìn lên.

“Tập trung vào!” - Hainiido quát, rất là ra dáng đội trưởng.

Từng làn mưa rải xuống các chàng trai, trên sân cỏ họ tranh nhau một trái bóng. Tiếng reo hò mỗi khi sút tung màn lưới. Cùng tiếng mưa rộn rã đan xen.

“A ahhh, thật đúng là mùa xuân!” - Hiên Hạ bật lên một tiếng khoan khoái - “Chị thích nhất là mùa xuân!”

Huệ Nha đang nhìn lơ đãng về phía khán đài bên kia, nàng dường như không chú ý đến các cầu thủ ở dưới sân cho lắm.

Hiên Hạ khẽ ngân nga một khúc hát:

”Dưới bóng cổ phong

Bồ công anh nở

Cánh đồng đầy gió

Đượm sắc hoàng hôn

Em đến bên anh

Nụ cười rạng rỡ

Bình yên cứ ngỡ

Chiếm trọn trong lòng...”

“Chị hát không được hay cho lắm, hi hi.” - Hiên Hạ cười - “Mà em cứ nhìn đi đâu vậy?”

“...”

“Này Huệ Nha, chị hỏi thật nhé.” - Hiên Hạ thì thầm - “Em... đến từ đâu?”

Huệ Nha từ từ quay nhìn Hiên Hạ, đôi mắt nàng long lanh như hai khoảng trời sao.

Hiên Hạ bỗng cảm thấy hồi hộp, có vẻ như cô bé sắp trả lời cô rồi.

Nhưng không...

Huệ Nha lại lặng lẽ quay đi.

Hiên Hạ tiu nghỉu, cô giao chiếc ô cho Huệ Nha:

“Em cầm ô giúp chị một lát. Chị phải vẽ mới được.”

Và Hiên Hạ lấy ra tập giấy và cây bút chì, cô bắt đầu vẽ lại quang cảnh của trận bóng.

Bức tranh rất đẹp, Huệ Nha nhìn sang.

Hiên Hạ xoa đầu Huệ Nha:

“Hi, ít ra thì em cũng quan tâm tới việc vẽ. Nhưng hôm nay chị không cho em vẽ nữa, ai lại đi vẽ toàn những hạt mưa chứ.”

Huệ Nha liền quay đi.

“Ồ, em giận rồi à?” - Hiên Hạ cười ngất - “Chị chỉ nói đùa thôi mà, để hôm nào chị sẽ dạy em vẽ, chịu không?”

Mặc dù đôi lúc Huệ Nha tỏ ra bí ẩn nhưng nhìn chung Hiên Hạ vẫn cảm thấy rất dễ chịu khi ở bên cô bé, có lẽ vì cô cảm nhận được trong ánh mắt Huệ Nha có một nét thật trong sáng, thánh thiện, và dù sao đó cũng chỉ là một cô bé thôi mà.

Ở dưới kia hai đội đang đối sân. Hiên Hạ cũng vẽ sang một bức tranh khác, cô khe khẽ nói:

“Em biết không Huệ Nha, từ bé chị đã thích vẽ rồi, thích lắm í, và chị từng có mơ ước trở thành một họa sĩ cơ đấy. Nhưng chắc không được rồi, có lẽ sau này chị sẽ phải tiếp quản phòng khám của mẹ chị. Thật là chán, phải không? Chị chẳng biết làm sao để được sống với ước mơ của mình nữa.”

“...”

“Chị còn có một ước mơ nữa, Huệ Nha ạ. Chị... thích anh Xuyên Sơn. Thích từ lâu lắm rồi ấy.” - Hiên Hạ cúi nhìn bức tranh vẽ chân dung Xuyên Sơn trên tay mình, cô mỉm cười - “Nhưng anh ấy lại chẳng bao giờ để mắt tới chị, dù chỉ một chút thôi, thế có buồn cười không...”

Tóc!

Tóc!

Những giọt nước lớn đang rơi xuống bức tranh. Là nước mắt. Giọng Hiên Hạ chợt nghẹn ngào:

“Chị phải làm sao đây, Huệ Nha... Chị không thể, không biết làm cách nào để nói tình cảm của mình với anh ấy... vì chị sợ... chị không đủ tự tin...”

Trên đôi mắt Hiên Hạ đã ngấn đầy nước, và tất cả đang tràn ra, không ngừng, cô thổn thức khóc, đôi vai mảnh dẻ không ngừng run lên.

“Chị xin lỗi... chị kể ra những chuyện này chắc em cũng không hiểu đâu phải không... vậy em cứ coi như không nghe thấy gì đi nhé... chị...”

Bàn tay của Huệ Nha đang đưa lên và... những ngón tay mềm mại của nàng đang... chạm vào bờ má Hiên Hạ, như muốn lau đi những dòng nước mắt đang tuôn xuống.

“Cám ơn em...” - Hiên Hạ cố gắng ngừng khóc - “Tự đừng chị lại khóc, thật kì quá... Nhưng mà...”

Đúng là cô đã không thể ngừng khóc được nữa rồi.

Huệ Nha buông rơi chiếc ô, trong khoảnh khắc nàng vòng tay ôm lấy Hiên Hạ. Hiên Hạ gục đầu vào vai Huệ Nha và tiếp tục khóc.

Những bức tranh ướt sũng.

Và những giọt nước mắt sẽ hòa tan theo những làn mưa...

48. Chương 23 - Đường Tới Illen (iii)

III

Còn 2 ngày nữa.

Cả thị trấn Minija vẫn chìm trong màn mưa.

Ở một thành phố cách đó 2000 km, mưa cũng rơi không ngớt.

Lạ thật...

Buổi tối, căn nhà của Xuyên Sơn lại tưng bừng trong một bữa tiệc. Irvy đã trở về với rất nhiều quà cho mọi người. Hainiido nhìn xuống món quà của mình là một chiếc đồng hồ đeo tay cổ mà trong lòng chợt cảm thấy trào dâng... xúc động, suýt không cầm được nước mắt, thì ra cô nàng chủ tịch kia cũng có quan tâm tới anh đấy chứ, cô ta còn biết cả sở thích sưu tập đồng hồ cổ của anh nữa cơ mà, vậy là có... tiến triển rồi.

“À, Hainiido.” - Irvy chợt nói.

“Sao vậy, chủ tịch?” - Hainiido mỉm cười hỏi.

“Tôi xin lỗi, nhưng tôi nghĩ là mình đã đưa nhầm hộp quà cho anh rồi.” - Iriy vừa nói vừa thu lại hộp đồng hồ trên tay Hainiido và đưa cho anh một chiếc hộp khác - “Đây mới là món quà dành cho anh.”

“Hả?” - Hainiido mở hộp quà mới ra, bên trong là một... con búp bê cầu nằng bằng vải thêu - “Cô... cô tặng cho tôi cái này để làm gì?”

Iriy cất hộp đồng hồ vào trong túi xách, hờ hững nói:

“Tôi nghĩ là anh không thích mưa, nên tặng nó để anh có thể treo trong phòng, linh lắm đấy.”

Thật khó để có thể diễn tả hết cảm giác hụt hẫng, thất vọng và bức bối trong Hainiido lúc này, anh gầm lên:

“Cô cầu nằng cho cả đội bóng thì có, chứ nghĩ gì đến tôi!?”

Iriy chỉ nhẹ nhàng đáp lại:

“Thì sao? Anh là đội trưởng cũng nên có một chút thành ý vì đội chứ?”

“Ặc...” - Hainiido tức nghẹn cổ không thể nói gì thêm, đành chiêu ngay một ly bia đầy.

Quà của Xuyên Sơn là một chiếc ví da hàng hiệu, còn quà của Hiên Hạ là một cuốn sách hiếm về hội họa. Huệ Nha cũng có quà, một chiếc cặp tóc đính đá quý. Bữa tiệc gồm các món hải sản và thịt nướng, bia, nước ngọt. Cơn mưa trắng xóa ngoài bức tường kính chỉ khiến không khí trong phòng thêm ấm áp, tươi vui.

“Đội Illen United đang là đương kim vô địch, đây sẽ là một trận chung kết vô cùng khó khăn, mọi người hãy cố gắng hết sức mình nhé, hãy mang chiếc cúp về Minija.” - Iriy nói.

Xuyên Sơn khẽ gật đầu:

“Tất nhiên rồi, chủ tịch. Cũng may chúng ta sẽ có được lực lượng mạnh nhất, không có ai bị chấn thương cả.”

Hainiido vẫn đang ầm ức nên không thềm nói gì, chỉ lẳng lặng ngồi ăn uống. Iriy đâu quan tâm, cô hỏi Hiên Hạ:

“Tình hình đội cổ vũ thế nào rồi em?”

Hiên Hạ hào hứng đáp:

“Vâng, tất cả các bạn trong fan club Minija đều sẽ đi ạ, mọi người đang rất phấn chấn, bọn em sẽ cổ vũ bằng tất cả tình yêu và nhiệt huyết!”

“Tốt lắm, chúng ta cũng không cần quá đặt nặng vào chiến thắng, chỉ cần mọi người vui vẻ là được rồi, a ha ha...” - Iriy cười sáng khoái.

“Hừm...” - Hainiido vẫn im lặng ngồi uống bia. Ngồi bên cạnh anh là Huệ Nha, nàng cũng chỉ lẳng lẽ với đĩa thức ăn của mình. Trong khi 3 người kia thì đang nâng ly lên cùng vào nhau canh cách, họ tiếp tục bàn luận sôi nổi về chiến thuật và đội hình cho trận chung kết sắp tới.

Mình là đội trưởng mà bị cho ra rìa sao - Hainiido nghiêng chặt răng, uống bia vào mà sao lại thấy... đắng.

Chợt...

Huệ Nha đang nhẹ nhàng gấp một miếng thịt nướng rất lớn và... thả vào trong đĩa của Hainiido.

“Huệ Nha, em...” - Hainiido ngạc nhiên quay nhìn Huệ Nha, cô bé này vừa làm gì vậy?? Chẳng lẽ... cô bé vừa mời anh ăn ư?

“Cám... cảm ơn em...” - Hainiido đang hết sức cảm động, ánh mắt anh rưng rưng, may mà vẫn còn có cô bé này quan tâm tới anh.

...

Nửa đêm.

Không gian căn nhà lại trở về với sự tĩnh lặng.

Vậy mà Xuyên Sơn vẫn chẳng thể chớp mắt, anh trở mình trên giường mấy lượt, thao thức cùng tiếng mưa rơi. Chợt nghĩ về Huệ Nha, không biết đêm nay cô ấy có... Anh dựng mình dậy khỏi giường, rồi cất bước đi xuống tầng dưới.

Kia rồi, bên bức tường kính, Huệ Nha lại đang ngồi đó và lặng lẽ ngắm mưa.

Hình ảnh ấy với Xuyên Sơn thật êm đềm lắm, anh mỉm cười chậm rãi bước về phía nàng.

Nàng vẫn chỉ tập trung vào cơn mưa.

Xuyên Sơn ngồi xuống bên nàng, khe khẽ nói:

“Tiếng mưa thật khó ngủ nhỉ?”

“...”

Xuyên Sơn lấy từ trong túi quần ra một trái táo xanh và đưa tới trước mặt Huệ Nha:

“Em có đói không?”

Hương táo khiến cánh mũi nàng hơi phập phồng, và nàng đưa bàn tay lên đón lấy trái táo, nàng hít nhẹ một hơi rồi bắt đầu chậm rãi ăn.

Xuyên Sơn cứ ngồi ngắm nàng ăn, nàng cắn từng miếng rất nhỏ trên khuôn miệng bé xinh, hồng đỏ, cách nàng ăn thật khoan thai, dịu dàng. Chiếc cặp tóc đính đá quý của Irivy lấp lánh trên mái tóc đen huyền của nàng như một mảnh sao băng.

Cuối cùng Huệ Nha cũng ăn xong trái táo, nàng đặt chiếc lõi xuống mặt sàn gỗ, rồi nàng lại... chìa tay về phía Xuyên Sơn.

” ? ” - Xuyên Sơn tròn mắt nhìn nàng, nhưng rồi anh chợt hiểu ra điều nàng muốn. Túi bên kia của anh vẫn còn một trái táo nữa, may mà anh đã chuẩn bị sẵn.

“Đây.” - Xuyên Sơn đặt trái táo thứ 2 vào lòng bàn tay Huệ Nha.

Nàng vừa ăn vừa ngắm cơn mưa ngoài vườn khuya, đôi mắt huyền trong thắm, lung linh, như ẩn chứa bao điều.

“Sao em lại thích ăn táo?” - Xuyên Sơn khẽ hỏi.

Một khoảng lặng yên trong căn phòng khiến tiếng mưa như càng trở nên âm vang hơn. Như một bản nhạc. Giai điệu của mưa thanh khiết như tiếng hát của hàng triệu thiên thần tí hon.

“Mát.” - Giọng nàng chợt ngân lên, trong trẻo như một nốt nhạc điểm vào giai điệu ấy.

” ?? ” - Xuyên Sơn chẳng hiểu. Mát? Mát ư... Nghĩa là sao?

Xuyên Sơn ngồi suy nghĩ một hồi, cuối cùng anh bật cười:

“À, ý em là ăn táo rất mát phải không? Thế... thế em bị nóng trong người ư?”

“...” - Nàng khẽ chớp mắt.

Hai người cứ ngồi bên bức tường kính cùng cơn mưa mãi, giỏ Thủy hồng lan vẫn tỏa hương phơ phất trên đầu họ.

Cho đến khi...

... Huệ Nha lại chợt... ngã đầu vào vai Xuyên Sơn.

Và anh vòng tay ôm lấy nàng, lần này anh sẽ giữ nàng thật chặt, không để mất nữa.

49. Chương 23 - Đường Tới Illen (iv)

IV

Chỉ còn một ngày.

Hành lí đã được chuẩn bị xong, rất gọn gàng, đơn giản. Cả đội bóng Minija sẽ di chuyển đến Illen bằng tàu siêu tốc, họ sẽ có một buổi tập làm quen với mặt cỏ của sân vận động quốc gia trước khi bước vào trận chung kết ngày mai.

6 h sáng, 22 cầu thủ cùng ban huấn luyện tập trung ở nhà ga Minija, đi cùng không thể thiếu chủ tịch Irivy, trưởng fan club Hiên Hạ, và cả Huệ Nha.

Sau khi tất cả đã ổn định chỗ ngồi, con tàu bắt đầu khởi hành. Đây là tàu siêu tốc Ple'a II, hiện đại và nhanh nhất hành tinh, sẽ chinh phục quãng đường 2000 km trong khoảng 4 giờ đồng hồ.

Bên trong tàu rất rộng rãi và thoải mái, ở toa số 6, Huệ Nha ngồi cạnh Hiên Hạ. Hiên Hạ đang rất phấn khích:

“Chị hồi hộp quá Huệ Nha ơi, đây là lần đầu tiên chị được đến một thành phố lớn như Illen, chắc ở đó có nhiều điều tuyệt vời lắm!”

“...” - Huệ Nha đưa ánh mắt xa xăm nhìn ra khung cảnh đang lướt qua bên ngoài cửa kính, những cánh đồng mênh mông, những dải rừng xanh thẫm, đồi núi, làng mạc... tất cả đều chìm trong một màn mưa lâm thâm.

“Tàu này nhanh thật đấy, thị trấn Minija của chúng ta vậy là đã bị bỏ lại ở rất xa đằng sau. Ôi, mới đi có mấy phút mà chị đã thấy nhớ rồi...” - Giọng Hiên Hạ thoang thoảng.

“...”

“À, bây giờ chị sẽ dạy em vẽ nhé? Huệ Nha, quay vào đây nào.”

Hiên Hạ bắt đầu lấy ra tập giấy và hướng dẫn cho Huệ Nha những bước cơ bản để có một bức tranh đẹp, cách phác thảo, bố cục, cùng một vài kĩ thuật đơn giản. Huệ Nha chăm chú lắng nghe, phải, nàng hết sức chăm chú, đôi mắt trong veo cứ mở to rất là đáng yêu. Khiến Hiên Hạ nhiều lúc không nhịn được cười.

...

2 giờ sau. Khung cảnh bên ngoài cửa kính của toa tàu đã được phủ ngập một màu xanh của biển, những con sóng bạc đầu bao la nhấp nhô dưới những làn mưa phát phới.

Đoàn tàu Ple'a II đang đi qua một đèo núi quanh co cao 820 mét cắt qua dãy Halad, một bên là rừng Nặng quỳen vàng rực rỡ, một bên là biển ngọc xanh thẫm thẫm.

“Biển đó, đẹp chưa kìa! Em vẽ biển đi.”

Hiên Hạ và Huệ Nha đã vẽ được khá nhiều bức tranh, Huệ Nha có tiến bộ lên đôi chút, trong tranh của nàng không chỉ có toàn mưa nữa mà còn có cả hoa và cây lá.

“Ừm, em vẽ rất đẹp.” - Hiên Hạ nghiêm túc nhận xét - “Chị nghĩ em có tiềm năng trở thành một họa sĩ tài ba trong tương lai đấy Huệ Nha, chị nói thật đó, hi hi...”

...

Thêm một giờ nữa trôi qua.

Con tàu đang lướt đi giữa một cánh đồng hoa Chi Anh tím biếc trải rộng tới tận chân mây, những cánh hoa bạt ngàn nhuộm đắm trong cơn mưa. Nhân viên trên tàu đang phục vụ bánh sandwich và nước giải khát.

“Cánh đồng hoa lớn thế, cảnh như trong thần tiên vậy!” - Hiên Hạ trầm trồ.

“...” - Huệ Nha chạm tay lên lớp kính, như muốn được bay ra ngoài đó ngay bây giờ.

“Giá như không mưa thì chắc sẽ còn đẹp hơn nhiều phải không Huệ Nha? Mà chúng ta đã đi gần hết chiều dài đất nước rồi sao trời vẫn cứ mưa mãi thế nhỉ? Chị có cảm giác như cơn mưa này đang đuổi theo chúng ta vậy. Chị mong được thấy ánh mặt trời quá...”

...

Thêm một giờ nữa.

Chuyến tàu Ple'a II đã vượt qua tổng cộng 15 thành phố lớn nhỏ. Mưa vẫn rơi không ngừng nghỉ qua từng vùng đất, khi chỉ lát phát lúc lại rạt rào.

“Sắp đến nơi rồi.” - Hiên Hạ thở ra một hơi nhẹ nhõm - “Haaa, chiều nay sẽ có rất nhiều kế hoạch.”

“...” - Bàn tay bé nhỏ của Huệ Nha đang khẽ nắm lấy gấu váy.

Và rồi, con tàu tốc hành đang lướt lên cây cầu lớn bắc qua sông Inins, ở phía bờ bên kia là quang cảnh thành phố kì vĩ tráng lệ với những tòa nhà cao tầng lừng lững vươn lên đâm xuyên những tầng mây. Hiên Hạ khẽ reo lên:

“Trời! Một thành phố hiện đại quá! Vậy là chúng ta đã tới được Illen rồi!”

Huệ Nha ngồi lặng yên, nàng tựa đầu vào ô cửa kính, nơi những hạt mưa đang gõ nhẹ nhẹ. Đôi mắt nàng vẫn thật sáng trong. Nhưng, chẳng thể biết được nàng đang suy nghĩ điều gì trong đầu nữa.

Tàu Ple'a II đang chuẩn bị cập vào ga cuối Illen.

50. Chương 24 - Nhiên Sa Và Nhan Vy (i)

I

Buổi trưa, mưa rả rích.

Đại học tổng hợp Illen. Căn tin trường được xây dựng theo tiêu chuẩn nhà hàng 5 sao, với thực đơn được thay đổi hàng ngày. Ngồi bên một bàn gần khung cửa kính là... Xương Uy và Thiên Nhi, nhưng cả hai người đều chẳng hề quan tâm tới những đĩa thức ăn đầy hấp dẫn trước mặt. Thiên Nhi đang căn vặn:

“Xương Uy, sao cái con tướng cướp đó nó lại biết anh? Anh quan hệ thế nào với nó?”

“...” - Xương Uy đang nhìn lơ đãng ra cơn mưa ngoài trời.

RẦM!

Thiên Nhi đập bàn:

“Này anh có nghe tôi hỏi không??”

Xương Uy chậm rãi nói:

“Từ hôm đó đến giờ cô đã hỏi tôi câu này bao nhiêu lần rồi không chán sao?”

“Nhưng anh đã trả lời tôi đâu?” - Thiên Nhi cau mày.

“Bởi vì...” - Xương Uy lại nhìn ra cơn mưa - “... chẳng có gì để trả lời hết.”

CHOANGGG!

Thiên Nhi gạt một đĩa thức ăn xuống sàn vỡ tung tóe:

“Anh tưởng tôi ngu chắc? Nó bảo rằng anh với nó đã từng là một cặp có đúng không!?”

“...”

“Đúng không, Xương Uy?!”

“...”

“Anh đừng làm tôi điên lên đấy! MAU TRẢ LỜI ĐI!!!”

“Thôi im đi, đau đầu.”

“Cái gì anh dám nói giọng đó với tôi à? Mà sao... lúc nào anh cũng như đang suy nghĩ điều gì đó vậy? Anh đang nghĩ cái gì?”

“...” - Xương Uy chẳng buồn đáp, thực ra trong đầu anh lúc này còn đang bận tìm cách để hoàn thiện cỗ máy thời gian.

Thái độ của Xương Uy khiến Thiên Nhi càng lúc càng tức sôi máu, hôm nay cô nhất quyết phải làm rõ ràng mọi chuyện, cô quát:

“Xương Uy, anh với cái con điên Y Tuyết ấy là gì của nhau? NÓI ĐI!!!”

Xương Uy đưa tay lấy một ly nước trái cây, nghĩ nhiều nên anh đang khát.

“ANH NGHĨ CÓ THỂ LỜ TÔI ĐƯỢC SAO!?” - Thiên Nhi hất văng ly nước đi.

Vậy mà...

... lại không nghe thấy tiếng vỡ...

Thiên Nhi ngạc nhiên quay người lại, ly nước đang sóng sánh đậu trên một... mũi giày.

Thì ra, có một chàng trai vừa đưa chân ra đỡ lấy ly nước, một động tác hết sức nhẹ nhàng và chuẩn xác, gần như không làm rớt ra một giọt nào.

Kung fu kinh phết nhỉ - Thiên Nhi thoáng có chút nể phục, cô đưa mắt lên quan sát kẻ vừa xuất hiện.

Đứng trước mặt cô là một chàng thiếu niên trong bộ đồng phục học sinh cấp 3, trông hấn khá cao ráo, tóc cắt ngắn trang nhã lịch sự, gương mặt sáng sủa, nếu không muốn nói là... sắc nước hương trời...

Nhịp tim Thiên Nhi hơi lạc đi một nhịp. Người đâu mà... đẹp quá thể!

Chàng thiếu niên điềm đạm cầm lấy ly nước đặt trở lại mặt bàn, môi mỉm cười thanh lịch:

“Xin lỗi, tôi có thể làm phiền hai anh chị một chút được không?”

Thiên Nhi lấy lại vẻ mặt lạnh, hỏi:

“Có chuyện gì? Cậu là ai?”

Chàng thiếu niên liền giơ ra trước mặt Thiên Nhi một tấm thẻ xanh:

“Đây ạ.”

Thiên Nhi lẩm nhẩm đọc mấy dòng chữ in trên tấm thẻ:

“Thẻ thành viên. Nhiên Sa. Câu lạc bộ thám tử đại học tổng hợp Illen.”

* Nhiên Sa: Học sinh lớp 11 C trường trung học Ahju. 16 tuổi. Thành viên câu lạc bộ thám tử đại học Illen. Sở trường: Aikido kết hợp Karatedo. Mang nét đẹp của một ngôi sao băng, rực rỡ mà ấm áp.

“Cậu thuộc câu lạc bộ thám tử sao?” - Thiên Nhi lại nhìn chàng thiếu niên một lượt, ừm, cũng có dáng.

“Vâng.” - Nhiên Sa kéo ghế ngồi xuống, và bằng một hơi đã... uống cạn ly nước hoa quả.

Tự nhiên dễ sợ - Thiên Nhi chớp mắt.

Nhiên Sa bắt đầu nói vào vấn đề:

“Tôi xin phép hỏi anh chị một vài điều, có phải anh chị đã có mặt ở hiện trường lúc xảy ra thảm họa hố tử thần trên đại lộ Elci không ạ?”

Thiên Nhi khẽ gật đầu:

“Ừ đúng rồi. Sao cậu biết?”

“Việc này dễ thôi mà.” - Nhiên Sa điềm tĩnh xắt một miếng cá hồi cho vào miệng, rồi vừa nhai vừa hỏi tiếp:
“Thế anh chị có thấy điều gì bất thường không?”

“À...” - Thiên Nhi hồi tưởng lại - “Tôi thấy mặt đất rung lên.”

“Cái đó thì đương nhiên rồi.” - Nhiên Sa ăn sang món bò sốt kem - “Ý tôi là trước khi thảm họa xảy ra anh chị có thấy gì khả nghi, hay có kẻ nào đáng ngờ không?”

Thiên Nhi khẽ cắn môi:

“Kẻ đáng ngờ á? Là sao?”

Trong lúc Nhiên Sa hỏi chuyện Thiên Nhi thì Xương Uy ngồi bên vẫn đang suy nghĩ về cỗ máy thời gian, anh chỉ liếc nhìn cậu thiếu niên kia đúng một lần. Ngoài khung cửa kính, mưa vẫn lất phất bay.

“Vậy là anh chị không thấy gì hết sao ạ?” - Nhiên Sa vừa ném món tôm mật ong vừa hỏi.

“Không. Chẳng có gì cả.” - Thiên Nhi lắc đầu.

“Vâng. Dù sao cũng chúc mừng anh chị đã may mắn thoát nạn.” - Nhiên Sa uống cạn luôn ly nước ép của Thiên Nhi rồi đứng lên, mỉm cười chào: “Cám ơn đã hợp tác. Tôi xin phép.”

Và anh quay người, chậm rãi bước đi về phía cửa căng tin.

Thiên Nhi nhìn theo, khẽ lầm bầm:

“Người đâu mà vô duyên, không thấy nhà người ta đang có chuyện hay sao mà tới hỏi han lôi thôi. Đã vậy còn tự do ăn cả đồ của người khác nữa chứ. Mà... trường mình có câu lạc bộ thám tử từ khi nào thế nhỉ?”

Rồi Thiên Nhi lại quay về phía Xương Uy, tiếp tục chất vấn:

“Xương Uy! Hôm nay anh mà không nói rõ chuyện của anh với cái con Y Tuyết kia thì đừng có hòng trở về nhà nhé!!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-thien-than>